

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Γ'. ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1910 ΤΕΤΧΟΣ ΙΙ7

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑλληνικός Νιτσεϊσμός, ὑπὸ Παύλου Νιρβάνα.
Γαζίες, ὑπὸ Τ. Μωραϊτίνη.
Τὸ γυναικεῖον κάλλος ἐν τῇ τέχνῃ, ὑπὸ Α. Rodin. (Μετάφρασις Γ.
Τζαγετάκη).

Isabeau.
Ἐξωτική ἐλεγεία, ὑπὸ Μ. Δουράκη.
Σκέψεις—Γνώμαι.
Ἡ αἰωνία νεότης.
Ἡ ἐκθεσις τῆς Ρώμης.
Μ' ἀρέσει ὑπὸ Ρόζας Ἰωάννου.
Μαγεμένη λύρα ὑπὸ Δόγνη.

Ποικίλη σελίς. (Ἰωβιλαῖον Σοπερχάουερ. — Τὰ ἔργα τοῦ Ρέμπραντ. —
Σπήλαιον λιθίνης ἐποχῆς. — Μία ὑπογραφή. — 60 μέτρα ὑπὲρ τὴν
ὁδόν. — Σχολαὶ δημοσιογραφικαί. — Καλλιτέχνης καὶ βασιλεὺς. — Αἱ
γνώμαι τοῦ Φλωμπέρ. — Ἡ εἰκὼν τῆς Ἐπαναστάσεως. — Ἡ τυ-
φλότης τοῦ Ὀμήρου).

Ἐνα βράδι στοῦ Μιστράλ, ὑπὸ J. Normand. (Μετάφρασις Τ. Λά-
σκαρη).

Μειδιάματα.
Μία νέα καλλιτέχνης.
Στὴ Κάκια Κοκκινάκη, ὑπὸ Στεφ. Μαρτζώκη.
Γράμματα καὶ τέχνη.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Χρυσάνθεμα, ὑπὸ F. Wobring.
Τὸ ὄργωμα, ὑπὸ Α. Debat-Ponson.
Γέρων, ὑπὸ N. Aronson.
Ἡ ἠχώ, ὑπὸ Α. Seifert.
Τὸ γεφυράκι, ὑπὸ Σοφίας Λασκαρίδου.
Αἱ ἐκμυσηρεύσεις, ὑπὸ Α. Etcherverry.
Οἱ λύκαι τῶν αἰθουσῶν.
Μαργαρίτα Ἀλμάνι.
Κάκια Κοκκινάκη.
G. Lauri.—C Maglioni.—Josefine Fernau.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΔΡ. 12.

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὀδοῦ Χαριλάου Τρικοῦπη 22α

ΑΘΗΝΑΙ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,”
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΘΗΝΑΙ

Διευθυντής Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
 ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἐτησίᾳ προκληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι δρ.	12
Ἐν τῇ ἄλλοδατῇ φρ.	12
Ἐξάμηνος φρ.	6

Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται 1 δραχμῆς.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἐχομίσθησαν ἐν τῷ Κυπριακῷ Μουσείῳ τὰ διάφορα εὐρήματα τὰ ἀνακαλιφθέντα κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς Ραντιόου.

Ἐν τῷ τάφῳ τῷ φέροντι τὸν ἀριθμὸν 1 εὐρέθησαν 23 ἐπιγραφαὶ καὶ 1329 ἄλλα θραύσματα πηλίνων κολλοσῶν καὶ εἰδωλίων, τεραστίων πιτῶν, οἰνοχοῶν ἀμφορέων, κυλίκων κλπ.

Ἐν τῷ τάφῳ 2, εὐρέθησαν 10 ἐπιγραφαὶ καὶ 50 ἄλλαι ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων εἰδῶν.

Ἐν τῷ τάφῳ 3, οὐδεμία ἐπιγραφή, 134 ἄλλα εὐρήματα.

Ἐν τῷ τάφῳ 4, ἐπιγραφαὶ 2 καὶ 98 ἄλλα εὐρήματα.

Ἐν τῇ θέσει 1, ἐπιγραφαὶ 11 καὶ 113 ἄλλα· ἐν τῇ θέσει 11, 19 ἐπιγραφαὶ καὶ 124 ἄλλα· ἐν τῇ θέσει 111, μία ἐπιγραφή καὶ 219 ἄλλα· ἐν ταῖς λοιπαῖς θέσεσιν οὐδεμία ἐπιγραφή εὐρέθη.

Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς εὐρέθησαν 68 ἐπιγραφαὶ καὶ 42 θραύσματα.

Ἀνεπίγραφα βάρβα εὐρέθησαν 26. Τὸ ὅλον ἐπιγραφαὶ κλπ. 161, θραύσματα δὲ διάφορα 2,252.

Ὁ ἔφορος τῶν Ἀρχαιοτήτων Θεσσαλίας κ. Α. Ἀρβανιτόπουλος παρὰ τὸ Δερελι τῶν Συνόρων ὅπου ἔκειτο ἡ ἀρχαία πόλις Γόννοι, ἀνεκάλυψε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἐπ’ αὐτῆς ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ὀπλοφόρου.

Τὸ ἱερὸν τοῦτο εἶνε ἀρχαῖος ναὸς τῆς πολιούχου θεᾶς καὶ εὐρέθη σχεδὸν ἀνέπαφος ἀπὸ νεωτέρας καταστροφῆς. Ἐκτὸς τῶν διαφόρων ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν τοῦ ναοῦ εὐρέθησαν καὶ τμήματα τοῦ ἀγάλματος τῆς Λατρείας, ἐν δὲ φέρον καὶ ἐπιγραφὴν τοῦ ἀναθέσαντος ἧ, καὶ τὸ πιθανώτερον, τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὸ Σενοκλέους.

Τὸ ἄγαλμα ἦτο φυσικοῦ μεγέθους καὶ κακῆς τέχνης. Μέχρι τοῦδε εὐρέθησαν αἱ χεῖρες, τμήμα τοῦ ποδῶς, τῶν ἐνδυμάτων μὲ πλουσίαις πτυχώσεις καὶ τὸ ἐνεπίγραφον βᾶθρον. Δυστυχῶς ἐπὶ Φραγκοκρατίας ἐγένετο ἐπὶ τοῦ λόφου πύργος τετραγώνος ἀπὸ τοὺς συχνὰ ἀπαντωμένους εἰς Θεσσαλίαν καὶ χρησιμεύοντας ὡς φυλακεία ὀλιγαριθμοῦ φρουρᾶς καὶ σταθμοὶ συνεννοήσεως διὰ σημάτων ἢ πυρῶν τὴν νύκτα. Οἱ κείσαντες τὸν πύργον μετεχειρίσθησαν τὰ ἀρχαῖα εἶρηια.

Ὁλόκληρον ἀρχαῖον ψηφισμάτων καὶ ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν ἀνεκάλυψεν προσέτι ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος ἐκεῖ. Εὗρεν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν περὶ τὰ πενήτηντα ψηφίσματα, ὅσα δηλαδὴ εἰς ἀπόσεως τῆς Θεσσαλίας δὲν εἶνε γνωστά. Τὰ ψηφίσματα ταῦτα εἶνε ἐπίσημοι πράξεις τῆς πολιτείας, ἦτοι ψηφίσματα προξενίας, ἱεροὶ νόμοι, πράξεις περὶ διευθετήσεως συνόρων πρὸς τὸ Ὀ-

μόλον καὶ ἄλλας πόλεις, δικαστικαὶ ἀποφάσεις περὶ ἀμφισβητήσεων, βάρβα καὶ τμήματα ἀγαλμάτων καὶ ἄλλα ποικιλότατα εὐρήματα, σπουδαίως διαλευκαίνοντα τὴν ἱστορίαν τῆς ἀγνώστου ταύτης πόλεως. Εὐρέθη καὶ τὸ ὄνομα μιᾶς Θεσσαλικῆς πόλεως ἐντελῶς ἀγνώστου, ὡς φαίνεται, ἧτις ἐν τινὶ εὐρεθέντι ψηφίσματι ὀνομάζεται Ἐρίκινα ἢ Ἐρεκίνη (Ἐρίκινιον;) Παρὰ τῷ Ρωμαϊκῷ ἱστορικῷ Διβίῳ ἀναφέρεται ὁμοίον τι ὄνομα διεστραμμένον.

Αἱ ἀνασκαφαὶ πρ’ ὅλον τὸν δριμῦν χειμῶνα τοῦ Ὀλύμπου, εἰς αὐτὸς πρὸποδας κείνται οἱ Γόννοι, ἐξακολουθεῖσιν.

Ὁ Διευθυντής τῆς Ἀμερικαν. Ἀρχαιολ. Σχολῆς κ. Χιλ μετὰ τῶν ἑταίρων τῆς σχολῆς μετέβη εἰς Ὀλυμπίαν καὶ Φιγαλείαν δι’ ἀρχαιολογικὰς μελέτας.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἡλιὰ ὁ Διευθυντής τῆς Αὐστριακῆς σχολῆς κ. Πρεμεστάιν ἐνεργῶν ἀνασκαφὰς ἀνεκάλυψε δύο ἀγάλματα μαρμαρίνα παριστώοντα παῖδας, περιδέραια χρυσοῦ καὶ ἀρχαῖα ἀριυρὰ νεμίσματα ὡς καὶ χρυσοῦ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Τὰς ἀνασκαφὰς θὰ παρατείνῃ ἐπὶ δύο μῆνας.

Ἐχομίσθησαν εἰς Ἀλμυρὸν δύο ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα, ὧν τὸ ἐν εἶνε ἐργαλεῖον ὀστῆϊνον προϊστορικόν, τῆς Μυκηναϊκῆς ἐποχῆς, τὸ δὲ ἕτερον κεφαλή πηλίνου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης, ἐν στάσει ὁμοία πρὸς τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, καθὰ συνεπλήρωσεν αὐτὴν ὁ κ. Saloman.

Ὁ κ. Ν. Γιαννόπουλος ἐν Ἀλμυρῷ ἀνεῦρεν ἐσχάτως καὶ ἑπερα μνημεῖα προελληνικῆς γραφῆς ἐν Θεσσαλικαῖς προϊστορικαῖς συνοικισμοῖς. Τούτων τέσσαρα εἶνε σφονδύλια λίθινα, ἐν εἶνε δακτυλιόλιθος καὶ ἕτερον εἶνε δίσκος πήλινος ὁμοῖος μὲ τὸν περίφημον δίσκον τοῦ Φαιστού, πλην κατὰ τι μικρότερος ἐκείνου καὶ φέρον ἀποτετυπωμένα σημεῖα γραφῆς προελληνικῆς. Τούτων ἐν ἑμοιάζει μὲ τὰ ὑπὸ τοῦ εὐρόντος ὀχμοστειθέντα γρόμματα ἐπὶ βράχων παρὰ τὰς Παγασάς. Οὕτω ὁ κ. Γιαννόπουλος βαινὶ βραδέως, ἀλλ’ ἀσφαλῶς εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζήτηματος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ γραφῆς πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Φοινικικοῦ ἀλφαβήτου εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἀργολίδα, τὴν Ὀλυμπίαν, τὴν Σπάρτην καὶ τινὰ ἄλλα σημεῖα.

Ἐν Γόρτυνι τῆς Κρήτης παρὰ τὸ χωρίον Ἅγιοι Δέκα εὐρέθη μαρμαρίνον ἄγαλμα φυσικοῦ μεγέθους ἠκρωτηριασμένον. Εἶνε ἀποκεκομμένα ἡ κεφαλή, ὁ ἀριστερὸς βραχίον ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ μέρος τοῦ στήθους.

Τὸ ἄγαλμα εἰκονίζει γυναῖκα καθήμενη ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, φορεῖ δὲ ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον πολύπτυγον. Φαίνεται ἐκ τίνος ὅπῃς ὅτι πλησίον ἐκάθητο ἄλλο πρόσωπον. Ὑποτίθεται ὅτι παρίστανε τὸ σύμπλεγμα Διὸς καὶ Εὐρώπης ἢ τοὺς ἱεροὺς αὐτῶν γάμους.

Ταυτοχρόνως εὐρέθησαν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ δύο μαρμαρίναι πλάκες Ρωμαϊκῶν χρόνων μὲ ἀναθηματικὰς ἐπιγραφάς.

Ἐπὶ τῶν Ἑνετικῶν δεξαμενῶν τοῦ λιμένος Ἡρακλείου τῆς Κρήτης ἀνεκαλύφθη μεγάλη ἐκ κυανόχρου μαρμαροῦ περίκοσμος πλάξ, φέρουσα ἐπιγραφὴν λατινιστὶ περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ χρόνου τῆς κατασκευῆς τῶν κολοσσιαίων ἐκεῖ δεξαμενῶν.

Τῇ 3 Νοεμβρίου ἤρξατο ὁ διαγωνισμὸς διὰ τρεῖς θέσεις ἐφόρων ἀρχαιοτήτων. Θὰ διαρκέσῃ 15 ἡμέρας. Ὑποψήφιοι οἱ κ. κ. Παπαδάκης γυμνασιάρχης, Κυπαρίσσης καὶ Βερσάκης.

F. Wobring

Χρυσάνθεμα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΝΙΤΣΕΪΣΜΟΣ

ΕΝΑ βιβλίον, προωρισμένον νὰ μᾶς σχετίσῃ κάπως στενωτέρα μὲ τὸν Νίτσε, τὸν μέγαν αὐτὸν παρεξηγημένον, ἦτο ἀπαραίτητον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μᾶς τὸ ἔδωκε τώρα τελευταία ὁ κ. Φέξης μὲ τὴν Νίτσεικὴν Ἀνθολογίαν τοῦ Λιχτενμπερζέ. Ὅλιγα ἀποσπάσματα, ἐπιμελῶς διαλεγμένα ἀπὸ κυριώτερα ἔργα τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, καὶ μία εἰσαγωγή, πολὺ διαφωτιστικὴ, ἐὰν δὲν εἴνε ἀκόμη ὅ,τι χρειάζομεθα διὰ τὴν γνωριμίαν του, εἶνε ὅμως ἀρκετὰ διὰ κάποιον προσανατολισμὸν πρὸς τὴν ἀνατρεπτικὴν αὐτὴν φιλοσοφίαν, ἣ ὅποια ἀνεστάτωσε κατὰ τοὺς μᾶλλον διαφορετικούς τρόπους τὰ πνεύματα εἰς τὰς ἡμέρας μας καὶ ἣ ὅποια εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔγεινεν ἀφορμὴ ὠραιότατων τῶνόντι παρεξηγήσεων.

Εἶνε βέβαιον, ὅτι ὁ Νίτσε δὲν εἶχε πούθενᾶ περισσώτερα θύματα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὅ,τι συνέβη μίαν φορὰν κ' ἕναν καιρὸν μὲ τὸν Δαρβίνον, τοῦ ὁποίου ὄλον τὸ ὑπέροχον σύστημα συνωψίσθη εἰς τὴν ἀπλοϊκὴν ἀντίληψιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἄλλο τίποτε παρὰ μία τελειοποιημένη μαϊμού, τὸ ἴδιον ἐπάνω-κάτω συνέβη καὶ μὲ τὸν Νίτσε. Ὅλη ἡ φιλοσοφία καὶ ὄλη του ἡ ποίησις συνωψίσθη εἰς ἕνα στοιχειῶδες δόγμα σκληρότητος καὶ ἀπανθρωπίας καὶ ἀνήχθη, τίποτε περισσώτερον, τίποτε ὀλιγώτερον, εἰς ἕνα χασάπικον ἰδανικόν. Ὁ Ἑλληνικὸς Νίτσεισμός ἔδωκεν ἔτσι τὸ χέρι εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Δαρβινισμόν!

Καὶ διὰ τὸν ἕνα καὶ διὰ τὸν ἄλλον τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἡ παρεξήγησις δὲν ὑπῆρξεν—ἔπως φυσικὸν θὰ ἦτο νὰ εἴνε—λαϊκὴ μόνον. Ὑπῆρξε, νὰ εἰποῦμεν ἔτσι, αἰστοκρατικὴ Ἄρθρα, ποιήματα, χρονογραφήματα, μελέται παντοίων θεμάτων, εἶνε γεμᾶτα ἀπὸ τὰς ἀστείωτάρας παραποιήσεις τῆς Νίτσεικῆς φιλοσοφίας. Ὁ Ὑπεράνθρωπος, καὶ μόνον αὐτὸς, ἔχει παρουσιασθῆ ὑπὸ τὸσας παραδόξους προσωπίδας, ὅσας δὲν θὰ ἔφθανε νὰ χορηγήσῃ ἡ Ἀποκρητικὴ ἀγορά. Καὶ οἱ ἄθνητοι, ποῦ ὠνειρεύθησαν νὰ γείνουν ὑπεράνθρωποι εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε

ἀμέτρητοι, διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν ἀνθρώπων, ποῦ τοὺς ἐγέννησαν μὲ τὴν παλαιὰν συνταγὴν, χωρὶς νὰ μαντεύσουν τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ζαρατούστρα. Ὁ περίφημος Πίναξ τῶν Ἀξίων ἔγεινεν ἕνα εἶδος ἀναμνηστικῆς πλακῆς, ὁμοίας μ' ἐκείνας, ὅπου ἀναγράφουν τὰ φιλανθρωπικὰ κατὰστήματα τοὺς εὐεργέτας των καὶ αἱ ἀξίαι τοῦ Νίτσε ἔγεινεν συνώνυμοι μὲ τὰς ἀξίας, τὰς ὁποίας διατυμπανίζουσι καθημερινῶς αἱ ἐφημερίδες. Ἡ Αἰωνία Ἐπαναστροφή καθήνησε νὰ σημαίνῃ κάτι ἀνάλογον μὲ τὸ Γαλλικόν... «Εἰ ἢ on revient toujours à ses premiers jours!» Καὶ ἡ Νίτσεικὴ Σκληρότης ἔφθασε νὰ χρησιμεύσῃ μόνον ὡς δικαιολογία καὶ παληανθρώπου καὶ καὶθε κοκοαναθρεμμένου, ποῦ δέρνει τὴν μητέρα του ἢ πεῖθῃ εἰς τὸν δρόμον τὴν ἀδελφὴν του, Ἰδοὺ ὄλος ὁ Νίτσε!

Καὶ ὅμως ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅπως μᾶς βεβαιῶνουν οἱ βιογράφοι του, ὑπῆρξεν ἕνας γλυκύτατος ἄνθρωπος, ἕνας τρυφερώτατος ἀδελφὸς καὶ ἕνας σοφὸς ποῦ ἐκαλλιέργησε τὴν ἀρετὴν τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς ἀνωτέρους του—ἐν ὅσῳ εἶχεν ἀνωτέρους—δσον κανένας Ἀθηναῖος ἀνθυπολόγιος. Ἄλλ' εἶχε τὴν τύχην νὰ εἴνε καὶ μεγαλοφυῆς καὶ νὰ ἐμιλῇ μίαν γλῶσσαν, ἣ ὅποια δὲν εἶνε προωρισμένη διὰ τὰς ἀγοραίας συνηνοήσεις. Καὶ οἱ Φιλισταῖοι, οἱ ὅποιοι δὲν ἔννοοῦν ὅτι ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ποίησις δὲν ἔγεινεν διὰ νὰ κανονίζουσι τὰς σχέσεις καὶ τὰς δοσοληψίας τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν τραπεζαρίαν, τὴν κρεβατοκάμαραν, τὸ καφενεῖον καὶ τὴν ἀγορὰν, ἔκαμαν καὶ ἀπὸ τὴν Νίτσεικὴν φιλοσοφίαν ἕνα πρόχειρον καὶ κακοσυνταγμένον ἐγχειρίδιον καλῆς συμπεριφορᾶς, τὸ ὅπολον προσπαθοῦν ἄλλοι μὲν νὰ τὸ βάλουν εἰς πράξιν καὶ ἄλλοι νὰ τὸ στήσουν εἰς τὸ σημάδι.

Καὶ αὐτὸ ὅμως τὸ εἶχε προνοήσει ὁ Ζαρατούστρας, ὅταν ἔλεγε πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον:

«Πόσο ποῦ εὐτυχισμένος θὰ ἦσουν, ἂν δὲν εἶχες αὐτούς, ποῦ φωτίζεις!»

Ἐπάρχουν ἐν τούτοις καὶ οἱ ἀνησυχῶντες, ὅτι ἡ ἠθικὴ τοῦ Νίτσε, μίαν ἠθικὴν κατ' οὐσίαν ἀντιχριστιανικὴν, εἶνε ὀπωσδήποτε φόβος νὰ φο-

νεύσῃ τὴν πραότητα, τὸν οἶκτον, τὴν συγγνώμην, τὴν ἐγκαρτέρησιν, τὴν φιλαλληλίαν καὶ ὅλας τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἀρετάς, ποῦ ὑποτίθεται ὅτι κυβερνοῦν τὴν σύγχρονον ἀνθρωπότητα. Μάταιος φόβος! Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔκαμεν ὀλιγωτέρους τοὺς σκληροὺς καὶ ἀναισθητοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν κόσμον καὶ δὲν ἠλάττωσεν οὔτε κατὰ σταγόνα τὸ αἷμα, ποῦ χύνεται ἀπὸ καταβολῆς τοῦ πλανήτου αὐτοῦ. Καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Νίτσε δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος νὰ κάμῃ ὀλιγωτέρους τοὺς ἀγαθοὺς, τοὺς εὐσπλάγγχους καὶ τοὺς ἐλεήμονας. Μεταξὺ Χριστοῦ καὶ Ζαρατούστρα ἡ ἀνθρωπότης ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον τῆς διευθυνομένη ἀπὸ τὰ νεῦρά τῆς, τὸ αἷμά τῆς, τὴν ἰδiosisυγκρασίαν τῆς καὶ τὰς ἀενάους καὶ πολυωνύμους ἐπιδράσεις τοῦ κοσμικοῦ περιβάλλοντος. Ὅλοι αἱ φιλοσοφίαι τοῦ κόσμου δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ κάμουν ἀπὸ ἕνα ἀμνὸν ἕνα λύκον, καὶ ὅλοι αἱ φρη-

σκείαι τῆς Γῆς δὲν ἔμποροῦν νὰ βγάλουν ἀπὸ ἕνα λύκον ἕνα ἀμνόν! Τὸ γεγονός εἶνε αὐτό. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει τὴν ἀνάγκην ν' ἀποστεινεται κάποτε ὑπεράνω τῶν ἐγκοσμίων καὶ νὰ κινήται ἐλεύθερον μέσα εἰς τὸ φῶς τῶν ὠραίων νοητῶν κόσμων. Εἴτε ὁ Χριστὸς τὸ ὀδηγεῖ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χρυσὰ σύννεφα τῆς μελαγχολικῆς δύσεως, εἴτε ὁ Νίτσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὀργισμένα νέφη, ποῦ τὰ ἔσχιζουσι οἱ κεραυνοί, τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιον. Τὸ βάπτισμα τοῦ φωτός εἶνε τὸ αὐτό. Ἐνας μόνον κίνδυνος ὑπάρχει ἀπὸ τὴν Νίτσεισμόν, καὶ ἰδιαίτερος τὸν Ἑλληνικὸν Νίτσεισμόν: Ὁ πλλαπλασιασμός τῶν ὑπερανθρώπων. Καὶ οἱ ἰθαγενεὶς ὑπεράνθρωποι ἀπεδείχθη, δυστυχῶς, ὅτι κατασκευάζονται ἀπὸ τὸ προστυχότερον ὕψωμα, ποῦ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΗΡΒΑΝΑΣ

ΓΑΖΙΕΣ

ΠΟ τοὺς φράκτες, ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς νοτισμένους τοίχους τῶν περιβολίων καὶ ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελα τῶν κήπων προβάλλουν τώρα οἱ ἀνθισμένοι κλάδοι μὲ τὰ κίτρινα χνουδωτὰ ἀνθία, ποῦ ὁμοιάζουν μὲ κεχαριπαρένιες χάνδρες. Αὐτὸ τὸ σπουδαῖον γεγονός διὰ καὶθε γειτονιά, τῆς ὁποίας τὰ κορίτσια ἀφανίζουσι τῆς γαζίας, δὲν τὸ ἀνήγγειλε καμμία βιτρίνα ἀριστοκρατικοῦ ἀνθοπωλείου. Οἱ ἀνθοπωλῆαι δὲν συνεκινήθησαν μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πτωχοῦ ἀνθου. Τὰ πρωτεῖνα κρυστάλλινα βάζα δὲν ἐπλήθησαν διὰ τῆς δεξιοῦν. Ἐρωτευμένοι δὲν ἔσπευσαν νὰ στείλουν ἀνθοδέσμας ἀπὸ αὐτὰς.

Εἶνε ἀνοησία μεγάλη νὰ κάμῃ κανεὶς ἑλλην αὐτὴν τὴν φασαρίαν τὴν στιγμὴν ποῦ χύνεται εἰς τὴν πόλιν ἡ κυανὴ θάλασσα τῶν μενεξέδων, μὲ τοὺς λευκοὺς ἀφροὺς τῶν γιασεμιῶν. Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει λουλουδί τόσο ἀπαλὸ καὶ τόσο χαδιάρικο ὡσὰν αὐτό. Ἄμα σύρετε ἐπάνω εἰς μίαν ἀνθοδέσμη ἀπὸ βλουδένιες γαζίας τὸ χέρι σας, θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ σὰς ἀνταποδώσῃ τὸ χάδι μὲ περισσοτέραν ἀδρότητα καὶ καλωσύνην. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀκόμη ἄρωμα γλυκύτερον καὶ λεπτότερον.

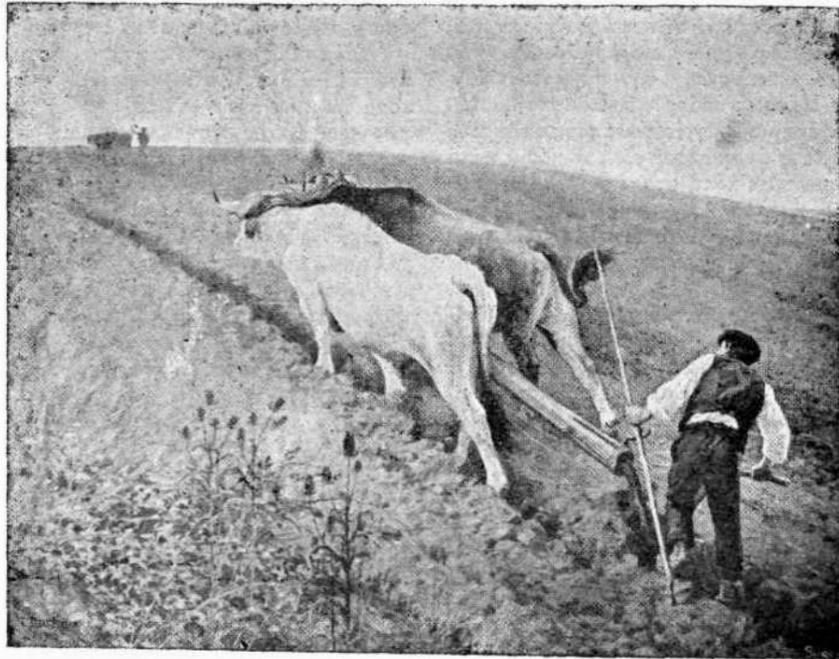
Ἐν τούτοις ἡ γαζία δὲν ἐβγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴν μικροσυνοικίαν. Ἡ γαζία κατῴρθωσε νὰ μείνῃ δημοκρατικὴ. Δὲν τὴν ἐπηρέασε τίποτε, οὔτε τῶν χρυσανθέμων ἢ μετὰστασις εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀριστοκρατῶν. Ἐμείνεν ἡ πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη φίλη τοῦ λαοῦ. Ἰσως τις νὰ τὴν ἀπεκάλει τυχεράσπαστον, ἀλλὰ δὲν εἶνε. Ἐκεῖ ὅπου εἶνε, τὴν ἔφερε ὁ θαυμασμός καὶ ἡ ἀγάπη

τοῦ πτωχοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος τώρα πανηγυρίζει τὴν ἀνθησὶν τῆς Κάθε γειτονιά, ποῦ ἔχει μίαν γαζίαν καὶ σχεδὸν ὅλας ἔχουν, ἐορτάζει τώρα. Ὁ ἔρωσ τῶν συνοικίων στεφανώνεται μὲ γαζίες μικρὰ μπουκετάκια ἐκσφενδονίζονται εἰς τὰ παράθυρα καὶ τοὺς ἐξώστους. Ἡ μοδιστροῦλες τὸ πρῶτ' ποῦ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐργασίαν τοὺς ἔχουν καρφισωμένες καὶ δύο τρεῖς γαζίες εἰς τὸ στήθος των ἢ ὅποιες δὲν ὑπάρχουν τὸ θράδυ. Τί ἔγεινεν; Ἐρωτήσατε τὸν ὑπάλληλον τοῦ ἀπέναντι καταστήματος.

Μίαν φορὰν ἐσυνήθιζαν τὰ κορίτσια νὰ κλείουν μέσα εἰς μεγάλα διδλία γαζίες καὶ βιολέτες. Ἐνα τέτοιο περίεργον νεκροταφεῖον ἀνθέων εἶχε εὔρει μίαν φορὰν εἰς μίαν διδλιοθήκην φίλου μου. Ἦτο μίαν ἱστορίαν τοῦ Ὀθωνος. Μεταξὺ μίαν συμπλοκῆς ἐπαναστατῶν πρὸ τῶν Ἀνακτόρων καὶ ἐνὸς χαρακτηρισμοῦ τοῦ στρατηγοῦ Κορωναίου ἔκειντο νεκρὰ μερικὰ φύλλα πανσέδων καὶ δύο ἔως τρεῖς γαζίες. Τὰ εἶχεν ἐνταφιάσει ἐκεῖ ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ φίλου μου.

Ἡ μανία αὐτὴ εἶχε τὸν λόγον τῆς. Ὅπως κάνουν τῆς κονσέρβες καὶ μποτιλλιάρουν σήμερον προϊόντα τοῦ θέρους διὰ νὰ τὰ τρώγουν τὸν χειμῶνα, ἔτσι καὶ τότε, ποῦ ὑπῆρχον ἀκόμη ἔρωτες διαρκείας ἐνὸς ἔτους, τὰ ἐρωτευμένα κορίτσια ἔκαμαν προμηθεύειαν ἀνθέων διὰ νὰ ἔχουν εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς. Σήμερον τοιαῦτα μέτρα δὲν λαμβάνονται. Οἱ ἔρωτες δὲν ζοῦν πέραν μίαν ἀνοίξεως, ἐπομένως ἡ προμήθεια ἀνθέων διὰ τὸν χειμῶνα ἀποβαίνει περιττή. Ἡ γαζία δὲν ταριχεύεται, ἀλλ' οὔτε καὶ φυλάσσονται εἰς τὰ κρυστάλλινα βάζα, ὅπως ἄλλα ἀνθία. Ἀπὸ τὸν κήπον εἰς τὴν κομμοδόχην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸν δρόμον. Ἡ ἱστορία των γράφεται μὲ δύο λέξεις: ἀνοίγουν, ἀρωματίζουν τὸν ἀέρα καὶ πεθαίνουν.

ΤΙΜ. ΜΟΡΑ-ΤΙΝΗΣ

A. Debat-Penson

Τό θρωμα

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΚΑΛΛΟΣ ΕΝ ΤΗ ΤΕΧΝΗ

Ἀπόσπασμα μελέτης ἐνὸς τῶν μεγαλύτερων συγχρόνων καλλιτεχνῶν, τοῦ Rodin, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ κριτικοῦ P. Gsell.

ΝΑΛΗΘΗΣ νεότης, ἡ νεότης τῆς ἐφηβικῆς παρθενίας, ἡ νεότης καθ' ἑνὸς τὸ σῶμα, ἐμπλεον σφρίγγους ὄλως νέου. συγκεντρῶται ἐν τῇ κομμῇ ἢ τερηφανείᾳ του, ἡ νεότης ἥτις φαίνεται

φοβουμένη ἅμα καὶ προκαλοῦσα τὸν ἔρωτα, δὲν διαρκεῖ πλέον τῶν ἑξ μηνῶν.

Τὰ μωδέλα μας ἔχουν γνωρίσῃ πολὺ τὸν ἔρωτα. Ἡ δ' ἐκ τῶν πέθου κόπως καὶ τοῦ πάθους ὁ πνευτός, κἂν εἴη δὲν ὑπολογισθῶσιν αἱ τῆς μητρούτης ἀλλοιώσεις τοῦ κορμοῦ, μεταβάλλουν καὶ χαλαροῦν τὸς γραμμὰς. Ἡ νεῆνις εἶνε πλέον γυνή: ἐτέρου εἶδους καλλονή, ἀξία θαυμασμοῦ εἰσέτι, ἀλλ' ἐν τούτοις ὀλιγώτερον ἄγγη.

— Ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖον κάλλος δὲν νομίζετε εἶναι κατὰ πολὺ ὑπέροχον τοῦ συγχρόνου κ' αἱ νεώτεροι γυναῖκες δὲν δύνανται γὰρ συγκριθῶσιν πρὸς τὰς τοῦ Φειδίου;

— Ποσῶς.

— Ἐν τούτοις ἡ τελειότης τῶν Ἑλληνικῶν Ἀφροδιτών...

— Οἱ καλλιτέχναι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον ὀφθαλμοὺς, οἵτινες διέκρινον τὴν τελειότητα ταύτην, ἐνῶ οἱ σημερινοὶ εἶνε τυφλοί. Ἴδου ποῦ ἐγκρίεται ὅλη ἡ διαφορὰ!

Εἶνε ἀληθὲς εἰς αἱ Ἑλληνίδες εἶχον κάλλος, ἀλλὰ τὸ κάλλος τοῦτο ἐνυπῆρχε κ' ἐν τῷ πνεύματι τῶν γλυπτῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὑπάρχουν καὶ σήμερον γυναῖκες αἵτινες εἶνε παρομοίωσις ἐκείνων καὶ τοιαῦται κυρίως εἶνε αἱ γυναῖκες τῆς μεσημβριῆς Εὐρώπης. Αἱ νεώτεροι Ἰταλίδες ἐπὶ παραδείγματι ἔχουν τὸν αὐτὸν μὲ τὰ πρότυπα τοῦ Φειδίου τύπον. Ὁ τύπος δὲ οὗτος κοινὰ χαρακτηριστικὰ κυρίως ἔχει τὴν ὁμοιότητα τῆς ἐνδύτητος τῶν ὤμων καὶ τῆς λεκάνης.

— Ἀλλ' ἡ εἰσβολὴ τῶν βαρβαρικῶν φύλων εἰς τὸν Ρωμαιοὺν κόσμον δι' ἡλλοίωσε διὰ τῆς διαστενωρώσεως τῶν γενῶν τὸ ἀρχαῖον κάλλος;

— Ὀχι. Διότι, καὶ ἂν ὑποτεθῇ εἰς αἱ βαρβαρικὰ φυλαὶ ὑπελείποντο κατὰ τὸ κάλλος—δυνατὸν ἄλλως τε—οὐδὲν ἦτον ἢ τοῦ χρόνου πάροδος προώριστο ν' ἀποκαθάρσῃ τὰ ἐκ τῆς διαστενωρώσεως τοῦ αἵματος μειοεκτήματα καὶ γὰρ φέρῃ εἰς ἀνοβίωσιν τοῦ ἀρχαίου τύπου τὴν ἀρμονίαν.

Ἡ ἔνωσις ὥραλον καὶ ἀσχήμον ἀσφαλῶς καταλύει πάντοτε εἰς τὸ ὥραλον τὸν θρίαμβον. Ἡ φύσις, κατὰ θεῖον νόμον, σταθερῶς ἐπανέρχεται πρὸς τὸ ὠραιότερον, ἀπαύστως πρὸς τὸ τέλειον τείνουσα.

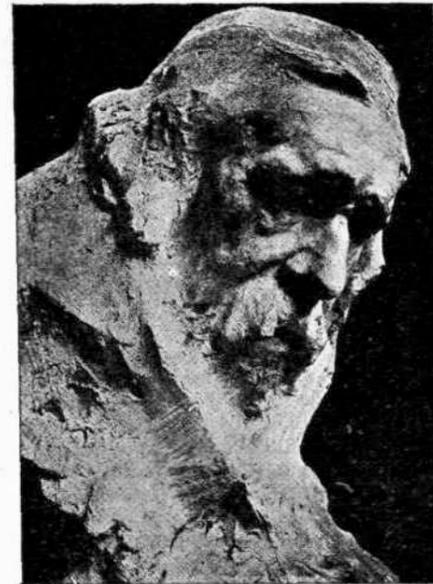
Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἕτερος τύπος, ὁ τοῦ Βορρᾶ, εἰς δὲν ἀνήκουν πολλὰ τῶν Γαλλίδων ὡς καὶ αἱ γυναῖκες τῶν Γερμανικῶν καὶ Σλαβικῶν φυλῶν. Κατ' αὐτὸν, ἡ μὲν λεκάνη εἶνε ἐπὶ μᾶλλον ἀνεπτυγμένη, οἱ δ' ὄμοι στενώτεροι, ὡς ἐπὶ παραδείγματι παρατηρεῖται εἰς τὰς γύμφας τοῦ Jean Roujon, εἰς τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Watteau («Jugement de Paris»), εἰς τὴν Ἀρτεμιν τοῦ Houdon. Τὸ στέγρον γενικῶς κλίνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἐνῶ ἐν τῷ ἀρχαίῳ τύπῳ καὶ τῷ Μεσημβρινῷ ὁ θώραξ ἔχει ἀντίθετον ὄλως κλίσιν. Ἀληθῶς εἰπεῖν ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι τύποι, ὅλοι αἱ ἀνθρώπινοι φυλαὶ ἔχουν τὸ ἰδιαίτερον

ἐμπρός. Ἐν τοιαύτῃ στάσει ἡ σιλουέτα τῆς ῥάχως λεπτυνομένης πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ, πρὸς τὰ ἱσχία ἐρυνομένης, φαίνεται μόνη ὡς ἀγγεῖον ἐξόχου σχήματος, ἀμφοτέρως περικλείων τὴν ζωὴν τοῦ μέλλοντος. Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα κυρίως εἶνε τὸ κάτοπτρον τῆς ψυχῆς, ἐξ ἧς ἀπορρέει τὸ μείζον αὐτοῦ κάλλος:

Chair de la femme, argile ideal, ô merveille!
O pénétration sublimé de l'esprit
Dans le limon que l'Etre ineffable pétrit,
Matière ou l'ame brille à travers un suaire...

Ναί, ὁ Βίκτωρ Οὐγκὸ κατενόησε τοῦτο:
"Ὅ,τι θαυμάζομεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, περισσότερο ἀκόμη ἀπὸ τὸ κάλλος τοῦ σχήματος εἶνε ἡ εσωτερικὴ φλέξ, ἣτις φαίνεται εἰς τῷ προσοδίδει τὴν διαφαινομένην ἀγλήν.

Μετάφρασις Γ. ΤΖΑΝΕΤΑΚΗ

Naoum Aronson

Γέρων

των κάλλος, ἀρκεῖ γὰρ δύναται τις γὰρ τὸ ἀνεύρη. Ἐχω ἱερογραφῆσαι μὲ ἀπειρον εὐχαρίστησιν τὰς μικρὰς χορευτριάς, αἵτινες ἐπεσκέφθησαν πρὸ μικροῦ τοῦ Παριῶν συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ των. Αἱ κινήσεις τῶν μελῶν των αἱ χαρίεσσαι ἦσαν θαυμασίας σαγηνευτικότητος.

Ἐκαμα σπουδᾶς ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Ἰαπωνίδα ἠθοποιὸν Hanako.

Τὸ σῶμά της εἶνε ἱσχνόν. Οἱ μυῶνές της διακεκομμένοι κ' ἐξέχοντες ὡς οἱ τῶν κυναρίων ἐκείνων, ἅτινα εἶνε γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα fox-terriers.

Οἱ τέτοντες αὐτῆς εἶνε τὸσον δυνατοί, ὥστε αἱ ἀρθρώσεις μὲ τὰς ὁποίας συνέχονται ἔχουν τὸ αὐτὸ μὲ τὰ μέλη πάχος. Εἶνε τὸσον ρωμαλέοι, ὥστε δύναται γὰρ στηρίζεται ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνης κνήμης της, ἐφόσον χρόνον θέλει, κρατοῦσα τὴν ἑτέραν ὑψωμένην ὀριζοντίαν πρὸς τὰ ἐμπρός. Νομίζει τις εἰς τὴν βλέπει ριζωμ' ἡν ὡς δένδρον ἐπὶ τοῦ ἰσχύοντος. Ἐπομένως ἔχει ἀνατομίαν ἐντελῶς διάφορον τῆς τῶν Εὐρωπαϊῶν γυναικῶν. Ἀλλ' ἐν τούτοις εἶνε πολὺ ὠραία ἐν τῇ ἱσχυρῇ της σωματικῇ διαπλάσει, τῇ ἐξωτερικῇ.

Γενικῶς εἰπεῖν, τὸ κάλλος πανταχοῦ εὐρίσκειται. Δὲν λείπει ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς μας, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ μας δὲν τὸ ἀνακαλύπτουν πάντοτε.

Κάλλος εἶνε ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ἔκφρασις.

Οὐδὲν ἄλλο ἐν τῇ φύσει ἔχει χαρακτῆρα ὡς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

Διὰ τῆς ἱσχύος του ἢ τῆς χάριτός του γεννᾷ καὶ τὰς ποικιλωτέρας τῶν ἰδεῶν. Ἐπίστε ὁμοιάζει πρὸς ἄνθος. Ὁ εὐθυτενῆς κορμὸς ὁμοιάζει πρὸς μίσηρον. Ἡ χάρις τῶν στέγρων, τὸ μιδίαμα τοῦ προσώπου, ἡ ἀγλή τῆς κόμης ἀντιστοιχοῦν πρὸς ἄνθος φροντωμένον. Ἄλλοτε τὸ ἀνθρώπινον σῶμα κλίνει πρὸς τὰ ὀπίσω εἶνε ὁμοίον τῷ ὥραλον, ἐφ' οὗ ὁ ἔρωτα διεκθύνει τ' ἄσρατὰ του βέλη. Ἄλλοτε πάλιν ὁμοιάζει πρὸς λήκνυον.

Πολλὰκις ἐποθετήσα τὸ μωδέλο μου κατὰ γῆς οὕτως, ὥστε τὴν μὲν γάχην γὰρ ἔχη ἐστραμμένη πρὸς τὸ μέρος μου, τὰς δὲ κνήμας καὶ τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ

A. Seifert

Ἡ ἡχώ

“ISABEAU”

“Ο καλλιτεχνικός κόσμος της ‘Ιταλίας μετ’ άκρου ενδιαφέροντος έδέχθη τας έξης λεπτομερείας διά τόν νέον έργον του Mascagni. Φαίνεται ότι ή ‘Isabeau’ πρόκειται να σημειώση νέον σταθμόν επιτυχίας δόξης :αι...πλούτου διά τόν εύτυχη συνθέτην της Gualleria Rusticana.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τής «Isabeau» ελήφθη εκ του ποιήματος του μεγάλου Άγγλου ποιητού Τεννyson, περιγράφοντος εις μαγευτικώτατον έργον τόν θρύλον τής Λαίδης Γκοδιβα, εξαναγκασθείσης χάριν του λαού αυτής, υποφέροντος εκ πείνης, να περιέλθη γυμνή τούς δρόμους του Coventry και δη έφιπτος. Ο Mascagni καθώς και ο λιμπρεττίστας του, ο μοναδικός εις τό είδος του Luigi Illica εύρον μεγάλην πηγήν έμπνεύσεως εις την παράδοσιν αυτήν τής Λαίδης Γκοδιβα, ήτις ζωσα κατά τούς άγριους καιρούς των βρετανικών έχθροτήτων και εκδικήσεων, άγνή αυτή και σεμνή, άπετέλει την εικόνα ρόδου παραπλανηθέντος εν μέσω άκανθών αιχμηροτάτων και δηλητηριωδών.

“Άλλ’ άν εις τας γενικάς γραμμάς τής υπόθεσεως ο μύθος του Τεννyson παραμένει εις τό λιμπρεττο του όμως ο Illica εισάγει πλείστας και ριζικάς μεταβολάς. Ούτω π. χ. ή μορφή τής Λαίδης Γκοδιβα αντικαθίσταται υπό τής ‘Isabeau’, άγνης παρθένου και ώρασιότητας, τό πρόσωπον του σκληρού άρχοντος Λιοφρίκου υπό του βασιλέως Ραϊμόνδου, άρχοντος φροντίζοντος διά την εδημερίαν του λαού του, και τέλος τό πρόσωπον του άπίστου αυλικού Τόμ άντικαθιστά νεαρός βοσκός, ώρατος, τολημής, δυνατός, περιφρονητής τής ζωής.

Τέλος άν ή Λαίδη Γκοδιβα υποχρεούται να διέλθη γυμνή και έφιπτος ανά τας όδους του Coventry ίνα σώση τόν πενήντα λαόν, δέν εινε όμως ο αυτός λόγος, ο οποίος επιβάλλει εις την Isabeau την παράδοξον και σκληράν αυτήν τιμωρίαν...

Εινε οι μεγάλοι τιτλοϋχοι τής Αύλης του πατρός της, οι οποίοι φοβούμενοι μήπως ίδωσι καταστρεφόμενην και εκλείπουσαν την βασιλεύουσαν Δυναστείαν, πείθουσι τόν βασιλέα Ραϊμόνδον να υπανδρεύση την μόνην του θυγατέρα, την καλήν και γλυκυτάτην Isabeau, με τά ώραία και λάμποντα μάτια. Και ή Isabeau, ή οποία κατά βάθος θέλει να διατηρήση την άγνό-

τητά της, υπακούει εις την πατρικήν θέλησιν, δηλοϊ όμως, ότι ούτε τά πλούτη, ούτε ή δόξα, ούτε ή ισχύς, ούτε ή εύγενής καταγωγή θα καθορίσουν τόν μέλλοντα σύζυγόν της, αλλά μόνον ο έξως θα άποφασίση περι τής τύχης της. Και επειδή υπ’ αυτόν τόν όρον ο πατήρ της δέχεται, αρχίζει ή πρό αυτών παρέλασις όλων εκείνων, οι οποίοι τρέφουσι την έλπίδα να τύχουσι τής εκλογής τής Isabeau.

“Από μίαν βεράντα του βασιλικού άνακτόρου, ύφουμένου εν τή πλατεία ήτις την στιγμήν εκείνην βρΐθει λαού, ο βασιλεύς Ραϊμόνδος, ή Isabeau και ή ακολουθία των παρίστανται εις την παρέλασιν των ύποψηφίων γαμβρών. Περιφροβος, άνήσυχος, μαγευθείς υπό των θείων οφθαλμών τής κόρης, εινε άναμειγμένος εις τό πλήθος ο Φόλκος, νεαρός ποιμήν, έλθών εκ του μικρού τόπου του μετά τής μητρός του ίνα κομίση εις την Isabeau περισσότεράς τινας ως δώρον.

Με τούς οφθαλμούς έστραμμένους προς την νεάνιδα ο Φόλκος άναμένει τρέμων την άπάντησιν. ήν θα δώση αυτή εις τούς ύποψηφίους. “Άλλες εξ αυτών εξάγει την δόξαν των προγόνων του, άλλος άμύθητα πλούτη, άλλος την άνδρείαν του, άλλος τό πνεύμα του, άλλ’ ή Isabeau εις όλους άπαντά, ότι ούτε ή εύγενής καταγωγή, ούτε ο πλούτος, ούτε ή άνδρεία, ούτε τό πνεύμα άποτελοϋσι τόν έρωτα. Και τότε δλόκληρον τό πλήθος εκείνο των μνηστήρων, άπογοητευμένος, εξανίσταται κατά τής άδίκου άρνήσεως τής Βασιλοπούλας. Και αυτός ο λαός άκόμη παρά την άγάλην του προς την Isabeau και την επιθυμίαν του να την ίδη εύτυχή σύζυγον, ύποδέχεται την άπάντησιν της με ψιθύρους δυσαρσεκειάς.

“Ο βασιλεύς Ραϊμόνδος όργίζεται τότε και βλέπων ότι ή θέλησίς του κατεπατήθη υπό τής θέλησεως τής θυγατρός του, άποφασίζει να την τιμωρήση, προσβάλλων αυτήν εις ότι προσφιλέστερον : εις την άγνότητά της. Και καταδικάζει την κόρην του να παρελάση εν πλήρει μεσημβρία γυμνή ανά τας όδους τής πόλεως επί λευκού ύπου. Ριγοι τό πλήθος διά την άτρόοπτον και βαρείαν άπόφασιν, άλλ’ ή Isabeau δέν αντιλέγει και άπαντά άπλως εις τόν Βασιλέα πατέρα της : «Γεννηθήτω τό θέλημά σου» “Ο Φόλκος και ούτος εξανίσταται. Αισθάνεται ήδη ότι ή τύχη του εξαρτάται από την ώραίαν κόρην!

“Άλλ’ ο λαός εινε γενναίος. Και άν δέν εχη την δύναμιν ν’ άντιστη εις την θέλησιν του Βασιλέως, προσπαθεί να μετριώση την ποινήν τής κόρης του. Η Isabeau θα παρελάση διά των όδων τής πόλεως άφου τοιαύτη εινε ή θέλησις του βασιλέως Ραϊμόνδου, άλλ’ αι όδοι της θα εινε έρημοι και αι θύραι και τά παράθυρα έρημητικώς κεκλεισμένα. Ουδεις οφθαλμός ανθρώπινος μέλλει να ίδη την γυμνότητα τής νεάνιδος. “Άλλοίμονον δε εις τόν παρασπονδον τής άποφάσεως ταύτης. Τόν περιμένει ο διά πυρός θάνατος. Και με την τελευταίαν ταύτην σκηνην πίπτει ή αύλαία.

“Η δευτέρα πράξις εινε μικράς διαρκείας 20 λεπτών τής ώρας. ‘Άλλ’ ή πράξις αυτή εινε ή μάλλον άπασχολήσασα και τόν συνθέτην και τόν λιμπρεττίσταν.

Εις μίαν συνέντευξιν του, έσχάτως δοθείσαν, ο Mascagni εξήγησεν εις τι συνίσταντο αι δυσκολίαι τής δευτέρας πράξεως, καθόσον κατά ταύτην ή Isabeau όφείλει να παρελάση έφιπτος την πόλιν, ένεκα των όρων τούς όποιους κατόπιν τής σκηνης τής πρώτης πράξεως τή επιβάλλει ο πατήρ της: ή να παρελάση γυμνή ανά τας όδους τής πόλεως, ή να υπανδρευθ ή με όποιον ήθελε τής ύποδείξει ο πατήρ της.

“Άλλά προτιμώσα τό πρώτον, εμφανίζεται επί τής σκηνης ή Isabeau κεκαλυμμένη διά μαύρου πέπλου, προσφυλάσσοντος αυτήν από τά βλέμματα του όχλου, και ο όποιος άποτελεί θαυμασίαν αντίθεσιν προς τά ξανθά μαλλιά της, έτοιμος ήδη να ίταπέση. Και αρχίζει ο καλτασμός, ενψ ο Φόλκος συγκινημένος και μαγευμένος, τής ρίπτει από ύψηλόν τι παράθυρον άφθονίαν άνθών, ίνα την κρύψη τρόπον τινά και από τούς οφθαλμούς του.

Εις την τρίτην πράξιν ο έπίλογος του έργου εινε υπεράγαν τραγικός. “Ο Φόλκος, παρασπονδος άπέναντι τής λαϊκής άποφάσεως, μολοντι καταδικασθείς εις τόν διά πυρός θάνατον, εινε ευτυχής, άδιαφορεί δε διά τόν θάνατόν του, άφου οι οφθαλμοι του άπήλυσαν την υπεράτην των άπολαύσεων. ‘Άλλ’ ή Isabeau

συγκινείται και θέλει να τόν σώση τόν Φόλκον, και διά να τόν σώση εκλέγει αυτόν ως σύζυγον. ‘Άλλ’ ο Φόλκος προτιμά τόν θάνατον, άντι τής δι’οίκτον προσσερομένης σωτηρίας. “Η Βασιλοπούλα όμως άγαπή ήδη τόν νεαρόν βοσκόν.

Οι αυλικοι τότε, φθονούντες την καλήν τύχην, ήτις επιφυλάσσεται εις τόν Φόλκον, τόν εγκαταλείπου εις χείρας του λαού, όστις, άγνοών τόν προς αυτόν έρωτα τής Isabeau, ρίπτει τόν νεαρόν ποιμένα εις τό πυρ προς πραγματοποίησιν τής άποφάσεώς του. Και όταν ή Isabeau καταφθάνουσα άντιλαμβάνεται τό γεγονός, εν μι ά στιγμή έρωτος και άπελπισίας, ρίπτεται και αυτή εις την πυράν, ενούσα την τύχην της με την τύχην του εκλεκτού της.

Αυτη εινε ή υπόθεσις. Περί τής μουσικής ελάχιστα έγνώσθησαν. “Η πρώτη παραστάσις θα δεσθ ήτοι τά μέσα του Νοεμβρίου εν Ν. Υόρκη, εις τό Μετροπόλιταν.

Λέγεται ότι ή μουσική, ή οποία συνοδεύει την έφιπτον παρέλασιν τής Isabeau ανά τας έρήμους όδους, εινε μία επιτυχεσάτι συνεργασία τέχνης και έμπνεύσεως. “Επίσης ήδη τις του Folco, ή «ήδη του Ιέρακος», θεωρείται ως μοναδική. Τέλος ή έρωτική δυσδιά μεταξύ Isabeau και Φόλκο εινε τό σύνολον όλων εκείνων των στοιχείων των άποτελούντων θαυμάσιον συνδυασμόν μελαγχολίας, πάθους και έρωτος.

Μ.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΛΕΓΕΙΑ

—ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΟ ΓΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΚΑΙ ΝΗΩΝ—
ΤΡΑΓΟΥΔΙΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΥΡΟΛΟΓΙΣΤΡΕΣ ΣΤΑ ΞΕΝΥΧΤΙΑ ΑΠΑΝΩ ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

“Ο κορυφαίος

...Τά χείλη μου καίγονται και λυώνουνε... Πώς να τραγουδήσω τό θ’ νατο τής Γλυκόξανθης πούμαι τώρα άνταμοιμένη με τούς ήλι γούθους των ‘Ηλιωών’...

“Ημιχόριο α’

...Ακόμα την κλίτνε οι γλαυκες στα ψηλά κυπαρίσσια κι’ οι κίονοι μέσα στις ζαφειρένιες λιμένες των Νημφών...

“Ημιχόριο β’

...Τάγέραστα τάστέρια πενθούνε στους θόλους και τό φεγγάρι κίτρινο, καθώς σήμερα ξεθαμμένο κρανίο, την κλαίει.

“Ο κορυφαίος

...Είχαν ή Γλυκόξανθη πλοκάμους καθώς τό λυχνό χρυσάφι των μύχιων τής γής και τό κορμί της άγγελίσιες σμίλες τό λαξέψανε... Τά στήθη της όμοιάζαν ως καρποι καλοκαιρινοί άκοποι και τά χέρια της όδοφυλλα και κερί και χιόνι έπλάσανε... Τά μάτια της είχαν τό χρώμα μιās δύσης ύστερα από θύελλα και τό μέτωπό της τή γαληναίαν όψιν άκυμάντου όκεανού...

“Ο χορός

...Τή γαληναίαν όψιν όκεανού που κοιμάται και όνειρεύεται τρικυμίες...

“Ο κορυφαίος

...Και κάποιοι κιθαριστές, που για μόνο ντύμα του φτωχού κορμιού του είχε μι ά πορφύρα, τά πορφυρά της τά χείλη άγάπησε και τό νέκταρ των πηγών τας τό θερμό έπόθησε να ζουφήσει... Κι’ έπόθησε τούς

κρίνους των στηθειών της να δρέψει και των πλοκάμων της να χρυσάφια να χαρεί...

“Ημιχόριο α’

...Και των πλοκάμων της να χαρεί τά ώραία χρυσάφια...

“Ο κορυφαίος

...Νύχτα και μέρα, μέρα και νύχτα την ξελογιάζει με τάρμονίσματα τής κιθάρας του, με τής κιθάρας του τά πονεμένα τάρμονίσματα, που ξεγίνει όρημητικά και θλιμμένα... Και νύχτα μέρα κτυπάει άνέλπιδος τά στήθεια του κι’ οι βόγγοι του βγαίνανε : καθώς οι βόγγοι του μπρούτζου, που δέρνει το ιδρωμένο γύφτου τό σφυρί...

“Ημιχόριο β’

...Καθώς του μπρούτζου οι βόγγοι, που δέρνει του ιδρωμένου γύφτου τό σφυρί...

“Ο κορυφαίος

...Και μι ά νύχτα που άγοδιάβινε μες σε άστραπές και βροντές και μι ά νύχτα που δερνόντανε από τή βοή των λυσασμένων στοιχείων, έγκρημιστηκεν ο πύργος τής Γλυκόξανθης και τά κρουστάλλια του τριψάλα γείνανε κι’ έρρεψαν γύρω σοριασμένα... Και άκούστηκε ι ή νύχτα άνακατεμένο μαζί με τις κραυγές των άστροπελεκιών και του κρουσταλλόχτιστου πύργου τό γκρέμισμα...

“Ο χορός

...Κι’ ήταν ο άχός του βαρύς, καθώς του γκρεμισματος βράχων άπάνου σε άσάλευτες χαράδρες...

‘Ο κορυφαῖος

...Μαζὶ μὲ τὰ συντρίμματα τῶν κρυσταλλῶν σωριάστηκε κι' Γλυκόξανθη, σωριάστηκε ἡ Γλυκόξανθη νεκρὴ καὶ ματοβαμμένη... Καὶ μὲς τῆς νύκτας τὴν ἔξαλλην ἀντάρα οἱ ἀνέμοι ἐπνίζανε κάποιον τῶν στηθειῶν της βόγγο καὶ ὁ Θάνατος ὀργιστῆς πῆρε τὴν ψυχὴ της καὶ χάθηκε... Κι' ἀπόμεινε μὲς στὰ συντρίμματα ἀπ' τὰ κρυστάλλα νεκρὴ κι' ἄψυχη ἡ Γλυκόξανθη, μὲ τοὺς πλοκάμιους περιχύτους στὶς ματωμένες πλάτες...

INTERMEZZO

— ὦ, τῆς μαννούλας τῆς ὀ θρηῆνος, ὦ!..—Τί ἤθελες, κεραυνὲ συντριφτῆ καὶ ἀδελφὲ τοῦ Θανάτου, τί ἤθελες καὶ τὸ ἐρείπιο ἀφησες καὶ τὸν κρῖνο μάρανης;—ὦ, τῆς μαννούλας τῆς ὀ θρηῆνος, ὦ!..—Ἀπάνου στὰ συντρίμματα τοῦ πύργου ποῖος ξέρει ποιά σκέλεθρα νυχτίων βροκολάκων θὰ πλανηθοῦνε καὶ ποιοὶ ἀετοὶ καὶ ποιά γεράκια τοὺς κρωγμοὺς τοὺς θὰ σκορπίσουν—ὦ, τῆς μαννούλας τῆς ὀ θρηῆνος, ὦ!..—τί καὶ ἂν ἔλθουν τῆ χαραγῆ τὰ τρυγόνια καὶ θρηγήσουν καὶ κλάψουν; ποῖος τῆ Γλυκόξανθη θ' ἀναστήσει; ὅποιος πόθησε τὰ χεῖλη της καὶ τοὺς κόρφους της, ἂς ἔλθει νεκρὰ νὰ τὰ πάρει καὶ πεθαμμένα νὰ τὰ στολίσει!..—ὦ, τῆς μαννούλας τῆς ὀ θρηῆνος, ὦ!..

‘Ο κορυφαῖος

... Μέρα καὶ νύχτα, νύχτα καὶ μέρα μιά ταφόπετρα ῥαῖζουν οἱ κύνειοι ὀλολυγμοὶ μιάς κιθάρας... Μέρα καὶ νύχτα κάποια μάτια κλαῖνε τῆ Γλυκόξανθη μὲ τὰ τετράγωνα μαλλιά καὶ τάνθηρά τὰ στήθια. Μέρα καὶ νύχτα κάποια δάχτυλα ματώνουν στῆς κιθάρας τῆς χορδὲς καὶ τάνθηρα πλαντάζουνε ὡς τὴν ἀυγὴ γροικώντας τὸν ὄξυ τὸν θρηῆνο...

‘Ημιχόριο α'.

... Μέρα καὶ νύχτα, νύχτα καὶ μέρα μιά ταφόπετρα ῥαῖζουν οἱ κύνειοι ὀλολυγμοὶ μιάς κιθάρας...

‘Ημιχόριο β'.

... Καὶ κάποια δάχτυλα ματώνουν στῆς κιθάρας τῆς χορδὲς γιὰ τῆ Γλυκόξανθη μὲ τὰ τετράγωνα μαλλιά καὶ τάνθηρά τὰ στήθια...

‘Ο κορυφαῖος

— Σὺπνα, ὑπέρκαλλη, καὶ κλαίω.. Ἐτέρωσα στὸ κλάμμα τῆ μαννούλα σου, τὰ μάτια της, τὰ γερασμένα

Σοφίας Λασκαρίδου

τῆς ματάκια, ἔστερέψανε, μὰ οἱ δικέζ μου οἱ δακρυπηγές ῥέουν ἀκόμα καὶ ῥέουν... Σὺπνα, Γλυκόξανθη... τὰ στήθια μου αἰμάτωσαν ὁ στεναγμὸς καὶ τὰ μάτια μου ἔσβυσε τὸ δάκρυ... Τρέμει τὸ κορμί μου στὰ ῥίγη τοῦ πόνου, ὡς τρέμει τοῦ καντηλιοῦ σου τὸ φῶς στὰ ἑσπέρια ἀγέρια πού λιποθυμισμένα περνᾶνε...

‘Ο χορὸς

... Στὰ ἑσπέρια ἀγέρια πού λιποθυμισμένα περνᾶνε καὶ πεθαίνουν...

‘Ο κορυφαῖος

... Καὶ μιά λευκὴ ὀπτασία, καὶ μιά ὀπτασία λευκὴ ἐπλανιότανε στὸ ἦσυχον κοιμητήρι... Κι' ὁ κιθαριστῆς ξενυχτᾷ μὲ πληγωμένα τὰ γόνατα πάνω στὴν ταφόπετρα τῆς Γλυκόξανθης, πού ἐσυντρίφανε τὰ κρυστάλλα τοῦ Πύργου σὲ μιά νύχτα πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀστρατές καὶ χαλάζια...

‘Ημιχόριο α'.

... Σὲ μιά νύχτα πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀστρατές καὶ χαλάζια...

‘Ο κορυφαῖος

... Κάθε ποτάμι ἐθρήνησε τὸ θάνατό της καὶ κάθε δάσος ὠλόυξεν ἀπ' τοὺς ἠχοὺς τῶν τρυγόνιων θρηῆνων... Κάθε γιοφυριοῦ οἱ Βασιλοπούλες στηθογυπήθηκαν καὶ στηθοδάρθθηκαν γιὰ τῆς Γλυκόξανθης τὸ θάνατο... Ὅλες οἱ λύρες τῶν Δρυάδων σὲ ξωτικό πένθος ἀρμονίστικαν καὶ τὰ πουλιὰ λιποθυμήσανε...

... Καὶ τὰ πουλιὰ μὲς στ'ἀνθια λιποθυμισμένα κυλισθήκανε...

‘Ημιχόριο β'.

... Καὶ τὰ πουλιὰ μὲς στ'ἀνθια λιποθυμισμένα κυλισθήκανε...

‘Ο κορυφαῖος

... Μόλις τὸ φῶς, μόλις τὸ γλαυκὸν ἠλιοφῶς χυθεῖ καὶ ξεσχισμένα τοῦ σκοταδιοῦ τὰ ῥοῦχα σκορπιστοῦνε σ' ἀγνωστα βύθη, δακρυλουσιμένος καὶ βουβὸς, καθὼς τὸ φάντασμα τῆς θλίψης, γυρνᾷ ὁ κιθαριστῆς τὸ θάνατο κάποιου ὀνείρου διαβαίνοντας τῆς ῥοῦγες νὰ τραγουδήσει...

‘Ο χορὸς

... Κι' εἶνε τὸ τραγοῦδι του μελάγχολο κι' ἀργό, σὰ νὰ ξεπετιέται ἀπὸ μνημα ἢ ἀπὸ ἀρογιάλι, πού ἔστοι

χειώσαν οἱ ἀγάτες κίποιες Νεράιδας μ' ἕνα γυτὸ τῶν νεφῶν...

‘Ο κορυφαῖος

... Τὰ χεῖλη μου ἐκάησαν κι' ἔλωσαν... Ἐκάηξαν κι' ἔλωσαν ὅπως ἡ λαμπάδα ἀπάνου ἀπὸ φέρετρο, πού οἱ μοιρολογίστρες κουραστήκανε νὰ τραγουδᾶνε... Ἀκόμα τὴν κλαῖνε οἱ γλαῦκες στὰ ψηλά κυπαρίσσια κι' ἐκόμα πενθοῦνε ταγέραστα τᾶσ-ρα στὴς θόλους τοὺς γαλανοὺς γιὰ τῆς Γλυκόξανθης τὸν ἔρημο θάνατο.

FINALE.

... Εἶχεν ἡ Γλυκόξανθη πλοκάμους, καθὼς τὸ λυχνὸ χρυσάφι τῶν μύχιων τῆς γῆς καὶ ἡ πνοὴ τῆς ἀνθοῦ ἀνάσασμα ἦτανε, καὶ ἡ πνοὴ τῆς εὐωδιστὸς ἔσφυρος χαϊδευτῆς ῥόδων κι' ἀφρῶν ἦταν. Χρόνια καὶ χρόνι τοῦ πύργου τῆς τὰ κρυστάλλα κοίτονται βαθυθαμμένα ἀπ' τὰ χῶματα πού ἔρριξε τὸ σκεπάρι καὶ τὸ φτυάρι τοῦ χρόνου... Δυὸ μάτια, ἕνα στήθος καὶ μιά κιθάρα φτάνουνε γιὰ τέτοιο θρηῆνο;...

M. ΔΟΥΡΑΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αἱ γυναῖκες τὰ δίδουν ὅλα. Χρειάζεται μόνον νὰ ὑπάρξῃ ἡ δύναμις ἐκείνη πού τὰ δίδει ὅλα— ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης.

*

Μία ἡσυχὴ ὦρα! Ἡ καρδιά κατ' αὐτὴν λέγει περισσότερα ἀφ' ὅσα νὰ ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑβδομάδας, διότι κατ' αὐτὰς ζῆ κανεὶς μόνον ἐξωτερικῶς.

*

Ἡ ὄραιοτέρα ἀγάπη εἶνε ἐκείνη, πού δὲν ξέρει κανεὶς διατὶ ἀγαπᾶται.

*

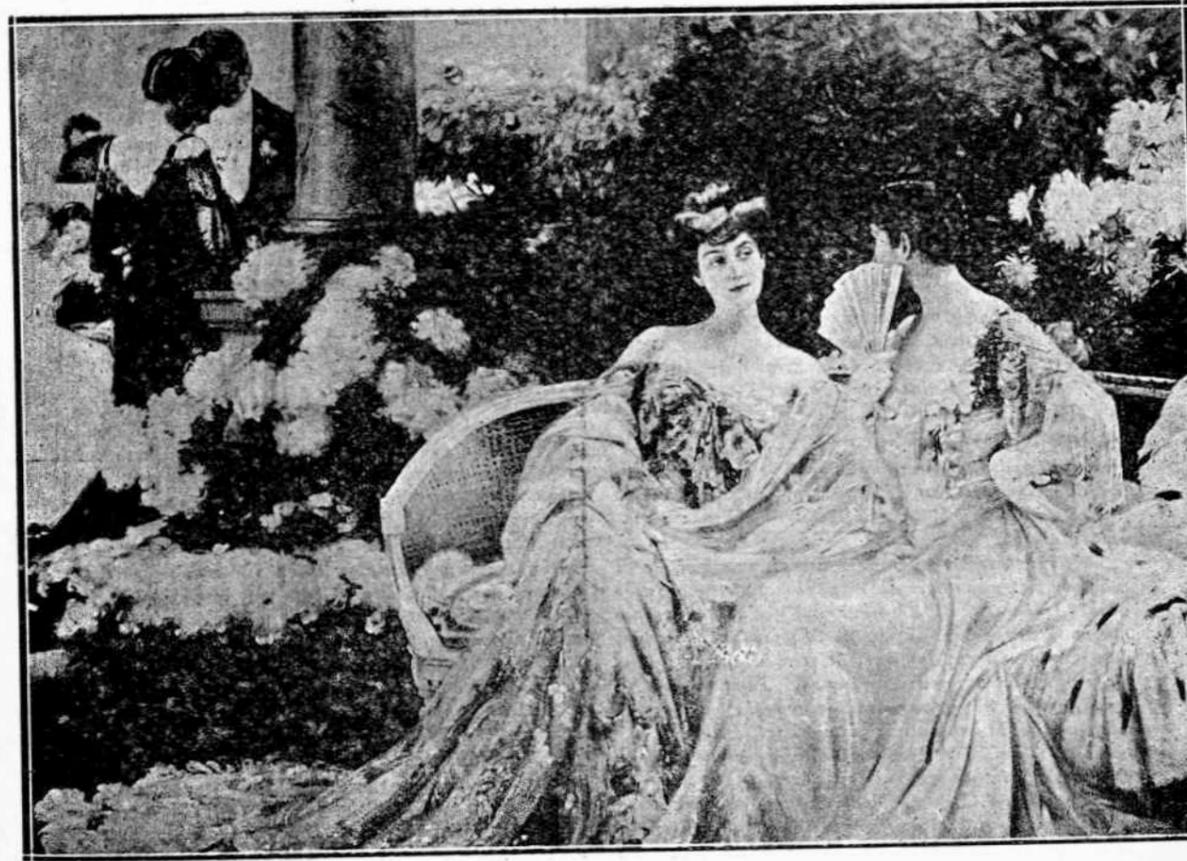
Τὸ κλειδί πρὸς τὴν ἀγάπην εἶνε ἡ ἐμπιστοσύνη— Ἡ ἀλυοῖδα, μὲ τὴν ὁποῖαν λέγεις τὴν ἀγάπην— ἡ ἐκτίμησις.

*

Ἡ ἐργασία εἶνε τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ πληγωμένας ψυχὰς— ἡ τὸ ὑγιέστερον ναρκαωτικόν.

*

‘Ο πόνος χειροτερεύει τὸν ἄνθρωπον.

D. Etcherverry

Αἱ ἐκμυστηρεύσεις

Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ

ΛΕΧΘΗ ότι εις τὸ Παρίσι δὲν εὐρίσκονται γράται γυναῖκες, καὶ ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ εὐρίσκεται εἰς τὰ ἄδυνα τῶν Παρισίων καλλιτεχνίων, ὅπου ἡ τέχνη τοῦ μυρεψοῦ, τοῦ ὀρθοπεδικοῦ, τοῦ κομμωτοῦ καὶ τοῦ... βαφέως ἔχουν συνάψει συμμαχίαν καὶ ἐπιμαχίαν κατὰ τὸ δυσσεβέστου γεγονότος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τὸ ὁποῖον καλεῖται γήρας.

Ὅταν αἱ τριεὶ τῆς ἄλλοτε πλουσίας κόμης ἀρχίζον νὰ ἔχουν ἑλλειψιν ἀπαρτίας καὶ τὸ δῆγμα τοῦ ἄλλοτε δροσερωτάτου προσώπου ἀρχίζῃ νὰ παρουσιάζῃ εἰκόνα καλῶς διὰ διωρῶν τροφοδοτουμένου Ὀλλανδικοῦ τοπειοῦ, αἱ Ἐδαὶ καὶ αἱ Σαλώμαι ἀρχίζον νὰ ἐφιστοῦν ἰδιαίτερον τὴν προσοχὴν των εἰς τὰς τελευταίας ὀλοσελίδους δι' φημίσεις τῶν περιοδικῶν. ὅπου ἐξυμνοῦνται τὰ θαύματα τῆς ἀναδασώσεως ἀπεψλωμένων κορυφῶν καὶ οἱ τρόποι τῆς ἰσοπεδώσεως τῶν συνεπειῶν τοῦ ἀφόρητου τοῦ ζηλοφθόνου χρόνου.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μία Ἀγγλὶς κυρία, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τῆς— αἱ κακαὶ γλώσσαί εἶπον ὅτι δὲν εἶνε ἡ πρώτη— ἐξέφερε τὰ ἐξῆς σοφὰ ἀποφθέγματα, τὰ ὁποῖα ἀφιερῶμεν εἰς τὰ... πολὺ μικρὰ κοράσια, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως:

«Αἱ προμάμαι μὰς ἠκολούθουν χειρίστην μέθοδον διὰ τὰ φαίνονται νῆαι Ἐβάφοντο, παρεγ'μυζαν τὰ μαλλιά των μὲ περροῦκες καὶ ἐνεδύνοντο σὰν κορυσάκια. Πλάνη οἰκιστῶν!

«Ἄν θέλετε νὰ φαίνεσθε νῆαι, μὴ ἀποπειρᾶσθε νὰ ἐνδύσθε ὡς νεαῖτες, ἀλλὰ μάλλον συνασπρέψθε αὐτὰς. Πρέπει νὰ ἦσθε λογικαὶ καὶ ν' ἀκολουθῆτε μερικὸς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς. Μὴ χύνετε οὔτε ἓνα δάκρυ ἄνευ μεγίστης ἀνάγκης, διότι τὸ κλάμμα συντελεῖ εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῶν ρυτίδων. Κ' ἔπειτα διατὶ ἐν στεναχωρησῆθε μὲ συγκινήσεις, τὰς ὁποίας ἡ στοιχειώδης φιλοσοφία ἀποδεικνύει ἀνωφελεῖς.

«Ἐξοδεῖτε ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα εἰς τὸν ὀδοντοίατρον σας καὶ ἀποφύγετε τὴν ἀνηθίαν τῶν χρυσοῦν δοντιῶν. Ἄν δὲ ἀναγκασθῆτε νὰ μεταχειρισθῆτε ξένα δόντια, τότε φροντίσατε νὰ μὴ φαίνονται καινούργια ἐντελῶς, ἀλλὰ μερικὰ ἐξ αὐτῶν καλῶν θὰ εἶνε νὰ ἔχουν ἀνεπαίσθητὰ τινα ἐλαττώματα διὰ νὰ φαίνονται φυσικώτερα. Μὴ λημονεῖτε δὲ, ὅτι κάθε τρῶ-

πος πολεμικῆς τῶν συνεπειῶν τοῦ χρόνου εἶνε νόμιμος καὶ ἐπιτρέπεται.

«Ὅταν τὰ μαλλιά σας ἀρχίζον νὰ ἀσπρίζον, μὴ τὰ βάζετε. Ἄλλο ἢ τρεῖς λευκαὶ τρίχες κάμνον μίαν γυναῖκα διὰ νὰ φαίνεται πολὺ νεώτερα ἢ ἐκείνην, τῆς ὁποίας τὸ στιλπνὸν ξανθὸν ἢ μίαν χροῖα ἐξείρει πονηρὰς ὑπονοίας...

«Πρὸ παντὸς μὴ ἐπιμένετε εἰς τὴν κόμματα τῆς παρελθούσης δεκαετηρίδος, διότι τίποτε δὲν κάμνει μίαν γυναῖκα διὰ νὰ φαίνεται γραιά, ὅσον αἱ ἀπρηχαιομένα περὶ κομμώσεως ἰδέαι τῆς.

«Ἀποφεύγετε τὴν ἐπιμονὴν εἰς ἓν ὀρισμένον εἶδος κομμώσεως. Ἡ διαρκὴς ἀλλαγὴ εἶνε ἐνδεικτικὸν νεανικότητος.

«Φορεῖτε καπέλλα πλατύγυρα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ σκιάζον τὰ χροῖα... Πρὸ παντὸς μὴ κρᾶν ἀπὸ τὰ προδότηδα «τόκ».

«Ἡ ἐλλίς ἀποτελεῖ ἐπίσης θανάσιον ὄπλον κατὰ τοῦ γήρατος καὶ ἡ πάλῃ ἐναντίον τοῦ πανθαμάτορος χρόνου πρέπει νὰ εἶνε διαρκής.

«Μόνον ἐπὶ τῆς ἐπιθανατοῦ κλίνης μία γυνὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πάσῃ πιστεύουσα ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐκληφθῆ νεώτερα.

«Υπάρχει ἀκόμη καὶ κάποιος ἄλλος σκόπελος, τὸν ὁποῖον πολὺ δύσκολον ἀποφεύγον αἱ γυναῖκες μετὰ τὴν ἀπόδοον ὀρισμένης ἡλικίας.

«Μὴ ἀναφέρετε ποτὲ ἀγαμνήσεις τοῦ παρελθόντος σας— πῶς; πρωτοβγήκατε εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, μὴ ποτεν πρωτοχορεύατε, πόσους διασήμους ἠθοποιούς εἶδατε καὶ πόσους τετόρους ἠκούσατε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σας.

«Δὲν φαντάζεσθε πόσους αἱ ἀφηγήσει αὐταὶ εἶνε ὀλέθρια διὰ μίαν ἡλικιωμένην κἄπως κυρίαν. Κάμνον τὸν ἀκρατὴν νὰ καταγίγῃ αἰωνίως μαθηματικὸς ὑπολογισμὸς, ἐξαγόμενον τῶν ὁποίων εἶνε πάντοτε ἡ πραγματικὴ σας ἡλικία. Καὶ εἶνε προτιμότερον νὰ ἔχετε κάτασπρα μαλλιά ἐν σιγῇ, ἢ νὰ ὁμολογήσετε ὅτι ὑπερέβητε τὸ τεσσαρακοστὸν.

«Λιποτρῆτε πάντοτε κανονικὴν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματός σας διὰ νὰ ἀποσβῆσετε τὴν ἀρτηριοσκλήρωσιν. Πρὸς τοῦτο ὠφελεῖ πολὺ ἡ κανονικὴ γυμναστικὴ καὶ ἡ καθημερινὴ ψυχρολουσία. Ἀναπνεύετε καθαρὸν ἀέρα καὶ περιποιεῖσθε τὸ δῆγμα σας.

«Καὶ διὰ τῶν ἀπλουσιῶν αὐτῶν μεθόδων κατορθώσετε νὰ φαίνεσθε ἔστω καὶ κατὰ πέντε ἢ δέκα ἔτη νεώτερα, θεωρήσατε τὸ κέρδος αὐτὸ ὡς νίκην μεγαλειεῖσαν ἀπὸ τὰς Ναπολεοντιεῖς νίκας καὶ ἀφήσατε εἰς τοὺς ἡλιθίους τὴν φροντίδα ν' ἀσχολοῦνται διὰ τὴν ἡλικίαν τῶν ἄλλων καὶ νὰ σεμνύονται διὰ τὰ σεβαστά των χρονάκια, ὅταν δὲν ἡμποροῦν πλέον νὰ τὰ κρύβουν.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Ἡ ἸΤΑΛΙΑ, πανηγυρίζουσα τὸ προσεχὲς ἔτος τὴν πεντηκοταετηρίδα τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς ἀποκαταστάσεως, συμπεριέλθει εἰς τὰς ἄλλας ἑορτάς καὶ ἐκθεσιν ἀρχαιολογικῆν, ἱστορικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν, ἧς ἀποφάσει τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως θὰ μετάσχη καὶ ἡ Ἑλλάς δι' ἰδίον τμήματος.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἦτις συνεστήθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὸ καλλιτεχνικὸν τμήμα θὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰ διατεταγμένα ἐν τῇ προγράμματι τῆς κεντρικῆς ἐν Ῥώμῃ ἐπιτροπῆς. Συμφώνως πρὸς ταῦτα, ἐκεῖνα μὲν τὰ καλλιτεχνήματα, ὅσα ἠθέλον προταθῆ ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἐπιτροπῶν, θέλουσιν ἀποσταλῆ εἰς Ῥώμην ἄνευ τινὸς δαπάνης τῶν καλλιτεχνῶν περὶ δὲ τῆς εἰς τὴν ἔκθεσιν ἀποδοχῆς ἄλλων καλλιτεχνημάτων, μὴ προκηθέντων ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἐπιτροπῶν, ἀποστελλομένων δ' ἀπ' εὐθείας εἰς Ῥώμην ὑπ' αὐτῶν τῶν καλλιτεχνῶν ἰδίαις αἰτῶν δαπάναις, μὲντι ἐλευθέρᾳ νὰ κρῖνῃ ἀνεκκλήτως αὐτὴ ἢ ἐν Ῥώμῃ κεντρικῇ ἐπιτροπῇ.

Ὅπως ἡ ἐπιτροπὴ κρῖνῃ ἀπαρῶς περὶ τῶν προταθσομένων χάριν ἀποδοχῆς εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ κεντρικῇ ἐπιτροπῇ καλλιτεχνημάτων, ἐθεώρησε πρόσφορον νὰ προκηρῶν τρικτὴν ἐκθεσιν, τελεσθησομένην ἐν Ἀθήναις, καὶ ἀνέθηκε τὴν ἐπιλογὴν τῶν εἰς Ῥώμην ἀποσταλῶσμένων εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν προταθέντας ἑλληνοδίκας κ. κ. Γεώργ. Ἰακωβίδην, Γεώργ. Ροῦλδον, Δημ. Γερασιώτην, Λάζ. Σάχον καὶ Ἀριστ. Ζάχον.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη γνήσεται ἐν τῇ Ζυπτεῖᾳ τῇ 16 Νοεμβρίου 1910.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη θὰ περιλάβῃ α') ζωγραφίας β') ἔργα γλυπτικῆς γ') σχεδιογραφήματα δ') ἔργα χαρκατικῆς καὶ ε') λιθογραφίας.

Τὰ ἐν αὐτῇ ἐκτεθησόμενα καλλιτεχνήματα ζώντων ἢ καὶ θανόντων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν γίνονται δεκτὰ ἀπὸ τῆς 1 Νοεμβρίου, οἱ δὲ ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν καλλιτέχνηαι ὑποχρεοῦνται νὰ στείλωσιν αὐτὰ ἰδίαις δαπάναις μέχρις ἐντὸς τοῦ Ζυπτείου.

Τὰ ἐξωθεν τῶν Ἀθηνῶν ἀποσταλῶσόμενα εἰς οὐδὲν ὑπόκεινται τέλος, ἀτε τῆς ἡμετέρας ἐπιτροπῆς ἐχούσης κεκτημένην ἀτέλειαν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως. Ἀρκεῖ δὲ νὰ γνωρισθῇ ἐγκαίρως ἡ ἀφίξις αὐτῶν καὶ ἀποσταλῆ ἢ οἰκεία φορωτικῆ εἰς τὸν πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἑλληνοδίκων κ. Ἰακωβίδην, καθ' ἡγετην τοῦ Πολυτεχνείου.

Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν καλλιτεχνήματα Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν στελλόμενα ἐξωθεν τῶν Ἀθηνῶν γίνωσιν ἀποδεκτὰ πρὸς ἀποστολὴν εἰς Ῥώμην, οἱ καλλιτεχνῆσαιτες αὐτὰ δικαιοῦνται νὰ λάβωσιν ἐπιστραφησόμενα εἰς αὐτοὺς τὰ ἐξοδα τῆς μέχρις Ἀθηνῶν ἀποστολῆς.

Τὸ ἐγκριθησόμενα πρὸς ἀποστολὴν εἰς Ῥώμην ἔργα θέλουσιν ἀποσταλῆ δαπάναις τῆς Ἑλλ. ἐπιτροπῆς ἦτις θέλει φροντίσει καὶ περὶ τῆς ἀδαπάνου ἐπιστροφῆς αὐτῶν εἰς τοὺς καλλιτέχνας.

Οἱ οκοποῦντες νὰ ἐκθέσωσιν ἔργα ἐν τῇ προκηματικῇ ἐκθέσει τῶν Ἀθηνῶν ὀφείλουσι νὰ δηλώσωσι ἐάν ἀποδέχονται πᾶσιν τυχόν πώλησιν τῶν καλλιτεχνημάτων αὐτῶν ἐν Ἀθήναις ἢ ἐν Ῥώμῃ, σημειοῦντες καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν. Ἐκ ταύτης θέλει ἐκπεσθῆ ποσοστὸν 5 0/0 ἐν περιπτώσει πωλήσεως ἐν Ἀθήναις, ποσοστὸν δὲ 10 0/0 εἰςπρατόμενον ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐπιτροπῆς ἐν περιπτώσει πωλήσεως ἐν Ῥώμῃ.

Ἡ ἐν Ῥώμῃ ἐπιτροπὴ ὥρισε χάριν τῆς διεθνούς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως βραβεῖα 200,000 φράγκων, διανεμηθησόμενα ὡς ἐξῆς: α') δύο βραβεῖα, ἐκάτερον 50,000 φράγκων, ἐν μὲν διὰ τὴν ζωγραφικὴν, ἐν δὲ διὰ τὴν γλυπτικὴν β') τέσσαρα βραβεῖα, ἕκαστον 10,

000 φράγκων, καὶ ἐξ, ἕκαστον 5,000 φράγκων, διανεμητέα μεταξὺ τῶν ζωγραφικῶν καὶ τῶν γλυπτικῶν ἔργων γ') φράγκα 20,000 διανεμητέα εἰς διάφορα βραβεῖα τῶν μελανῶν ἢ ἐγχρωσίων ἔργων χαρκατικῆς, μονοτυπιῶν, λιθογραφικῶν καὶ πρωτοτύπων εἰκονογραφικῶν διακοσμήσεων βιβλίων καὶ ἐφημερίδων δ') φράγκα 10,000 διανεμητέα εἰς διάφορα βραβεῖα τῶν καλλιτέρων κριτικῶν μελετῶν, ὅσαι θέλουσι δημοσιευθῆ ἐν ταῖς ξέναις καὶ ταῖς ἰταλικαῖς ἐφημερίσι περὶ τῆς διεθνούς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως τοῦ 1911.

Συμφώνως πρὸς τὸν ὀργανισμὸν τῆς διεθνούς ἐν Ῥώμῃ καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως, αἱ ζωγραφίαί πρέπει νὰ περιβάλλονται ὑπὸ εὐνόσμων πλαισίων καὶ νὰ καλύπτονται δι' ἰτέλου, ἂν πρόκειται περὶ σχεδιογραφημάτων, κρητιδογραφικῶν (Pastels), ἔργων χαρκατικῆς ἢ ὕδατογραφικῶν.

Ἀπαντες οἱ ἐκθέται τῆς Ῥώμης θὰ λάβωσιν εἰσιτήριον διαρκῆς τῆς διεθνούς ἐκθέσεως καὶ δικαίωμα ἐκπτώσεως τῶν τιμῶν ἐπὶ τῶν ἰταλικῶν σιδηροδρόμων.

Ἡ ἐν Ῥώμῃ ἐκθεσις θὰ διαρκῆσῃ ἀπὸ τῆς 28 Μαρτίου 1911 μέχρι τῆς 18 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς ἐκθέσεως καὶ ἐν περιπτώσει τυχόν παρατάσεως αὐτῆς, οὐδὲν καλλιτεχνήματα ἐπιτρέπεται ν' ἀποσυρθῆ ἐξ αὐτῆς, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐκθέτου, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ.

Ἐκ τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐκθέσεως ἀποκλείονται ἔργα ἤδη πρότερον ἐκτεθέντα ἐν Ἰταλίᾳ, οὐδὲ δύναται εἰς καὶ ὁ αὐτὸς καλλιτέχνης νὰ ἐκθέσῃ ἔργα πλείονα τῶν τριῶν. Ἡ ἐν Ῥώμῃ ἐπιτροπὴ οὐδεμίαν ἀναλαμβάνει εὐθύνην ἐπὶ βλάβῃ τῶν καλλιτεχνημάτων εἴτε κατὰ τὴν μεταφορὰν, εἴτε ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τῆς ἐκθέσεως κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς ἀποσκευάσεως τῶν καλλιτεχνημάτων ἢ διὰ λόγους ἀνωτέρας βίας.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἑλληνοδίκων τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκθέσεως οὐδὲν ἔργον θέλει δεχθῆ εἰς αὐτὴν πρὶν ἢ ὁ πρόεδρος αὐτῆς εἰς τὸν ὑποβάλλοντα τὴν οἰκείαν αἴτησιν δηλώσῃ ρητῶς καὶ ἐγγράφως ὅτι δύναται ἤδη ν' ἀποστελῆ αὐτό. Εἰς δὲ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἑλληνοδίκων ἐπιφυλάσσεται τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκρίνῃ χάριν ἀποστολῆς εἰς Ῥώμην ἀνεγνωρισμένα καλλιτεχνήματα θανόντων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, μὴ ἐκτεθέντα ἐν τῇ προκηρησομένη ἐκθέσει τῶν Ἀθηνῶν.

ΓΝΩΜΑΙ

Δάκρυα τῶν παιδιῶν: Λαμποκοποῦσαι σταλαγματιεῖς δροσιᾶς ποῦ σιγνῶνει μὲ φιλήματα ἔνας ἡλῶς.
Δάκρυα τῶν μεγάλων: Μαργαριτάρια ποῦ πέφτουν σὲ μὴ θάλασσα πόνον.

Πῆς μου ποιὸν μοῖε; καὶ θὰ σοῦ πῶ ποιὸν συναναστέφουσαι.

Μὰς ἀρέσει νὰ ὀμιλοῦμεν διὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐτυχίαν. Ὁ ἄνθρωπος πάντοτε θὰ ἀγαπᾷ τὴν μυθολογίαν.

Ἡ πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ καλλιέργεια, ὅπως καὶ ἡ ὑγιεινὴ, προφυλάττει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ γήρας.

Μερικοὶ ἄνθρωποι γίνονται εὐγενεῖς μόνον, ὅταν τοὺς κακομεταχειρίζεται κανεὶς.

Δὲν ὑπάρχει χειρότερο; κορυφὸς ἀπὸ ἐκείνον, πῶο θέλει ν' ἀκούσῃ.

Οί λύκοι των αλβουσών

Μ' ΑΡΕΣΕΙ

Μου άρέσει νά κυττάζω τόν άφρο π' άφίνει κάθε κώμα σάν πεθαίνει κι' άνάμεσα άπ' τό σάβανο αυτό τή θάλασσα νά βλέπ' άγριεμένη.

Μου άρέσει νά άκούω τό κώμα του σβύνεται άργά σά στεναγμός και λές πώς είν' ή άμμος μνήμα κι' είναι τό κώμα ό δόλιο-νεκρός.

Νομίζω τότε, μέσα στη βοή στο κώμα, στά κατάθολα νερά του, σάν σε κωθρέφτη με θαμπό γυαλί πώς βλέπω τήν εικόνα του θανάτου.

ΡΟΖΑ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ

*** ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΛΥΡΑ ***

ΑΚΑΡΔΗ

Σέ λέει ό κόσμος άκαρδη και είπα «Δέν είνε άλήθεια, »για' έχει ολόχρυσι καρδιά »... άπ' έξω από τά στήθεια..»

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Στ' άφροπλασμένα στήθη σου φορείς στραυρό και καμαρώνεις, μά σύ δέν είσαι Χριστιανή, άφου αιώνια με σταυρώνεις!

ΔΟΓΜΗ

❖ ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ ❖

Ίωδιλατον Σοπενχάουερ.

Οί Γερμανοί παρέλειψαν νά εορτάσουν τήν πεντηκοντατηρίδα του Σοπενχάουερ, του μεγάλου πεσιμιστού. Αί κρίσεις του φιλοσόφου περι των συμπατριωτών του δέν ήσαν πολύ κολακευτικά, και εκεί πρέπει ν' αναζητηθί ή αιτία τής λήθης.

Ίδού μερικά δείγματα : «Προβλέπων τόν θάνατόν μου, όμολογώ ότι περιφρονώ τό Γερμανικόν έθνος, ένεκα τής άπειρου βλακειας του».

Και άλλο : «Κατηγορούν τους Γερμανούς ότι μιμούνται πότε τους Γάλλους, πότε τοίς Άγγλους' μά άκριβώς αυτό είνε τό καλλίτερον που έχουν νά κάμουν. Άν περιορισθούν εις τάς ιδιϊκάς των δυνάμεις, δέν έχουν τίποτε λογικόν νά προσφέρουν.»

— Και μία κρίσις του περι των Γάλλων : «Αί άλλαι ήπειροι έχουν μαϊμούδες' ή Εύρώπη έχει Γάλλους».

Τά έργα του Ρέμπραντ.

Πρό πενήκοντα ετών ή Άμερικη δέν είχε κανέν έργον του Ρέμπραντ' μόλις κατά τό 1860 φθάνουν εκεί δύο έργα, άποδιδόμενα εις τον Όλλανδόν ζωγράφον, άνευ όμως έγγραφέως περι τής γνησιότητας αυτών. Τό έν εξ αυτών, παριστάνον τήν Δανάην με τήν χρυσήν βροχήν, ήγοράσθη παρά τινος Βρούκε κατά τина δημοπρασίαν έν Παρισίοις και έδωρήθη εις τό Μουσείον τής Βοστώνης. Τό άλλο, μία προσωπογραφία άνδρός, έδορήθη υπό του Θωμ. Μαρτίαν εις τήν Ίστορικήν Έταιρίαν τής Ν. Ύόρκης. Πολύ άρ-

γότερα ήγοράσθησαν υπό Άμερικανών γήγισια πλέον έργα του ζωγράφου τούτου, μολοντί όχι και εκ των καλλιτέρων' τά δύο πρώτα εξ αυτών ήσαν σπουδαία' μία κεφαλή «Ίουδαίου» και ό «Βασιλεύς Σαούλ». Μόλις κατά τήν τελευταίαν δεκαετηρίδα ηρξήθη καταπληκτικώς ό άριθμός των έργων του Ρέμπραντ διά των οποίων ή Άμερικη έπλούτισε τάς συλλογάς της, ιδιωτικάς και δημοσίας. Εις 88 άνέρχονται ταύτα, άριθμούντα έλαιογραφίας, σπουδάς και σχέδια' Διά τήν απόκτησιν των πλείστων εξ αυτών κανζώνται οι διάφοροι Κροίσοι του Νέου Κόσμου, διότι μόνον 10 εύρίσκονται εις μουσεια και δημοσίας συλλογάς. Ό έκατομμυριοχός Χαβεμάιερ έν Νέα Ύόρκη έχει 8, ό Βέντανερ έν Φιλαδελφεία 5, ό Γκάρντενερ 4 και 3 ό πασίγνωστος Πιέρπον Μόργκαν.

Σπήλαιον λιθίνης εποχής.

Άγγέλλεται πολύ ένδιαφέρουσα άρχαιολογική ανακάλυψις. Εις τό Βιλλεβενά τής Μάρνης ό άρχαιοδίφης Ρολλάν άνεκάλυψε διπλούν σπήλαιον, όπου διακρίνονται σχέδια τής νεωτέρας λιθίνης εποχής. Πρό του κυρίως σπηλαίου εύρίσκεται χώρος ορθογώνιος, έντός δε του κυκλωτερούς σπηλαίου φαίνονται σκαλισμένα κοιλώματα και καθίσματα και επί των τοίχων χαραγμένα σχέδια, με καθέτους και οριζοντίους γραμμάς, έν δ' εξ αυτών παριστάν καθαρόν πτώριον. Βεβαίως μόνον μελέται και έρευναι θα δώσουν τήν πρόπουσαν σημασίαν εις ταύτα, καθώς και εις τους εύρεθέντας έν τῷ βάθει του σπηλαίου άθρωπίνους σκελετούς.

Μία ύπογραφή, 1150 λίρας.

Οί «Τάιμς» διηγούνται, ότι ό διάσημος Άγγλος ζωγράφος Ουίστλερ συνήθιζε νά ύπογράφητά έργα του, ζωγραφίζων εις μίαν γωνίαν των πινάκων του μίαν πεταλούδα!

Τό νόστιμον είνε ότι διά τής πεταλούδας αυτής ό Ουίστλερ υπέγραφεν όχι μόνον τους πίνακάς του, αλλά και πάντα τά άλλα έγγραφα, εις τά όποια άπητείτο ή ύπογραφή του, άκόμη δε και αυτά τά τσέκ.

Διά τούτο, ως εκ τής συνήθειας του ταύτης, ή άληθής του γραπτή ύπογραφή ήτο σπανιωτάτη. Επί του θέματος τούτου διηγούνται τήν εξής περιεργωτάτην και λίαν διασκεδαστικήν ιστορίαν.

Μίαν πρωίαν ό ζωγράφος έδέχθη τήν επίσκεψιν ενός συλλογέως, ό όποιος τῷ παρουσίασεν έν τσέκ ύπογεγραμμένον παρά του ζωγράφου διά τής συνήθου: πεταλούδας και ύποκρινόμενος τόν κατηγορακτισμένον, εξήγησε μίαν «άνθρωπίνην ύπογραφήν».

Τό τσέκ ήτο διά 32 λίρας και ό Ουίστλερ θυμωθείς, τό αντίλλαξε δι' έλλον τσέκ 52 λιρών, κάτωθι του όποιου υπέγραψε διά του όνόματός του με τήν χαιρέκακον πεποίθησιν ότι καμία Τράπεζα δέν θα τό εξηγήρωνεν, άφου όλοι ήλπον σινηθίσει εις τήν πεταλούδαν. Τουουτοτρόπως ήλπιζεν ότι ό όγληρός εκείνος επισκέπτης του θα έχνε 32 λίρας.

Όποια όμως ύπήρξεν ή εκπληξίς του τήν έπιούσαν, όταν έ πληροφορήθη ότι ό επισκέπτης του είχε πωλήσει τήν σπανιωτάτην ύπογραφήν του ζωγράφου άντι 1150 λιρών!

60 μέτρα ύπερ τήν όδόν.

Ό ζωγράφος Τζέιμς Ράνει, Άμερικανός, έχει έπιδοθί εις μίαν ειδικότητα ζωγραφικής λίαν παράδοξον. Ζωγραφίζει αποκλειστικώς τους ύψηλους κοντούς, επί

τής κορυφής των όποιών τάς εορτασίμους ήμέρας κυματίζει ή άστερόεσσα σημαία των Ήν. Πολιτειών. Οί κοντοί αυτοί είνε συνηθέστατοι εις τάς Άμερικανικάς μεγαλουπόλεις. Ύψούμενοι επί των στεγών των οικιών, των πυργίσκων ή των θόλων των ιδιωτικών οικιών, εξικνουνται πολλάκις εις μέγα ύψος. Ένας άπ' αυτούς εις τόν Άγιον Φραγκίστον έχει ύψος 60 μέτρων. Εύκόλως συμπεραίνει τις, ότι δέν είνε μικροδουλειά νά αναρριχηθί κανείς επί τοιούτων κοντών, βάφον αυτούς συγχρόνως με τά εθνικά Άμερικανικά χρώματα!

Εις αυτό τό δύσκολον έπάγγελμα έχει έπιδοθί ό Ράνει, καταστάς άσυναγώνιστος. Του άπέφερε δε μεγάλην περιουσίαν. Εις τους βιαιότερους άνέμους, εις τά μεγαλύτερα ψύχη, εις τήν μεγαλύτερη ζέση' ό ζωγράφος—αναρριχητής σκαλώνει επί του κοντού, με τά πινέλα στο χέρι. Μία από τάς άδυναμίας του Τζέιμς είνε νά κάθηται επί του στέλου ό όποιος εύρίσεται εις τήν κορυφήν και εκεί στηρίζόμενος με τους πόδας νά λαμβάνη τά πλέον παραδόξους στάσεις, προς μεγάλην εκπληξιν και φόβον των διαβατών.

Σχολιά δημοσιογραφική.

Άπό του 1903 ό Ίωσήφ Πούλιτσερ, διευθυντής και ιδιοκτήτης του «Κόσμου» τής Νέας Ύόρκης, κατέθηκε πέντε έκατομμύρια φράγκα διά τήν ίδρυσιν σχολής δημοσιογραφικής έν τῷ Πανεπιστημίῳ τής Κολομβίας, ύποσχεθείς νά καταβάλη έτερα πέντε έκατομμύρια διά τόν αυτόν σκοπόν, αν έντός τριών ετών ή σχολή αυτη ήθελεν άποφέρει ίκανοποιητικά άποτελέσματα.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ή ύψιφονος τής Ίταλικής όπερέτας δεσποινίς Μαργαρίτα Άλμάνσι

Ἡ σχολὴ αὕτη ἐν τούτοις δὲν ἰδρῦθη ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι ἀπέπειραι ἀπέτυχον.

Κατὰ τὸ 1896, μετὰ τὰς δημοσιογραφικὰς διαλέξεις τοῦ Ταβερνιᾶ εἰς τὸ Καθολικὸν Πανεπιστήμιον τῆς Αἰλλῆς ἐγένετο σκέψις περὶ μονιμοποιήσεως μιᾶς δημοσιογραφικῆς ἔδρας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη παρέμεινε ἀνεκλήρωτος.

Κατὰ τὸν αὐτὸν περίπτου χρόνον ὁ αἰδεσιμώτατος Οὐίλλιαμ Ρῶτς ἴδρυν ἐν Λονδίῳ δημοσιογραφικὴν σχολήν. Ἀργότερον ἰδρῦθησαν ἔδραι δημοσιογραφίας εἰς τ' Ἀμερικανικὰ Πανεπιστήμια τῆς Φιλαδέλφειας καὶ τοῦ Σικάγου, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς.

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καναῶς ὑφίσταται ἀπὸ τοῦ 1903 «Τμήμα δημοσιογραφικόν» ἀνήκον εἰς τὸ κράτος, ἀλλ' οἱ εἰς αὐτὸ ἐγγραφέντες εἶνε πολὺ ὀλίγοι. Εἰς τοὺς Παρισίους ὑπάρχει Σχολὴ Δημοσιογράφων, ἡ ὁποία ἐν τούτοις μετετέτακται εἰς ἀπλήν Ἀκαδημίαν. Ἐν γένει δὲ ὅπουδήποτε ἰδρῦθησαν κατὰ καιροῦς δημοσιογραφικαὶ σχολαί, δὲν ἠδουκίμησαν.

Καλλιτέχνης καὶ βασιλεὺς.

Ἐγράφομεν εἰς τὸ προηγηθὲν φύλλον περὶ τοῦ διασημοῦ Γερμανοῦ ἠθοποιοῦ Καϊντζ. Αἱ σχέσεις του μετὰ τοῦ παραφρονησαντος βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου, ἐκαναδάμισαν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τὴν Γερμανίαν.

Ὁ Καϊντζ πρὶν ἀποθάνῃ εἶχεν ὀμιλήσει ὁ ἴδιος περὶ τῶν σχέσεών του τούτων πρὸς Γερμανὸν δημοσιογράφον:

— Ἠγάτων πολὺ, ἔλεγε, τὸν βασιλέαν Λουδοβίκον διότι ἦτο ἀληθὴς καλλιτέχνης. Εἶνε μάλιστα λυπηρὸν, ὅτι ἦτο βασιλεὺς, διότι θὰ ἠδύνατο νὰ γείνη ἀριστος ἠθοποιός. Αἱ καλλιτεχνικαὶ του ἰδέαι, ἐν τούτοις, δὲν ἦσαν πάντοτε σύμφωνοι πρὸς τὰς ἰδικὰς μου. Τοῦ ἤρρεσε πολὺ ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ἀλλὰ δὲν ἠθέλε ν' ἀκούῃ νὰ γίνῃται λόγος περὶ Σαίξπηρ. Ὁ Γκαϊτε τὸν συνεχίζει πάρα πολὺ ὀλίγον, μόνον δὲ ὁ Σίλλερ κατεῖχεν ὀλόκληρον τὴν συμπάθειάν του.

»Ἡ ἀφέλειά του ἦτο ἴση πρὸς τὴν εὐαισθησίαν του. Οὐδέποτε τὸν ἐθεώρησα τρελλόν, ἀλλὰ μάλλον διέβλεπον ἐν αὐτῷ τὸν φαντασιόπληκτον. Τόσον ἡ φαντασία του ἦτο ἀγελτυμένη, ὥστε δὲν κατόρθωνε νὰ με χωρίζῃ ὡς ἄτομον ἀπὸ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὑπεδύομεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

»Ἦτο, ἐν τούτοις, πολὺ εὐερέθιστος. Μία ἀνευλαβὴς λέξις, ἐν κίνημα οἰκειότερον τοῦ συνήθους τὸν ἐπλήγωνε βαθύτατα. Διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν ὑπέφερε τὸν Βάγνερ, ὁ ὁποῖος ὀμιλῶν πρὸς αὐτὸν περὶ τῶν ἐν τῇ τέχνῃ ἀντιπάλων του, συνήθιζε νὰ κτυπᾷ διὰ τοῦ γρόνον του τὴν τράπεζαν.

»Ὅταν δ' ἐγὼ ἐνίστε παραφερόμενος εἰς τὴν ὀμιλίαν μου, μετχειριζομένην φράσεις ζωηροτέρας τῶν συνήθων, ὁ Λουδοβίκος, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἰδιαιτέρῳ του γραμματέα, τῷ ἔλεγε:

«— Δὲν πρέπει νὰ τὸν κατηγορήσωμεν. Εἶνε νεύρασθενικός. Πρέπει νὰ τὸν θεωρῶμεν πάντοτε ὡς ἀγαπῆτὸν ἀσθενῆ.»

Αἱ γνώμαι τοῦ Φλωμπέρ.

Ἡ «Ἐπιθεώρησις τῶν Δύο Κόσμων» δημοσιεύει τὰ ἀνέκδοτα ἔργα τοῦ Φλωμπέρ, ἠρξισε δὲ ἐκ τῶν «Σκέψεων». Πολλὰ ἐξ αὐτῶν, ἀφορῶσαι τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν ἱστορίαν, εἶνε παραδοξότατα. Ἐκ τῶν «Σκέψεων» αὐτῶν ὁ Φλωμπέρ ἀποδεικνύεται πολὺ περισσότερο πρωτότυπος ἢ ὅσον ἐκ τῶν ἐκδοθέντων ἔργων του. Μία σκέψις του ἀφορῶσα τὴν πνευματικὴν ἰδιοκτησίαν ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ μέγας συγγραφεὺς δὲν συνεμείβετο τὰς ἰδέας τῶν σημερινῶν συναδέλφων του, ἐν Γαλλίᾳ ἰδίως, οἵτινες γράφουν διὰ νὰ κερδίξουν.

«Ἡ φιλολογικὴ, ἡ πνευματικὴ ἰδιοκτησία, γράφει, εἶνε ζήτημα ταπεινόν, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν πλουτολογίαν συγχρόνως! Ἡ χειρωνακτικὴ ἐργασία πρέπει νὰ πληρώνεται, ἀλλ' ἡ πνευματικὴ ποτέ. Ἐκεῖνοι, οἵτινες θεωροῦν τὴν Τέχνην ὡς ἐμπόριον, τὴν θέτουν εἰς τὸ αὐτὸ μετ' ἐκεῖνου ἐπὶ πᾶσι. Οἱ σκεπτόμενοι οὕτω φαντάζονται τὸν ἐκδότην λέγοντα:

— Ἡ ὑπηρεσία πληρώνεται, καὶ ἐγὼ σὰς πληρώνω τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποῖαν σεις μοῦ παρέχετε διὰ τοῦ ἔργου σας.

— Ὅχι, ἀπαντῶ ὁμοῦ ἐγώ. Σεις δὲν δύνασθε νὰ με πληρώσετε, διότι ἐγὼ δὲν γράφω διὰ τὸν σημερινὸν ἀναγνώστην, ἀλλὰ δι' ὅλους τοὺς ἀναγνώστας ὅλων τῶν ἐποχῶν. Τὸ ἐμπόριόν μου δὲν καταναλίσκεται ἄρα, δὲν ἐξαγοράζεται, διότι ἄλλως θὰ ἦτο ἀνεκτίμητον. Ἡ ὑπηρεσία τὴν ὁποῖαν παρέχω εἶνε ἀπειρος καὶ ἐπομένως δὲν ἀμειβεται.»

Ἴδου μία ἄλλη σκέψις τοῦ Φλωμπέρ διὰ τὴν φιλοσοφίαν:

«Τί παρήγαγεν ἡ φιλοσοφία μέχρι τούδε; Ἀπολύτως τίποτε! Ἐκαμε μόνον ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα μεγαλύτερον τὸν Θεόν.»

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλαισθησίαν, ὁ Φλωμπέρ γράφει: «Ἡ καλαισθησία εἶνε ὅπως ἡ φωνή. Ὅσον ὑψοῦται χάνει ἴσως τὴν σταθερότητα καὶ βεβαιότητα, ἀλλὰ κηρύττει εἰς ὕψος!»

Ὁ Φλωμπέρ ἦτο τῆς ἰδέας, ὅτι δὲν ἀρεῖ δι' ἓνα συγγραφέα ἡ μελέτη τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων. Ἀνάγκη μελέτης πολλῆς. Κατέτρωγε τὰ συγγράματα τῆς ἐποχῆς του, παρακολουθῶν διην τὴν φιλολογικὴν κίνησιν τῶν συγχρόνων του. Συνειθίζε νὰ κἀμνη κατάλογον τῶν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν

ΤΥΠΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Καρπαθία

ἀναγνώσει. Ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1872 μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1874 ὁ Φλωμπέρ, ἀνέγνωσε 309 τόμους, ἤτοι ἀνεγίνωσκεν ἓνα τόμιον ἐντὸς δύο ἡμερῶν.

Ἡ εἰκὼν τῆς Ἐπαναστάσεως.

Παρισινὸν περιοδικὸν δημοσιεύει εἰκόνα ἐκ τῆς πορτογαλικῆς ἐπαναστάσεως μετὰ τὴν ἐξῆς ἀμίμητον ἐπιμνηστικὴν ὑποσημείωσιν.

«Ὁ στρατὸς τῶν δημοκρατικῶν ἐπιτιθέμενος κατὰ τοῦ στρατοῦ τῶν Βασιλοφρόνων. Ὁ στρατὸς τῶν Βασιλοφρόνων κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ καπνοῦ.»

Ἡ τυφλότης τοῦ Ὀμήρου.

Ἦτο πράγματι τυφλὸς ὁ Ὀμηρος; Περὶ τούτου πολλὰ ἐλέχθησαν καὶ οἱ εἰδικοί ἔχουν διχασθῆ εἰς δύο στρατόπεδα ὑποστηρίζοντα ἕκαστον τὴν ἰδίαν γνώμην μετὰ πεισματος καὶ πολλῶν ἐπιχειρημάτων, ἀρνούμενων ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν.

Εἰς τὰς τάξεις τῶν μὴ παραδεχομένων τὴν τυφλότητα τοῦ μεγίστου τῶν ποιητῶν, προστίθεται ἡδη Γερμανὸς συγγραφεὺς, ὁ Ἀρθούρος Ζβίνιγκερ. Ὁ ψάλτης τῶν Τρωϊκῶν μαχῶν εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὕψιστάτους. Ὁ Θουκυδίδης βεβαίως τὸ ἐναντίον ἐπισημειοῦσιν οἰκτρὰν πλάνην. Ἐν τέλει ὁ Γερμανὸς σοφὸς συμβουλεύει τοὺς γλύπτας νὰ μὴ παριστώσιν εἰς τὸ ἐξῆς τὸν Ὀμηρον τυφλόν, ὡς συμβαίνει μετ' ἀγάλματα αὐτοῦ, τα εὐρισκόμενα εἰς τὸ Καπιτώλιον καὶ τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΓΓΡΩΝ

— ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΡΑΛ —

ΠΡΟ τεσσάρων περίπου μηνῶν, ἐφθάσαμεν ἓνα βράδυ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Μιστραλ εἰς τὴν Mail ane. Ἦτο ἓνα βράδυ ἔκτακτον. Τὸ γαλήνιον φῶς τῆς σελήνης περιέβαλλεν τὴν οἰκίαν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ μικρὰ θύρα ἠνεώχθη. Μία ὑπηρέτρια—εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ ἠδύνατο τις νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα ὑπηρετρίας φίλης—μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Οἱ τοῖχοι ἀσπρισμένοι μετ' ἀσβεστον, μὴ ὑψηλὴ ἐστία, καθίσματα ψάδινα, μὴ στρογγύλη τράπεζα, σκεπασμένη μετὰ μίαν κηρωτὴν ὀθωνῆν, καὶ μὴ ἀπλή λυχνία ἡ ὁποία ἐφώτιζε πάντα ταῦτα. Τὸ ἐσωτερικὸν οἰκίας ἐνὸς ἀγρότου, ἐνὸς χωρικοῦ ὁ ὁποῖος θὰ ἠγάπα τὴν σπουδὴν—διότι μετ' ὀλίγον ἐπισκέψθημεν τὸ γραφεῖον κατὰμεστον βιβλίω. Πρὸ τοῦ παραθύρου ἐν γραφεῖον ἔβου ὁ συγγραφεὺς τῆς Μιρέλλας—ὁ ὁποῖος συνδέεται πάντοτε περιπατῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν—γράφει, ἐπιστρέφων, τοὺς ὀραίους ἠλιολούστους στίχους του.

Ἦδη, εἰμεθα συνθηροισμένοι περίξ τῆς τραπέζης, εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, πίνοντες κανὴν ποτῆριον ρακίου μετ' ἡμῶν ἡ κυρία Μιστραλ γλυκεῖα, ὀραία ἡ φίλη ὑπηρέτρια λαμβάνουσα καὶ αὐτὴ τὸ μέρος τῆς εἰς τὴν συνομιλίαν ὁ Pain - Perdu, ὁ οἰκιακὸς κύων τοῦ διδασκάλου, εἰς κύων μαῦρος μετ' ὀφθαλμοὺς θολοὺς, ὁ ὁποῖος φωνάζει ἀπὸ χαρὰν ὅταν τὸν χαϊδεύουν καὶ ζητεῖ νὰ δαγκάσῃ ἐξ εὐγνωμοσύνης. Καθαρὰ ἐνδεδυμένος, μετὰ τὸν ἐρυθρὸν λαιμοδέτην, τὸν ἐπαρχιακὸν του πῖλον εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, ὁ Μιστραλ εἶνε ἐκεῖ, ἡσυχος καὶ μειδιῶν. Πρὸ ὀλίγου ἐφ' ἀμάξης, ἐνθ' μεταβαίνο-

μεν εἰς τὸ Saint - Nemy, μᾶς ὠμίλησε μετὰ τὴν ἄδουσαν καὶ ἀδιάφορον φωνὴν του. Μᾶς εἶπεν ἱστορίας τῆς ζωῆς του: τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του, τὸν γάμον του, τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἐν ἀκούσιον καὶ ἐπαναλαμβανόμενον λουτρῶν, ἀκολουθούμενον ἀπὸ μίαν ἀσθηρὰν πατρικὴν διόρθωσιν. Τὸ γιλέκον τοῦ πάππου τὸ ὁποῖον ἐπῆρε μίαν ἡμέραν καὶ ἐφύλαξεν ἔκτοτε εἰς τὸ ἐριμάριον μετὰ σεβασμίαν προσοχὴν. Ἀκόμη τώρα ὀμιλεῖ, ἀστειεύεται, κἀπνίζει τὸ τελευταῖον σιγάρον του... Αἰφνιδίως ὁ νεώτερος τοῦ ὀμίλου, ὁ μόνος ἄγαμος, θέτων ἐν ποτῆριον ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ σπᾶ. Ἐγελάσαμεν ὅλοι, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς καλῆς ὑπηρετρίας καὶ ἐφωνάσαμεν μετὰ παιδικὴν δροσερὰν φωνήν.

— «Θὰ παντρευθῆ στὸ χρόνον.»
Καὶ τοιοῦτοτρόπως γελῶντες ἐγκαταλείψαμεν τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν οἰκίαν—parva domus. magna quies,—ἔβου διέρχονται μακρὰν τοῦ θηρόδου τῶν πόλεων, πλησίον αὐτῶν τῶν χωρικῶν τοὺς ὁποῖους τόσον ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ὁποῖους τόσον καλὰ ἄδει, αἱ πλήρεις ἐργασίας ἡμέραι τοῦ ποιητοῦ...

JACQUES NORMAND

(Μετέφρασε Τάκης Λάσκαρης)

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Δραματικὸς συγγραφεὺς(διαβάζον τὴν ἰστορία τοῦ ἐπιτορίου).—Κ' ἔδω τὰ καλλίτερα μέρη τὰ ἔχουν οὐδέμι!

Α' δραματικός.—Σὲ βοηθεῖ ἡ γυνὴ τὰ σου εἰς τὴν ἐργασίαν σου;

Β' δραματικός.—Καὶ ποῦ μάλιστα—κάθε μέρα μοῦ κάνει καὶ μὴ σκηνή.

Κυρία.—Ἄν θέλετε νὰ ζωγραφίσετε τὸ πορτραῖόν μου, σὰς λέγω πῶς δὲν μπορῶ νὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου. Ζωγράφος.—Ἐγὼ σὲ θεῖ, τότε κυρία, πρέπει νὰ πᾶτε σ' ἓνα τοπιογράφον!

Αἱ παρεξηγηθεῖσαι δάφναι.
Χωρικός (πρὸς τὴν γυναῖκά του ἐπιστρέφουσαν ἀπὸ τὸ θέατρον κατόπιν εὐεργετικῆς).—Καὶ λές πῶς ἀπέθανεν ἀλήθεια αὐτ' ἄτανον εἰς τὴν σκηνήν; Δὲν τὸ πιστεύω, γυναῖκα.

Χωρική.—Ἄκου τί σοῦ λέω, ἄνδρα, βέβαια ἀπέθανε, ἀφοῦ στὸ τέλος ἔφεραν εἰς τὴν σκηνὴν τόσα στεφάνια!

Εἰς τὴν ἐξοχὴν.
Ἡ μικρὴ (βλέπουσα μαλλιαρὸν ζωγράφον νὰ ζωγραφίζῃ).—Μπαμπά, κι' ἂν τοῦ κόμῳν τοῦ ζωγράφου τὰ μακρὰ μαλλιά μπορεῖ νὰ ζωγραφίξῃ πάλι;

Συγγραφεὺς(πηγαίνων ὀλίγον ἀργὰ σὲ τὸ θέατρον, ὅπου δίδεται μὴ πρῶτη νῆον ἔργον καὶ βλέπων ἓνα κύριον νὰ τρέχῃ γιὰ κάτι ποῦ ἐλησμόνησε).—Παροῦν, κύριε, τί, ἔπαισε κι' ἔλας τὸ ἔργον;

Μετὰ συγγραφεὺς.—Θεῖ μου, κύριε διευθυντὰ, παραστήσατε ἐπὶ τέλους τὸ πρῶτον μου δράμα, δὲν ἠμπορῶ νὰ εἶμαι αἰωνίως ἀρραβωνιασμένη μετὰ τὸν κριτικὸν τῶν θεατρικῶν ἔργων!

—Τι ζωγράφος είνε ο γυιός σας; Θά ζωγραφίξη βόβαια ώρατα πρόγμματα;
—Όχι, είνε πορτραίτης.

—Έχω τὸ σπάνιον προοῦν γὰ μαγεύω τί σκέπτεται καθείς γιὰ μένα.
—Άλλ' αὐτὸ θά είνε λίαν δυτάρεστον γιὰ σᾶς.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

Ἡ καλλιτέχνης δεσποινίς Κάκια Κοκκινάκη

Ξενοδόχος.—Κανείς δὲν εἶπε τίποτε ἔως τὴν ὥρα γιὰ τὸ κρασί μου, μόνον σεῖς, κύριε.
Πελάτης.— Ἄλλὰ εἶμαι κ' ἐγὼ τεχνοκρίτης.

Ἡ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τοῦ χωριοῦ.—Τι, ἀθλίε, σε βρίζω περμένον ἐμπρός στὰ πόδια τῆς γυναίκας μου;
—Μὰ, κύριε διευθυντά, εἶνε μονάχα δοκιμὴ.
—Έξω ἀπ' ἐδῶ—ἡ γυναῖκά μου δὲν μορρεῖ ν' ἀνθέξη σὲ καμμιά δοκιμὴ, τὸ ξέρω αὐτό.

Ἡ δεσποινίς Κάκια Κοκκινάκη ἐπὶ μακρὸν διαμείβεται ἐν Ρωσίᾳ, ἔθα εἶνε ἀπεκατεστημένη ἢ οἰκογένεια τῆς, διήλθεν ἐσχάτως ἐξ Ἀθηνῶν, ἤδη δὲ διαμείβει ἐν Μιλάνῳ πρὸς τελειοποίησιν τῶν μουσικῶν σπουδῶν τῆς.
Ἡ φωνὴ τῆς, ὡς μεσοφώνου, λίαν ἐξοτιμῆθη ὑπὸ τῶν ἐν Μιλάνῳ καθηγητῶν διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐτροφίαν. Διὰ τὴν νεαρὰν καλλί τέχνηδα ἦτις εὐμοιρεῖ καὶ ἐξαιρετικῆς πνευματικῆς μορφώσεως ἔγραψαν τοὺς ἐπομένους ὥραιους στίχους ὁ διακεκριμένος ποιητὴς κ. Στέφ. Μαρτζώκης, ἵνα συνοδεύσουν τὴν εἰκόνα τῆς.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΑ
Αἶδα ΚΑΚΙΑ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

Σὺ, ποῦ μιά μέρα ἐγέννησε
Τῶν κόσμων ἡ ἄριμονία,
Στοὺς ἀετούς ποῦ ἀνέθρεψε
Ἡ ἐνδοξὴ Ἴταλία
Δεῖξε τὰ δῶρα τ' ἀφθαστα
Ποῦ κλεῖς μεσ' στήν ψυχὴ σου,
Κόρη χρυσῆ, θυμῆσου,
Πῶς κάτι σ' ἐσὲ ζῆ.

Ὡ τί χαρὰ! Γεννήθηκες
Νάσαι κ' ἐσὺ μεγάλη,
Σὺ μάγισσα στὸ πρόσωπο
Καὶ στῆς ψυχῆς τὰ κέλλη.
Ὡ τί ἀπὸ σὲ προσμένουμε!
Πόσες ψυχές θά ὑψώσης,
Πατρίδα θά μᾶς δώσης
Τῆ θεῖα φεγγβολή.

Ρόδα στὴ γῆ νὰ στρώσουμε
Ἐκεῖ ποῦ θά πατήσης,
Ἄλλους ἀνθοὺς ἀμάραντους
Ἐχει γιὰ σένα ἡ φύσις.
Ἐν ἄλλο φῶς ἀνέσπερο
Ἐχουν τὰ οὐράνια πλάτια
Γιὰ τὰ γλυκὰ σου μάτια
Ποῦ κρύβουν μὴν αὐγή.

Γιὰ σὲ ψηλά θά τρέχουμε
Μ' ὀλόφωτη τὴ σκέψη,
Κι' ἀφ' τὸ γλυκὸ τραγοῦδι σου
Κάποια ψυχὴ θά κλέψη
Μεσ' στὰ φτερά τὰ πάλλευκα
Κάποιο καινούργιον ἦχο,
Νά ἐνώση μεσ' στὸ στίχο
Τὰ οὐράνια μετ' τῆ γῆ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα Deutsche Künstlerbund ἐν Γερμανίᾳ καλλιτεχνικὴ Ἑταιρεία ἀντὶ μᾶς, ὡς συνήθως, διοργανῶσιν ἐφέτος δύο ἐκθέσεις μίαν ἐν Δαρματάτῃ, καὶ μίαν ἐν Ἀμβούργῳ. Ὑπερτέρησεν ἡ τελευταία, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ νεώτεροι ζωγράφοι ἐνεφανίσθησαν μὲ σοβαρὰς προόδους, ἀξία: ἴδια τέχου ἐνδιαφέροντος.

Ἀπὸ τοὺς ἐκθέτας τῆς Δαρματάτης ἔζέχον ὁ κύριος Kalkreuth, πρόεδρος τῆς ἑταιρείας, μ' ἕνα θανμάσιον πορτραίτο γυναικὸς καὶ δύο τοπεῖα. Ὁ Fritz Mackenson, διευθυντὴς τῆς ἀνωτάτης καλλιτεχνικῆς σχολῆς τῆς Βαϊμάρης, μὲ μίαν χαρακτηριστικὴν σπουδὴν μητροῦ καὶ παιδίου τῆς φυλῆς τῶν χωρικῶν τῆς Κότω Σαξωνίας. Ὁ Karl Bautzer, ὁ Bergmann μὲ τοπιόν, ὁ Breyer μὲ μίαν προσωπογραφίαν Πρώσου ἀξιωματικοῦ, ὁ Buchwald-Zinnwald, ὁ Laage, ὁ Adolph Münzer καὶ ὁ Arthur Illies.

Ἀπὸ δὲ τὰ καλλιτεχνικά ἔργα τῆς ἐκθέσεως τοῦ Ἀμβούργου ὑπερέχον οἱ τίσοις πίνακες τοῦ Μάξ Klinger, οἱ ἀποτελοῦντες μίαν σειρὰν ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον Ἀπὸ τὸ ν θ ἄ ν α τ ο ν: ὁ Φλόσοφος, ὁ Διδάσκαλος, ὁ Πόλιμος, ἢ Ἐπιθυμία. Ἐνα πορτραίτο τοῦ φιλοσόφου τῆς Ἰννας Ροδόλφου Eucken, ἔργον τοῦ Χάντς Olde. Ἐν ἄλλο τοῦ Λος Wilhelm Bode, ἔργον τοῦ Μάξ Liebermann. Ἐκθέτει ἐπίσης ὁ κύριος Καλκρένθ δύο χαρακτηριστικὰ ἀφελεῖς πίνακες eau-forte καὶ πορτραίτο τῆς κόρης του. Ὁ σουηδοαμερικανὸς ζωγράφος Κάρος Grethe ἀπεικονίζει ἐξόχως τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ποίρῳ τῆς. Ὁ Reinhold Klaus, ὁ Ἐρνέστος Nolde θαλασογράφοι, ὁ Walter Klemm ζωλογύπτῃς οὐμοριότης. Ἐκ τῶν κυρίως προσωπογραφῶν διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Emil Orlik, Fritz Lederer, ἢ λιθογραφία τοῦ Hermann Struck: Ἄνθρωπος μελετῶν τὸ Ταλμῶθ καὶ ὁ Ekkehard Reuter.

Ὁ Χάντς Wolkert ἐμφανίζεται μὲ σειρὰν ἔργων eau-forte, ἐμπνευσμένων ἐκ τῶν Ἐπιτά Λυχνίων τοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως Ruskin: Λυχνία τῆς Λυχνάμωε, Λυχνία τῆς Ὑπακοῆς, Λυχνία τῆς Θυσίας καὶ Λυχνία τῆς Ζωῆς, δι' ὧν ὁ Wolkert ζητεῖ γὰ ἐκδηλώσῃ τὸν σεβασμὸν τοῦ πρὸς τὰς ἠθικὰς ἰδέας τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

Ἐκ τῶν νεωστὶ ἐμφανισθέντων καλλιτεχνῶν διεκρίθησαν ὁ Χάντς Meid, ἐκ Βερολίνου, τυχὼν τοῦ βραβείου Klinger ὁ Κάρολ Moser, ὁ Joseph Uhl, ὁ Wohlfeld, ὁ Eckener, Greve καὶ ἄλλοι.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν 14 Νοεμβρίου ἀνοίγει Παναγιώπτιος ἐκθεσις ἔργων Ἑλληνικῆς τέχνης. Ἐπίτροπος τῆς ἐκθέσεως ἐν Ἀθήναις ὤρισθη ὁ κ. Π. Ζαφειρακόπουλος.

Τὸ Conservatine τῶν Παρισίων ἐδέχθη τὴν ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Ἀθηνῶν καθηγήτρια τῆς φωνητικῆς μουσικῆς δεσποινίδα Σμαράγδα Γεννάδη ὡς ἀκροάτριαν ἐν τῇ τάξει τοῦ καθηγητοῦ Ἰσοροδόν. Ἡ τιμὴ εἶνε ἐξαιρετικὴ καὶ διότι ἐγένετο δεκτὴ ἀνευ πληρωμῆς, ἐξ ἐκτιμῆσεως πρὸς τὴν πλουσίαν φωνὴν τῆς.

Ἡ Ἐσκάλα τοῦ Μιλάνου ἐφέτος θά ἀρχίσῃ μὲ τὸ παλαιὸν μελόδραμα τοῦ Βέρδη Ἐσίμων Μποκανέγρα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν δὲν παίχθη εἰς τὴν Ἐσκάλαν. Θά ἀναβιβασθῇ μετὰ μεγάλῃς ἐπιμελείας.

Μεταξὺ τῶν καλλιτεχνικῶν κίκλων διευτυπώθη ὑπὸ τινῶν καλλιτεχνῶν, ὧν ἡγεῖται ὁ γλύπτης κ. Θ. Θαμόπουλος, ἡ γνώμη πῶς μὴ μετὰσχῇ ἡ Ἑλλάς τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως τῆς Ρώμης, διὰ τὸν λόγον δι' ἔργα παλαιὰ—τὰ ὁποῖα εἶνε τὰ καλλίτερα τῆς Ἑλλην. παραγωγῆς—θὰ θεωρηθῶν ὡς ὀπισθοδρομικά, νεώτερα δὲ νέων ζωγράφων δὲν ὑπάρχον ἀξία γὰ φιογούρου εἰς μίαν διεθνή ἐκθεσιν τῆς σημοσίας, ἣν θὰ ἔχη ἡ ἐν Ρώμῃ.

Ὁ Ριχάρδος Στράους διαπραγματεύεται ἤδη τὰ τῆς ἀναβιβάσεως τοῦ νέου τοῦ ἔργου ὁ Ἑκπότης τῶν Ρόδων εἰς τὰ θεάτρα τῆς Αὐλῆς ἐν Μονάχῳ καὶ ἐν Λρέσδῃ. Τὸ περίεργον ὁμοῦ εἶνε, ὅτι καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα θεάτρα ἔδρασκον ὡς ὅσον παραχωρήσεως τοῦ νέου τοῦ ἔργου, ὅπως ἐπὶ δεκαετίαν παίζονται τὰ δύο προγενέστερα ἔργα τοῦ Ἐσάλωρη καὶ Ἐκπότης, τοῦλάχιστον τετρακίς κατ' ἔτος.

Αἱ Γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν κατ' ἀρχὰς ὅτι ὁ Στράους εἶχεν ὑποχωρήσει εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, χαρακτηρισθείσης τῆς ἀξιώσεώς του ὡς ἀπαραδέκτου παρὰ τῶν δύο εἰρημένων θεάτρων.

Ἀλλὰ δι' ἐπιστολῆς τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὴν Βερολίνοιον Ἡμερησίαν ὁ συνθέτης ἐπιμένει εἰς τὸν ἠθῆντα ὅρον, χαρακτηρίζων τὰς ἀξιώσεις του ὡς λίαν ἀναγκαίας διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ὑποστήριξιν τῶν δύο πρώτων ἔργων του.

Εἰς τὸ Λονδίνον εἶχε παρατηρηθῆ ἀπὸ καιροῦ μία ἄλλειψις. Δὲν ὑπῆρχε θεάτρον μικρὸν καὶ προορισμένον διὰ τὸν πολὺ ἐκλεκτὸν κόσμον, ὅπως ὑφίσταται ἀπὸ ἐτῶν δύο τοιαῦτα θεάτρα ἐν Βερολίνῳ καὶ ἐν εἰς τοὺς Παρισίους.

Ἐσχάτως μία ἠθοποιὸς μεγίστης μορφώσεως καὶ ὀνομαστὴ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εἰς τὰ κλασικά ἔργα, ἡ μὲς Γερτρούδη Κλινκτων, ἔκτισε δι' ἐξόδου τῆς ἐν τοιοῦτον μικρὸν θεάτρον κομφοτάτον, ἰδίως Βαγνερινοῦ ναοῦ τοῦ Μπαϊρῶντ ἀλλ' ἐν μικρογραφίᾳ.

Ὡς πρώτη παράστασις ἰδὸθῃ ἢ Ἀνισοράτῃ τοῦ Ἀριστοφάνους. Εἰς αὐτὴν παρεῖσαν ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλας κ. Ἀσκούιθ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτεῦσεως κ. Μπάλφουρ καὶ ὅλη ἡ Λονδίνεος ἀριστοκρατία. Ἡ ἀθυροστομία καὶ πλήρης Ἀγρικὸς ἄλατος σάτυρα τοῦ Ἀριστοφάνους ἔκαμε γὰ ἐρυνθιάσει πολλοὶ ἐκ τῶν παρισιαίων κυριῶν καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν κυριῶν γὰ μορφάσαν, διότι ἡ αἰσθητικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος δὲν συμβιβάζεται εὐκόλως πρὸς τὸ Ἀριστοφάνειον πνεῦμα.

Εἰς ἐπιμέτρον ἡ λογοκρισία ἐπέβαλε πρόστιμον εἰς τὴν μὲς Κλινκτων, τῆς ὁποίας τοιουτοτρόπως ἡ ἀπαρχὴ δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχής.

Ὁ Βενιαμὴν Ραμπιὲ καὶ ὁ Αἰμίλιος Ἐρμπὴλ ἔγραψαν ἐν συνεργασίᾳ μίαν ἐξοφρενικὴν φάρσα διὰ τὸ Γαλλικὸν θεάτρον. ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐτὸ Μέγαρον τῶν Παραδόξων. Ἡ πρωτοτυπιότης αὐτῆς φάρσα κρύβεται εὐφρονετικῇ, πρὸ πάντων δὲ ὡς προκαλοῦσα γέλωτα δημοτικῶν ὅσον καμμία ἄλλη ἐκ τῶν ἤδη γνωστῶν.

Ὁ βαρῶνος Φαϊζανδερὲ κατασπαταλήσας τὴν περιουσίαν του, δὲν πληρώνει πλέον τοὺς ὑπηρετίας του, οἱ ὁποῖοι ἀπεργῶν κατὰ τρόπον πρωτότυπον.

Μεταμφιζόνται, κλείουν εἰς τὸ πιάνο μίαν γάταν

και εξαπολύον εις την μεγάλην αιδουσαν ένα ποικίλον. Χύνον πιπέρι επί των ταπήτων διὰ να παραινίζονται οι προσοικημένοι και ούτω καθ' εἴη.

* Έπειτα κατόπιν ο γάμος τῆς Ἀρμανδίνης Φαιζανδρού. Εἰς τὸν ἰσμὸν τῶν εὐγενῶν προσοικημένων ἀναμιγνύονται και ἀλλῆται, οἱ ὅποιοι συμμετέχουν τοῦ γεύματος. Ὁ σύζυγος κοιμίζεται κεκρυμμένος ἐντὸς τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἐνός τεραστίου ἐλέφαντος ἐκ χαρτονίου τὸν ὅποιον ἀπάγει εἰς τὰ ὑψηλὰ ἀερόστατον.

* Ἡ τελευταία πράξις διεξάγεται ἐμπροσθεν τῆς ἐπαύλεως τοῦ βαρόνου. Εἰς τὴν βίβλας κινήσεις ἐνός ἠθοποιοῦ ἢ πρόσωπις τοῦ μεγάλου καταρρέει και φαίνεται τὸ ἴσοτετικόν του. Εἰς τὸ ἴσόμενον διακρίνεται ἡ γηραιὰ βραδύνη λαμβάνουσα τὸ λουτρόν τῆς, εἰ, δὲ τὸ πρῶτον πάτωμα ἢ θυγάτηρ τῆς εἰς τὰς ἀγκύλας ἐνός ἐνωμοτόρου.

* Ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Μαυρίκιος Μπαρρὲς συγγραφεὺς τοῦ «Ταξείδου εἰς Σπάρτην», ἀναφέρει μίαν συνέντευξιν τὴν ὅποιαν ἔλαβε μετὰ τοῦ Ζᾶν Μορεᾶς κατὰ τὰς τελευταίας του ἡμέρας.

Ὁ Μορεᾶς ἀνέμενεν ἀνυπομῶνος τὴν συνέντευξιν ταύτην. Ἐξχε μάλιστα διατάξῃ νὰ τὸν ἀφήσουν μόνον μετὰ τοῦ φίλου του.

Ὅταν εἰσῆλθεν ὁ Μπαρρὲς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ Μορεᾶς διέταξε τὴν ὑπηρετίαν νὰ τοῦ πλύνῃ τὸ πρόσωπον και νὰ τοῦ καθαρίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Μπαρρὲς εἶπε: «Ἀέγε μου, μίλησέ μου δι' ὅ,τι δήποτε περὶ φιλολογίας».

Ὁ Μπαρρὲς τοῦ ἀνέφερε τότε οἷ, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐκείτο κλιθήρης, τὸ τελευταῖον του ἔργον «Περιπέτεια τῆς Ζωῆς και τῶν Βιβλίων», ἐγένετο ἀντικείμενον ζωηρῶν και εὐνοϊκῶν συζητήσεων παρὰ τοῖς φιλολόγοις.

— Πιστεύω, ἀπήγγησεν ὁ Μορεᾶς, ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσῃ τὸ βιβλίον τοῦτο. Μετεχειρίσθη τὸν τόνον τῆς συνδιαλέξεως και συνομιλιῶν ἐν τοῖς σαλονίοις. Ὁ Φλωμπιέρ και οἱ ἄλλοι ἦσαν ἄνδρες μὲ πνεῦμα και τάλαντον, ἀλλὰ δὲν ἐπελαμβάνοντο τῆς ἐξετάσεως και τοῦ ἐλαχίστου πράγματος... Θὰ ἴδῃς οἷ περὶ τῆς κ. Δὲ Λαφαγιέτ, λίγω ἀρκετὰ τὰ χαρακτηριστικά. Ἄ! Βέβαια. Κατέχει τὴν πρῶτην σελίδα τοῦ βιβλίου... Ὁ Λασοῆρ, ὁ Πέτρος Λασοῆρ, μὲ ἀγαπᾷ πολύ. Ἐγραψε μάλιστα ἐν καλὸν δι' ἐμὲ ἄρθρον, ἀλλὰ παρατηρῶ οἷ, χωρὶς νὰ τὸ εἴπῃ, τὸν ἰσκαυδάλλισα. Ὅμιλεῖ πάντοτε μετὰ σοβαροῦ τόνου. Τὶ σημαίνει «κλασσικοὶ και ρωμαντικοί». Ἄ! Αὐτὰ εἶναι ἀνοηταί. Αὐποθῆμαι δὲ οἷότι δὲν ἔχω τὴν ὑγείαν μου νὰ σοῦ ἐξηγήσω αὐτὰ τὰ πράγματα... Ὁμίλησε κατόπιν περὶ τῶν Ἑλλήνων, περὶ τοῦ Σατωβριάνδου...

Ἐπειδὴ ὁμως ὁ Μπαρρὲς ἐφοβήθη μήπως κουρασθῇ ὀμίλων. — Ὁχι, εἶπεν ὁ Μορεᾶς, γνωρίζεις καλῶς οἷ οὐδέποτε ἐφοβήθη τὸν θάνατον».

— Ὁχι, μὴ ὀμίλῃς τοιοντοτρόπως, τοῦ προσέθηκεν ὁ Μπαρρὲς, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀνιερρώσῃς, θὰ ἐξέλθῃς, θὰ ἐπανίδῃς τὴν ἰακίαν, θὰ ἀνακτήσῃς τελείως τὴν ὑγείαν σου. Εἰς ταῦτα ὁμως ὁ Μορεᾶς ἀπήγγησε μετὰ τινος ἀπογοητεύσεως.

— Νὰ ξαναζήσω! Νὰ ἐπαναρχίσω τὰς ἀνοησίας τῆς ζωῆς!...

— Καὶ ἐν τούτοις, ἀπήγγησεν ὁ Μπαρρὲς, εἶναι πολὺ καλὸ πρᾶγμα νὰ εἶναι τίς ὁ μεγαλείτερος ζῶν ποιητῆς τῆς γαλλικῆς γλώσσης.

— Ναί! πράγματι, εὐρίσκομαι εἰς εὐάρεστον και ζηλευτὴν θέσιν μετὰ τῶν ποιητῶν, ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο πρέπει ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερον νὰ ἀποθάνω, εἶπεν ὁ Μορεᾶς.

— Ὁχι, ὄχι, πρέπει νὰ ζήσῃς τουλάχιστον εἰκοσιν ἀκόμη ἔτη διὰ νὰ εὐχαριστηθῇς ἀγαπητῆ μου Μορεᾶς, βλέπων τὸν ἑαυτὸν σου ἐκτιμώμενον ὑπὸ πάντων, μικρῶν και μεγάλων.

Τοῦς λόγους τούτους εἶπεν ὁ Μπαρρὲς διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν μέγαν ποιητὴν, ἀλλ' ὁ Μορεᾶς ἐκινήθη ὀλί-

γον τῆς θέσεώς του, ἐμειδίασε και ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ Μπαρρὲς βλέμμα φιλικὸν και συμπαθές, ἐν τῷ ὀποίῳ ὁμοῦ ἠδύνατό τις κάλλιστα νὰ ἀναγνώσῃ τί διενεοῖτο: δὲν ἐπεθύμει πλέον νὰ ζῇ!...

Πέντε ἡμέραι ἐπέρασεν ἔκτοτε.

Ὁ Μορεᾶς ἀπέθανε, τὸ δὲ ἄνθος τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης ἠκολούθησε μετὰ βραδυτάτου σεβασμοῦ τὸ σκήνός του μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας....

Τὸ περίφημον μνημεῖον τοῦ Χάινε ὅπερ ὑπῆρχεν ἐν τῷ Ἀχιλλεῖῳ τῆς Κερκύρας ἐστήθη ἐπὶ ἐξώστου μεγάλου καφενεῖου ἰδρυθέντος ἐν Ἀμφούργῳ, ὅπερ εἶναι τὸ μέγιστον καφενεῖον τῆς Νοτίου Γερμανίας, ἀνηγέρθη δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σχεδίου τοῦ καθηγητοῦ Πάοιλ.

Εἰς Παρισίους ζητοῦν νὰ ἀνακαλύψουν μίαν εἰκόνα τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῶ εἰς τὴν στάσιν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ ζωγράφος Λουδοβίκος Μπουλανζῆ, πτενός τοῦ ποιητοῦ φίλος, εἶχεν ἀναλάβει νὰ κάμῃ μίαν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Παύλου ἐν Παρισίοις. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ ἐούχναζεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου, ὅστις τὸν παρακάλεσε νὰ πεζάξῃ διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ. Ἡ εἰκὼν ἐτελείωσε και ἐτοποθετήθη εἰς τὸν ναδόν, οἱ δὲ πιστοὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ ἀνεγνώριζον τὰ χαρακτηριστικά τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. Ὑστερον ἀπὸ ἀρκετὰ ἔτη ἂ θυγατέρες τοῦ ποιητοῦ μετέβαινον εἰς τὴν ἐκκλησίαν και ἔβλεπον τὸ εἰκόνημα. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς αὐτοκρατορίας ἡ εἰκὼν τοῦ Λουδοβίκου Μπουλανζῆ ἀφηρέθη ἐκ τοῦ ναοῦ, ἔκτοτε δὲ ἀγνοεῖται ἡ τύχη τῆς. Σήμερον πολλοὶ ἠρχισαν νὰ ἐρωτοῦν τί ἀπέγινε.

Πράγματι εἶναι κειμήλιον οὐχὶ τυχαῖον εἰκὼν Ἐσταυρωμένου διὰ τὴν ὅποιαν ὡς μοδὲλο ἐχρησίμευσεν ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ.

Ἐν τῇ αἰθοίῳ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἀνεγνώσθη τῇ 10 Ὀκτωβρίου ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ κ. Δ. Κακλαμάνου ἡ Ἐκθεσις τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀβερωφείου δραματικοῦ διαγωνίσματος. Ὁ κ. Κακλαμάνος ὀμίλησεν συντόμως περὶ τοῦ καθαρισμοῦ τῶν ὄρων τοῦ διαγωνισμοῦ, οἰτιολογήσας αὐτοὺς, περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ διαγωνισμοῦ, περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐκρίνεν ἡ ἐπιτροπὴ και τέλος ἔκαμε τὴν ἀνάγνωσιν ἐνός ἐκάστου ἐκ τῶν συμμετασχόντων τοῦ διαγωνισμοῦ και κριθέντων ἔργων, τὰ ὅποια ἦσαν τὰ ἑξῆς.

- 1) «Ὁ ἄνθρωπὸς μας» τοῦ κ. Παντ. Χόρν. 2) «Εὐα, Μαρία, Ἐλένη Σαλώμ» τοῦ κ. Μ. Ἰωσήφ. 3) «Ἡ Φιλάρεσκος» τοῦ ἴδιου συγγραφεῶς 4) «Ὁ Βαοιλῆας Ἀνήλιγος» τοῦ κ. Ι. Πολέμη 5) «Ἡ Ἀολίτα» τοῦ κ. Β. Κυλοκοτσάκη, 6) «Τὸ γέλιο τῆς Τζένης» τῆς δεσποινίδος Εὐγ. Ζωγράφου, 7) «Οἱ Σκλάβοι» τοῦ κ. Σπ. Νικολοπούλου, 8) «Διὰ τὸ χρῆμα» τοῦ κ. Ι. Δελιακατερίνη, 9) «Τὸ Ξερρῆζωμα» τῆς κυρίας Εἰρήνης Δημητρακοπούλου, 10) «Ἄ! Ἀμαρτία Γονέων» τοῦ κ. Τ. Σταθοπούλου, 11) «Οἱ ἀπόκληροὶ» τοῦ κ. Μακροῦ, 12) τὸ «Ἐπεράνω τοῦ Κόσμου τοῦτον» τοῦ κ. Γ. Βώκον, 13) «Ἡ Πενταγιώτισσα» τῶν κ. κ. Σταθοπούλου και Κυριακοῦ, 14) «Ἡ Ἀγγέλω» τοῦ κ. Μαροῦλλου και 15) ὁ «Ξίνος» τοῦ κ. Ν. Ποριώτη.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἔκρινεν οἷ δὲν ἠδύνατο εὐσυνειδήτως ν' ἀποπέμῃ τὸ γέρος εἰς τι τῶν παρασταθέντων ἔργων, ἠδύνατο ὁμοῦ νὰ ἐκλέξῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς συγγραφεῖς των και δι' ὅ,τι ἔγραψαν, ἀλλὰ και δι' ὅ,τι—κυρίως δι' αὐτὸ—ἐλλείψῃ οἷ θὰ γράψουν εἰς τὸ μέλλον. Οὕτως ἐνόμισον, οἷ ἐπρεπεν ἐκ τῶν παρασταθέντων ἔργων νὰ διακριθῇ τὸν «Βαοιλῆαν Ἀνήλιγος» τοῦ κ. Πολέμη, τὴν «Φιλάρεσκον» τοῦ κ. Ἰωσήφ, τοὺς «Σκλάβους» τοῦ κ. Νικολοπούλου και τὰς «Ἀμαρτίας Γονέων» τοῦ κ. Σταθοπούλου διὸ

και κατένειμεν ἐξ ἴσου, τὸ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς ποσὸν τῶν διτχιλίων δραχμῶν, ἦτοι ἀγὰ 500 δραχ. εἰς ἔκδοτον.

* Ἐπιπροσθέτως τὸ ἐκ 500 δραχμῶν ποσόν, τὸ προωρισμένον πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ τυχόν βραβευθεσομένου ἔργου, ἐδόθη εἰς τὸν κ. Πολέμη πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ «Βαοιλῆαν Ἀνήλιγος», τοῦ ἔργου τὸ ὅποιον εἶναι και τὸ μέλλον νὰ κερδίσῃ περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν, εἶναι δὲ μᾶλλον ἄξιον νὰ ἴδῃ τὸ φῶς και ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ βιβλίου.

Συνήλθον ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κ. Σκουλοῦδη αἱ δύο ἐπιτροπαὶ ἡ διαχειριστικὴ τοῦ Πολυτεχνείου και ἡ ἐπιτροπὴ πρὸς ἴδρυσιν τῆς Πινακοθήκης, ἐδιχογνώμισαν δὲ ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῶν χρημάτων τοῦ Ἀβερωφείου κληροδοτήματος. Τινὲς ἐγνωμοδότησαν ὅπως μὴ γίνῃ ἡ πρὸς ἀνέγερσιν ἴδιου κτιρίου τῆς Πινακοθήκης δαπάνη, ἀλλὰ νὰ ἐγκατασταθῇ αὐτὴ εἰς τὴν ἄνω ὀροφὴν τοῦ Πολυτεχνείου ἄλλ' ἡ πλειονοφία ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως εἰκοδομηῆς. Αὕτη θὰ στοιχίσῃ 250 000 αἷτινες πιθανὸν νὰ φθάσουν τὰς 300,000, θὰ συναφθῇ δὲ δάνειον ἐξυπηρετούμενον τοκοχρεωλυτικῶς ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Ἀβερωφείου κληροδοτήματος.

* Ἡ ἐναρξὶς τῶν συναυλιῶν τῆς φετεινῆς περιόδου ἤρξατο διὰ τῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας τῶν ἐν τῷ Ὁδείῳ Ἀθηνῶν διακεκριμένων καθηγητῶν τοῦ τετραχοῦρου κ. κ. Μπουσιντιοῦ και Σουλτζε. Ἐξείτελλσαν θωμασμοῦ τὴν συνάταν εἰς sol mineur, τοῦ Händel, τὸ κοσῆτρο εἰς ré mineur τοῦ Bach και τὴν οερσένταν τοῦ Sinding.

* Ὁ «Σύνδεσμος τῶν συντακτῶν Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων» μετατρέπεται εἰς «Ἐταιρείαν γραμμάτων». Τὰ κυριώτερα τῶν μελῶν αὐτοῦ θὰ παραμείνωσι, θὰ ἐκλεγῶσι δὲ οἱ γνωστότεροι τῶν λογίων, ἐν ὄλῳ 50. Συμπληρουμένον τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ τις μέλος ἡ κενουμένης θέσεως. Ἐντευκτικῆριον τῆς Ἐταιρείας ταύτης, ἦτις θὰ διοργανώσῃ διαλέξεις και ἑορτὰς, παραμένει ἡ αἴθουσα τῶν Συντακτῶν.

* Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἀπεφάσισε ὅπως ἰδρύσῃ ἐφέτος τμήμα κωμειδουλίου, πρὸς ἐξάσκωσιν τῶν μαθητῶν. Πρὸς τοῦτο θὰ διδαχθῇ μία ὀπερέττα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ δραματολογίου, ὅπως παρασταθῇ κατὰ τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Ἐνκαταὸν θὰ ἦτο ἂν ἐγένετο μετάφρασις Ἑλληνικὴ τοῦ κειμένου. Τὸ ἐπιχειρήμα δὲν εἶνε καθόλου δύσκολον.

* Τῇ 10—12 Ὀκτωβρίου ἐορτάσθη ἡ ἐκατονταετηρίς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου. Οἱ ἀντιπρόσωποι Πανεπιστημίου και Ἀκαδημιῶν ἀνῆρχοντο εἰς 300, διηρέθησαν δὲ εἰς ὀμάδας. Ἡ Ἑλλὰς ἠξιώσθη ἴδιας ὀμάδος καιτο εἰς ἦτο ὁ ἀντιπρόσωπος, ὁ κ. Ἀλέηρος, ὅστις και ὀμίλησε Γερμανιστῶ, ἑξαιρετικῶς, τιμῆς ἐνεκεν, μετὰ τῶν ταχθέντων 9 ἄλλων ρητόρων.

* Διωρίσθη καθηγητῆς τῆς βλαογραφίας ἐν τῇ σχολῇ τῶν Καλῶν Τεχνῶν ὁ κ. Γ. Ροιλὸς ἀντὶ τοῦ κ. Γ. Ἰακωβίδου, διορισθεσομένου εἰς ἄλλο μάθημα. Ὁ διορισμὸς εἶνε λιαν ἐπιτυχῆς, διότι και ἄλλοτε ὁ κ. Ροιλὸς ὡς καθηγητῆς τῆς οὐτῆς σχολῆς εἶχε διακριθῇ διὰ τὴν καρποφόρον διδασκαλίαν.

* Ἐν Βερολίῳ διοργανώθη ἔκθεσις ἔργων τῆς Γαλλικῆς τέχνης τοῦ ΙΗ' αἰῶνος.

Εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τῶν Βρυξελλῶν δὲν ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικαὶ αἱ πωλήσεις. Ἐπωλήθησαν 15 ἔργα Βέλγων, 19 Ὀλλανδῶν, 12 Γάλλων και 3 ἄλλων χωρῶν, ἐπὶ 2,500 ἐκτεθέντων πινακῶν.

* Ὁ κ. Σπανδωνῆς εἰς δύο διαλέξεις ἐν τῇ αἰθοίῳ τῶν Συντακτῶν ὀμίλησε περὶ τῆς ἱστορίας τῶν Βενετῶν και τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τοὺς Ἑλληνας, ὡς και περὶ τῆς Βενετικῆς τέχνης και ἰδίως περὶ Τιτσιανοῦ, Βερονῆζε και Τιντορέτου.

* Ἐν Σφόρῃ ὁ ἐκεἶ διαμείνων ζωγράφος κ. Ἰθακῆσιος διοργάνωσεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του ἔκθεσιν τῶν ἔργων του, ἀνερχομένων εἰς 25. Κρίνονται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐφημερίδων τὰ ἔργα του ὡς ἔχοντα αἰσθημα λεπτόν και εὐγενῆς και συγχρόνως ἀλήθειαν. Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἐπαινοῦνται ἡ «Γραία καθαρίζουσα χόρτα», μὴ σπουδῇ παιδὸς—τὸ καλλίτερον ὄλων—μία ἄπορις τοῦ Γκιὸς τεπέ, και τὸ «Ἀκρογᾶλι» τῆς πατιόδος του Μιτυλήνης. Ὁ κ. Ἰθακῆσιος ἰδιαίτερος ἀσχολεῖται εἰς τὴν τοπειογραφίαν.

* Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐν Λευρίῳ ἐκδομένου Παγκοσμίου Καλλιτεχνικοῦ Λεξικοῦ ἀνέθηκεν εἰς τοὺς κ. κ. Καραβίαν και Χατζὸπυλον τὴν συλλογὴν βιογραφικῶν σημειώσεων περὶ τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν τοῦ ΙΘ' και τοῦ παρόντος αἰῶνος (ζωγράφων γλυπτῶν, ἀρχιτεκτόνων και χαρακτῶν.)

* Ὑπὸ ἐπιτάδος νέων ποιητῶν και λογογράφων συνέστη «Λογοτεχνικὸς σύνδεσμος» τοῦ ὀποίου σκοπὸς εἶνε κατὰ τὴν προκήρυξιν «ἡ ἐνίσχυσις τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους μὲ τὴν ὑποστήριξιν πάσης ἐργασίας ἀναγομένης εἰς τὸν κύκλον τοῦτον. Ὁ σύνδεσμος θὰ ἐπιδιώξῃ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ σήμερον ἐπικρατοῦν εἰς τὰ γράμματα κενόδοτον».

Ἀπὸ τὸ γενεφῶδες και κακουντεταγμένον αὐτὸ πρόγραμμα πολὺ ὀλίγας ἐπιλάδας εὐδοκίμησεως συναίγει ὁ ἀναγνώστης. Οἱ ἰδρυταί, οἷτινες εἶνε και τὰ μοναδικὰ μέλη τοῦ ἀνορθωτικοῦ (;) αὐτοῦ συνδέσμου δὲν θέτουν κανένα φραγμὸν ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν (Δόξα σοὶ ὁ Θεός), ὅστις δὲ ἐξ αὐτῶν θὰ παρουσιασθῇ μὲ δημοσίευσμα ὑπαγόμενον εἰς τὸ εἶδος τῆς βιομηχανικῆς φιλολογίας θὰ ἀποβάλλεται τοῦ Συνδέσμου. Γένοιτο!

* Νέον βιβλίον περὶ τοῦ Rops—μετὰ τὰς προηγηθείσας μελέτας περὶ αὐτοῦ τῶν Huijsmans, Beraldi, Demolde-, Ramiro, Kahn, Lemonnier—ἐξεδόθη, ὑπὸ τοῦ Ottokar Mascha, ἐν Βιέννῃ. Πολλὰ ἔργα τοῦ Rops δημοσιεύονται ἐν ἠλιοχαρακτικῇ εἰς τὸν τόμον.

* Οἱ Ἰταλοὶ Μελλοντισταί, μετὰ τὴν Ποίησον και τὴν Ζωγραφικὴν, ἐπελήφθησαν και τῆς Μουσικῆς. Ἐννοοῦν και αὕτην νὰ τὴν μεταβάλουν ἄρθρον. Καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἀνεφάνη ὁ ἐν Ρώμῃ μουσοουργὸς Μπαλλίλα-Πραβέλλα μὲ τὸ «Μανιφέστο τῶν Μελλοντιστῶν μουσοουργῶν», ὁ συνθέτης τοῦ βραβευμένου μελοδράματος «Σίνα γι' Βαργόνου». Ἐν τῇ ἐκκλήσει του πρὸς τοὺς νέους μουσικοὺς ἀναφέρει ὁ Μπαλλίλα τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἣν ἔχει ἐπὶ τῆς σημερινῆς Ἰταλικῆς μουσικῆς παραγωγῆς ἡ ξενικὴ ἐπίδρασις και ἡ δουλικὴ μίμησις τῶν διασημοτέρων ἐκ τῶν συνθετῶν.

Ὁ κ. Μπαλλίλα κηρύττει διὰ τοῦτο πταυροφορίαν κατὰ τῆς μιμήσεως και ὑπὲρ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ὑψηλῶν μουσικῶν ἰδανικῶν. Ἐπειδὴ ὁμως πάντα ταῦτα εἶνε κᾶπως ἀερολογικὰ, ὁ ἀρχιεπαναστάτης αὐτὸς ἐντοπίζει τὸ ζήτημά του εἰς ὀρισμένην Ἰταλικὴν παραγωγὴν και κατακεραυνῶνει πολλοὺς ἐκ τῶν σημερινῶν μου-

σοργών, φαινόμενος επιεικής μόνον προς τὸν Μακάριον.

Καὶ ἐνθουσιαζόμενος, ἐπ' ὅσον προχωρεῖ, ἐπαγίσταται κατὰ τῶν μουσικῶν κανόνων καὶ δογμάτων, ἐπειθεταί κατὰ τῶν Ὁδίων ἐν γένει καὶ τῆς διδασκαλίας καὶ ὑψώνει τὴν σημαίαν τῆς ἀπολύτου μουσικῆς ἀναρχίας.

Συμβουλεύει τοὺς νέους, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὸ μουσικὸν δαιμόνιον, νὰ λιποτακτήσουν ἀπὸ τὰς Μουσικῆς Σχολῆς καὶ τὰ Ὁδεῖα καὶ νὰ θεωρήσουν τὴν ἐλευθέραν μελέτην ὡς τὸ μόνον μέσον τῆς μουσικῆς ἀναγεννήσεως.

«Πολεμήσατε—λέγει ὁ κ. Μπαλλίλα—μετ' εὐσταθοῦς περιφρονήσεως τοὺς ἀμαθεστάτους καὶ ἀλεθρίως ἀναισθητοὺς κριτικούς, καὶ ἀπελευθερώσατε τὸ κοινὸν ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῆς κριτικῆς τῶν!»

«Ἀπέχετε πᾶντὸς μουσικῶν διαγωνισμοῦ διεξαγομένου μὲ κλειστάς τὰς θύρας καὶ ὅπου οἱ κριταὶ εἶνε ἀνθρώποι ἀνίκανοι, στενοκέφαλοι καὶ ραμπολλί!»

Εἰς τὸ τελευταῖον Κοσέρτ-Λαμονρὲ τῶν Παρισίων ἔλαβε μέρος ἡ δεσποινὶς Καλογεροπούλου. Ἐτραγουδῆσε μὲ πολὺ αἰθρία καὶ μὲ μεγάλην τέχνην τὴν «Θεοδώραν» τοῦ Χαίνδελ, τὸ «Inquesta tomba» τοῦ Μπετόβεν καὶ τὸ «Doppelgänger» τοῦ Σομφερτ. Ἡ δεσποινὶς Καλογεροπούλου χάριν συντομίας γράφεται εἰς τὰ προγράμματα Melle Calo.

Ὁ Ρακίνας, μετὰ τρεῖς αἰῶνας, καθίσταται πάλιν τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Τὴν γαλήνην τῆς δόξης του ἤλθε νὰ διαταράξῃ ὁ κ. Ρενὲ Φωσονῶ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μπετόβεν», δραματικῶν ἔργων ἀναβιβροσθέντος πέρουσι εἰς τὸ «Ὁδεῖον».

Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ φιλολογικὰ Σάββατα τοῦ αὐτοῦ θεάτρου, προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ παράστασις τῆς «Ἰφιγένειας ἐν Αἰδίῳ» τοῦ Ρακίνα, ὁ κ. Ρενὲ Φωσονῶ εἰς εἰσαγωγικὴν διάλεξιν ἔγραλε τὸν ἀναβαλλόμενον τοῦ μεγάλου τραγικοῦ τῆς Γαλλίας.

Τὸ κοινὸν ἐδορυβήθη, ὁ τύπος διεμαρτυρήθη. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ «Ἰφιγένεια», ὁ κ. Φωσονῶ ἐπεχείρησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπιθετικὴν διάλεξίν «ν».

Τὸ κοινὸν καὶ ἴδιον φοιτῆται τὸν ἀπεδοκίμασαν. Ἐνας ἱατρὸς ζωηρῶς ἐμνήσθη στὴν σκηνὴν ἐξω φρεσῶν ἐναντίον τοῦ conférencier. Τὸ παράδειγμα του ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι, ἐπενέβη ἡ Ἀστυνομία, καὶ ὠδηγήθησαν περὶ τοὺς εἰκοσι εἰς τὰς φυλακάς.

Τὸ Ὁδεῖον Λότνγκερ ἠρξάτο τῶν ὥραιων συναυλιῶν του μὲ πρόγραμμα ἐκτάκτως ἐκλεκτῶν καὶ ἐκλεκτικῶν. ἔχει δὲ τὸ ἐξαιρετικὸν ἢ συναυλία αὐτῆς εἰς ἐμφανίσθη διὰ πρώτην φοράν ὁ νέος καθηγητὴς τοῦ τετραχορδου κ. Hans Schäffer. Οἱ κ. κ. Μπέμμερ καὶ Σαίφερ, μετὰ τῆς κ. Λότνγκερ ἐπαιζαν τὸ Trio (Dumky) τοῦ Dvorak, ἡ δεσποινὶς Λυμπεροπούλου ἔγραλλε μὲ τὴν ἔντονον φωνήν της τὴν recitative καὶ τὸ air ἐκ τοῦ «Κεφάλου καὶ Πρόκριδος» τοῦ μπαλλέτου τοῦ Girey καὶ τὸ air τῆς «Lala Ronk» τοῦ David, ὁ κ. Σαίφερ ἐξετέλεσε μετ' ἀκριβείας πολλῆς τὸ Concert εἰς re mineur τοῦ Vieuxtemps, τὴν Gartenmelodie τοῦ Schumann, τὴν Romance τοῦ Svendsen, ἐκτάκτως δὲ τεχνικὰ δύο Ὀδύγγρικους χοροὺς τοῦ διδασκάλου τοῦ Joachim. Ὁ κ. Σαίφερ ἐκρίθη εὐμενέστατα ὡς ἀριστος ἀκτελεστής. Ἐὰν ὕστερὸς εἰς τι τοῦ προκατόχου του κ. Σοβίτς, εἶνε τὸ αἰσθημα καὶ ἡ γλυκύτης, διὰ τὰ ὅποια ἐκείνος διακρίεται.

Ὁ ἐν Πετρούπολει ἀναποκρίτης τῶν «Τάιμς» τηλεγραφεῖ, δεῖ ὁ κόμης Τολστόϊ ἐξηφανίσθη τῇ 28 Ὀκτωβρίου μετὰ τοῦ ἱατροῦ του καὶ τῆς κόρης του.

Ὁ γηραιὸς φιλόσοφος φεύγων ἀφῆκε πρὸς τὴν σύζυγόν του ἐπιστολὴν ἀποχαιρετιστήριον, εἰς τὴν ὅποιαν

τῆς λέγει, δεῖ ἀποφασίσει νὰ περάσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν τελείᾳ ἀπομονώσει, φεύγει, τῇ παραγγέλλει δὲ ὅπως μὴ φροντίσῃ περὶ ἀνευρέσεώς του.

Ἡ σύζυγός του δις ἀπεπαιρηθῆ «αὐτοκτονήσῃ ἄλλ' ἠμποδίσθη. Ὁ Τολστόϊ ἀπεσύρθη εἰς μοναστήριον. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖθεν ἐδραπέτευσεν, ὁδύων πρὸς τὸν Καύκασον ἠθόλησε σοβαρῶς καὶ ἐσταμάτησε παλαιῶν.»

Ἀπέθανεν ὁ μέγας Γερμανὸς δραματικὸς Χάουπμαν, περὶ οὗ θὰ γράψωμεν προσεχῶς.

ΘΕΑΤΡΑ

Εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον συγκεντρῶνται ἐκλεκτὸν κόσμον ἢ Ἰταλικὴ ὀπερέττα τοῦ Λομπάρδο.

Ἐρχισεν μὲ τὸν «Πρόγνητα τοῦ Πίλοεν» τὴν θεαματικωτάτην Ἀμερικανικὴν ὀπερέτταν—τὴν ἀντίστοιχον τῆς Ἀγγλοκινεζικῆς «Γκίσσας»—μὲ τὴν χαριτωμένην ἀλλ' ὄχι καὶ πρωτότυπον μουσικὴν της. Κατὰ τὴν παράστασιν ἐθαυμάσθησαν αἱ πλουσιώταται καὶ ἀφθονώταται ἐνδυμασίαι καὶ ὁ ποικιλιώτατος σκηρικὸς διάκοσμος. Διὰ τὰ λάβη τις ἰδέαν τοῦ βρετιαρίου τοῦ θιάσου Λομπάρδο, ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ δεῖ διὰ τὸν «Πρόγνητα Πίλοεν» ὑπάρχον αἱ ἀπαιτούμεναι 318 ἐνδυμασίαι. Διὰ τὴν «Ὁρανεῖ» δὲν ἀρκοῦν αἱ διπλάσιαι. Καπέλλα γυναικεῖα ἔχει τὸ βρετιάριον 700.

Εἰς τὸν «Πρόγνητα Πίλοεν» ἐπαιζαν μὲ πολλὴν χάριν ἡ δεσποινὶς Μαλιόνι, ὁ κομικὸς Οὐρμπάνο, παλαιὸς γινώριμος τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἡ ὡς κομικὴ διακρινομένη κυρία Καλιγγάρη.

Ἡ δεσποινὶς Κολυβά ἐνεφανίσθη ὡς πρωταγωνίστρια εἰς τὴν «Εὐθύμον Χήραν» ζωηρότατα χειροκροτηθεῖσα καὶ ἐπευφημηθεῖσα. Ἡ δεσποινὶς Κολυβά ἐπαιξε μὲ πολλὴν χάριν καὶ τὸ τάλαντον τῆς φωνῆς της, ἀρτόν, ἔντονον ἐξεδηλωθῆ πλούσιον καὶ ἐκφραστικόν. Ἐπίσης ἐπαιξε πολὺ καλὰ εἰς τὸν «Δοκίκα τοῦ Λουξεμβούργου» καὶ τὸ «Ὀνειρώδες βάλς». Θὰ ἠδύνατό τις διως νὰ παρατηρήσῃ δεῖ αἱ κινήσεις, ἰδίως τῶν χειρῶν, ἔχουν κάποιαν μονότονον ἀκαμψίαν, τῶν ὀφθαλμῶν αἱ συστροφαὶ ὑπερβολὴν τινα καὶ οἱ μορφασμαὶ πολλὴν δόσιν φιλαρεσκείας. Ἀλλ' αὐτὰ ἀνάγονται εἰς τὴν ἠθοποιίαν καὶ εἶνε δεκτικὰ τελειοποιήσεως. Ἡ δεσπ. Κολυβά εἰς ἓνα τοιοῦτον πλήρη θιάσον, ὅσοι ὁ τοῦ Λομπάρδο, εὖρε τὴν ἀριόζουσαν θεοσίν, ἢν ἐνίσχυται αἱ θριαμβευτικαὶ ἐν Σμύρῃ καὶ Κωνσταντινουπόλει ἐπιτυχίαι της.

Εἰς τὸν «Ἐρωτα τῶν πριγκίπων» ἔγραλε μὲ πολλὴν τέχνην ὡς Ναταλία ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα Ἀλμάνοι, ἡ καλλιτέρα ἐκ τῶν πέντε ὑψηλῶνον τοῦ θιάσου, ὡς καὶ εἰς τὸν «Τέττιγα καὶ Μύρμηκα».

Τὴν τεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ θιάσου ἔχει ὁ καλλιτέχνης κ. Quiseppe Lauri, εἰς τὴν ἰκανότητα τοῦ ὁμοίου ὀφείλεται ἡ ἀπόσκοπος λειτουργία τοῦ θιάσου καὶ ἡ ἀνάδειξις τῶν δεσποινίδων Ἀλμάνοι καὶ Μαλιόνι. Ὁ κ. Lauri, περατώσας τὰς μουσικὰς σπουδὰς του εἰς τὸ Ὁδεῖον τῆς Ρώμης, ἔχει μεγαλὴν θεατρικὴν πείραν, ἀποχωροῦντος δὲ προσεχῶς τοῦ κ. Λομπάρδο, θὰ ἀναλάβῃ οὗτος τὸν θιάσον ἐξ ὀλοκλήρου, ἀπὸ τοῦδε δὲ ἐνοικίσει τὸ θέατρον Ἀργιότου διὰ τὴν θερινὴν περίοδον τοῦ προσεχῶς ἔτους.

Ἡ δεσποινὶς Josefina Fernau ὀνομαστὴ soubrette κληθεῖσιν ἐκ Βιέννης ἐνίσχυσε τὸν θιάσον.

Ἡ Φερνάου εἶνε δημοφιλὴς εἰς τὴν Βιέννην διὰ τὴν ἐκτακτὸν φωνήν της καὶ τὴν καλλονὴν της. Παίζει εἰς τὸ θέατρον «An der Wien». Τον προσεχῆ μῆνα ἡ Φερνάου θὰ λάβῃ μέρος ὡς Ροτζέτα εἰς τὴν νέαν ὁμώνυμον ὀπερέτταν τοῦ Φάλκ.

Ἡ Φερνάου, ἐπαιξε τὸν «Πρόγνητα τοῦ Λεξεμβούργου», τὸ «Ἀνοσιετατικὸ ἀεράκι», τὴν «Εὐθύμον χήραν» καὶ τὴν «Δολλαριοῦχον πριγκίπισσαν». Ἐθαυμάσθη ἡ ἐξοχος καὶ τεχνικωτάτη φωνὴ της, ἡ χάρις καὶ ὑποκριτικὴ δύναμις.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Βιενναῖα ὑψίφρονος Ἰωσηφίνα Φερνάου

Ὁ θιάσος Λομπάρδο ἀναχωρεῖ κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον διὰ Σύρον πιθανῶς καὶ κατόπιν δι' Ἰταλίαν. Τὴν 21 Νοεμβρίου ταυτοχρόνως, μὲ τὰς παραστάσεις τῆς Ρεζάν, θὰ ἔχωμεν τοεῖς ἐμφανίσεις τῆς περιφημοῦ Ἰσπανίδος Μαρίας Γκαλβάνου, ἧτις μετὰ τῆς Τετραζίνι θεωρεῖται ἡ μεγαλιτέρα σοπράνα λειζέρα τοῦ κόσμου. Ἡ Γκαλβάνου θὰ φάλῃ τὸν Ἰανουάριον εἰς τὸ «Μετροπολιτάν» τῆς Ν. Ὑόρκης. Προτοῦ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας θὰ δώσῃ τέσσαρα κοσμήρια εἰς τὸ Λονδίον κλασικῆς μουσικῆς, κατὰ τὰ ὅποια τὸ εἰσιτήριον θὰ τιμῆται 4 λίρας στερλίνας.

Τὸ Ἑλλ. μελόδραμα θὰ πλαισιώσῃ τὴν μεγάλην αἰτιόδον. Θὰ παίζον μαζῇ τὸν «Μαγικὸν Αὐλόν» τοῦ Μόζαρτ καὶ τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» τοῦ Ροσσίνι. Δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ δοθῇ καὶ μία παλαιὰ ὄπερα τοῦ Ροσσίνι ἐπίσης, «Ἡ Ἰταλίαν ἐν Ἀλιζέρι» ἢ «Ἡ Τραβιάτα».

Μετὰ τὴν Γκαλβάνου θὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας διὰ τέσσαρας παραστάσεις ἡ Γαλλὶς δραματικῆ ἠθοποιὸς Renée Pagny, τοῦ θεάτρου τῆς Σάρας Βερνάρ. Θὰ καίξῃ τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς ἔργα τὰ ὅποια θὰ δώσῃ καὶ ἡ Ρεζάν. Τὴν Παρῆν θὰ διαδεχθῇ ἡ ἀλησμόνητος Τέρρεν, μὲ τὸν κομειδουλιακὸν της θιάσον.

Εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον, ἐγκαινιάζουσα τὴν ἐφετεινὴν περίοδον, θὰ δώσῃ τέσσαρας παραστάσεις ἡ Ρεζάν μετὰ τοῦ θιάσου της, ἀρχίζουσα τὴν 21 Νοεμβρίου. Ἡ Ρεζάν καὶ πρὸ ὀκταετίας ἔδωκε θριαμβευτικὰς παραστάσεις ἐν Ἀθήναις. Ἡ Ρεζάν θὰ ἔλθῃ ἐκ Κ)πόλεως καὶ θὰ ἀπέλθῃ κατόπιν εἰς Αἴγυπτον. Θὰ καίξῃ ἐν Ἀθήναις τὰ ἐξῆς ἔργα 1) τὴν «Κυρίαν δὲν μὲ μέλει» 2) τὴν «Μωρὸν παρθένον» 3) τὸν «Ἰσραήλ», τὸ ὑπέροχον ἔργον τοῦ Μπερνοτῆν καὶ 4) τὴν «Κυρίαν μὲ τὰς καμειλάς» ἢν θὰ καίξῃ ἤδη κατὰ τὴν περιόδιον της, διὰ πρώτην φοράν, διαπλάσσα τὸν ρόλον τοῦτον κατὰ διάφορον ὅλως τρόπον τῆς Σάρας Βερνάρ.

Συνεχίζον τὰς φιλολογικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς παραστάσεις ὁ θιάσος τοῦ κ. Οἰκονόμου εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ἔδωκε νέα ἔργα: Τὸ μονόπρακτον δράμα τοῦ H Bahg «ὁ Κακόμοιρος ὁ τρελλός». Τὸ ἔργον ἐφάνη πολὺ κουραστικὸν εἰς κοινὸν ἀσυνείθιστον εἰς ἔργα τὰ ὅποια ἔχουν νοήματα βαθύτερα τῶν ἐλαφρῶν δραμάτων μὲ τὰ ὅποια τακτικὰ τροφοδοτεῖται. Εἶνε ἀπὸ τὰ ἔργα τὰ ὅποια πρέπει πρῶτον νὰ ἀναγνωσθοῦν καὶ ἐπειτα νὰ τὰ παρακολουθήσῃ τις παριστανόμενα. Ὁ κ. Κοτογιάνης, ὡς ἐτοιμοθάνατος, ἐπαιξε μὲ πολλὴν ὑποκριτικὴν δύναμιν, ἐξοχος δὲ ὁ κ. Οἰκονόμου μὲ τὰς ἐντόνος μεταπτώσεις χαρακτηρισίας ἀριστοτεχνικῶς τὸν δυσκολώτατον ρόλον. Δύο κομωδίαι τοῦ Ρώσου Τσέχωφ, ἡ «Ἀρκοῦδα» καὶ ἡ «Προσάσις» ἐπαίχθησαν μὲ πολλὴν γοργότητα. Ἀμφότεραι εἶνε κομικὰ παίγνια χαριτωμένα, ἀβίαστα, προκαλέσαντα πολλὴν θυμηδίαν.

Ἡ Κυβέλη περατώσασα τὰς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παραστάσεις της, ἀπῆλθεν εἰς Κάϊρον. Ἡ δις Κοτοπούλη περατώσασα τὰς παραστάσεις της εἰς Πάτρας, ἀπῆλθεν εἰς Παρίσιος ἐπιστρέφουσα δὲ θὰ κατευθυνθῇ εἰς Κων)νούπολιν, ὁ κ. Φύρστ μετὰ τῆς κ. Νίκα παριστανόντες εἰς Κάϊρον, ἡ Ἑλλ. ὀπερέττα εἰς Σμύρῃν, ὁ κ. Βογασέρας εἰς Κύπρον, ἡ κ. Φ. Γεωργιάδου εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἡ κ. Β. Στεφάνου εἰς Κρήτην, τὸ Ἑλλ. μελόδραμα ἐπιστρέφει προσεχῶς εἰς Ἀθήνας. Προσεχῶς ἀπέρχεται εἰς Κρήτην καὶ ὁ θιάσος τοῦ κ. Οἰκονόμου.

Διαδίδεται ὅτι ὁ ὑπὸ τὸν κ. Λαυράκιον Ἑλληνικὸς μελοδραματικὸς θιάσος μετασημαίεζται εἰς θ' αὐσον κομειδουλίων. Λέγεται μάλιστα δεῖ γράφονται ἐιδικῶς δι' αὐτὸν καὶ δύο ὀπερέτται «Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως».

Εἰς τὸ Παρισίον θέατρον «Ἀθήναιον» ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Λουδοβίκου Ἀρτότ, ὁ «Μικρὸς θεός».

Τὸ ἔργον τοῦτο ἔχει γραφῆ κατὰ τὸ εἶδος τῶν συγ-

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

G. Lauri Ὁ τεχνικὸς διεύθυντής τοῦ θιάτου Λομπάρδο

γραφέων του δεκάτου ογδόου αιώνου. Το έργο είνε σύγχρονον. Μία αξιοπρεπής χήρα, ή κυρία Σατπλατζάκ, ήπάτα τόν συζυγόν της μ' ένα νέον αξιοματικόν, τόν κ. Μοσανού.

*Όταν ό σύζυγός της απέθανεν, ή χήρα απεμάκρυνε τόν έρραστήν, ό όποιος μετέβη εις τήν Αφρικήν. Η κυρία Σατπλατζάκ απεφάσισε να τηρήση σιάνιν ένάρεστον μέχρι τής έποχής του γάμου του Γονζάγ, υιού του αποθανόντος συζυγού της μετά τής πρώτης του γυναικός.

Μετά τέσσαρα έτη ό Γονζάγ οδηγεί πρό του βωμοϋ του Υμεναίου τήν Πουλίαν, ή δέ κυρία Σατπλατζάκ καλεί ιξ Αμερικής τόν Μοσανού, ό όποιος έχει προαχθί ήδη εις συνταγματάρχην.

Η κυρία Σατπλατζάκ διά να φαίνεται περισσότερον σεβαστή φορεί λευκήν περρούκην, τάχιστα δυως ένθνομυμένη τόν παρελθόν, αύτης άφαιρεί τήν περρούκην και άφίγει να φανή ή ξανθή ήτι κόμη της.

*Επανειρόσκει μέου εις τό κίονκι του κήπου τόν Μοσανού, ό όποιος εις τό σκοτός νομίζει, ότι όμιλει εις τήν Πουλίαν, ήτις δέν είνε καθόλου πιστή εις τόν Γονζάγ, διότι αύτός είνε περισσότερο κυνηγός παρά σύζυγος.

*Αλλ' έπέρχεται ή αποκάλυψις και κατόπιν σιειάς κωμικών έπεισοδίων, ή μιν Πουλία επιστρέφει εις τās άγκάλας τού συνειθθέντος συζυγού της, ή δέ κυρία Σατπλατζάκ νυμφεύεται τόν Μοσανού.

Η Ιταλίς ύψίφωνος Cesira Maglioni

Η δ. Cesira Maglioni, γεαρωτάτη, μορφωμένη, χαρίσσα, γλυκιάτη δαιδής και ήθοποιός διακεκριμένη ταντοχρόνος, παίζει με φυσικότητα, χωρίς υπερβολάς, έχουσα πρωτοτυπία εις τό παίξιμόν της. Εις τόν «Πρίγκηπα του Πίλου» ανεδείχθη εφάμιλλ-

λος της Ροζαλί, ήτις πρώτη έν Αθήναις έπαξε τόν ίδιον ρόλον. Εις τήν «Ευθυμιον χήραν» ή δεις Μαλιόνι, μάς δίδει όντως ένθνον τήν ζωηροτάτην χήραν, εις δέ τό «Ονειρώδες βάλς» αποθίδει μίαν άληθινήν Φράνσι. Δέν καταφεύγει εις υπερβολικάς κινήσεις και άποϊόμους φωνάς παίζουσα ρόλον, όστις είνε όντως όνειρώδης, όπως ή δ. Κολυβά ήτις κατ' ίδίαν αντίληψιν παίζει μη δίδουσα προσοχήν εις τās ειλικρινείς ουστάσεις τών ειδικών εις τās θεατρικά.

Η δ. Μαλιόνι εύρίσκειται πάντοτε εις τās όρια της άληθινής αποδόσεως του ρόλου της. Α.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

1) Vincenzo Costanzi, Xanto et gli Etruschi—Lidi, estratto da «Aysomia» anuo IV.

Υπό τούτουτον τίτλου ό πολύς και διακεκριμένος καθηγητής του έν Πίση της Ιταλίας, Πανεπιστημίου κ. Βικέντιος Costanzi έδημοσίευσε περισοϋδαστον μελέτην έν τώ περιοδικώ «Aysomia» έν ή δι' ειδικών επιχειρημάτων και βαθείας γνώσεως εξετάζει τήν ιστορίαν και καταγωγήν τών Ετρούσκων και Λυδών. Η μελέτη αύτη του κ. Costanzi αναφέρεται εις τήν προϊστορικήν έποχήν και εξετάζεται έν αύτῃ λεπτομερώς ή τε καταγωγή τών Ετρούσκων και Λυδών και ή τών άλλων έλληνοϊταλικών προϊστορικών λαών, ός τών Ουμβρικών, τών Τυρρηκών, Πελασγών κλπ., πολλήν τήν σχέσηιν έχόντων πρός άλλλους επί τῃ βάσει τών νεωτέρων μελετών και έρευνών τών τε αρχαιολόγων και γλωσσολόγων.

Ο κ. Costanzi διά τής περισπούδαστου αύτου μελέτης φαίνεται ότι προέλαβε τόν κ. Beauchond δημοσιεύσαντα έν τῃ Revue Archéologique του 1910 όμοίαν μελέτην έν σχέσει πρός τόν Φαιστό τῃς Κρήτης ανακαλυφθέντα ενεπίγραφον πήλινον δίσκον.

2) Vincenzo Costanzi, Osservazioni sull' etnografia della Sicilia nell' Antiquita. Estratto dalla Rivista di Storia antica XII, 4, Padova.

Εν τῃ μελέτῃ ταύτῃ ό διακεκριμένος έλληνιστής κ. Costanzi πραγματεύεται περί τής εθνογραφίας τῃς Σικελίας εξετάζον τούς έν αύτῃ προϊστορικούς λαούς.

Ο κ. Costanzi ένδιατριβεί πολύ εις τήν προϊστορικήν έποχήν, διά βαθειών δέ και κριτικώτατων παρατηρήσεων επί τών μελετών του τούτων άποδεικνύει βοηθούμενος και υπό τών νεωτέρων έρευνών τήν παραγωγήν τῃς λέξεως Σικελός, Σικελία.

Εν σελ. 471 αναφέρει τήν λέξιν Έρνξ, εξ ής Έρύνκη πόλις. Νομίζομεν ότι αύτη έχει σχέσηιν με μίαν Θεσσαλικήν πόλιν Έρικίνην (ός άνεγράφεται έν τῃ Λαρισσαία «Πρωία», 17 Οκτωβρίου 1910), ήν ανέκαλυψεν ό κ. Αρβανιτόπουλος έν επιγραφή έσχάτως άνασκαπτων έν έρειπίοις τῃς πόλεως Γόννοι.

Εν τέλει συγχαίροντες τόν κ. Costanzi διά τās λαμπράς αύτου, ός άνωτέρω, μελέτας, διαχεούσας άπλετον φώς εις τήν προϊστορικήν περίοδον, ήτις μόλις ήδη ήρξατο δι' άνασκαφών και μελετών να διαφωτίζεται, ειχόμεθα όπως και άλλας αύτου μελέτας άγάγη εις φώς και διδαχθόμεν εξ αύτων.

Εν Αλμυρῷ 24 Οκτωβρίου 1910.

N. I. Γιαννόπουλος

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο άκαταπόνητος συγγραφεύς ιστορικών μελετών και βιογραφιών έπιφανών αγωνιστών και λογίων του Γένους κ. Κ. Ζησίου, καθηγητής, εξέδωκε άπάναις τῃς Φιλελευθευτικής Έταιρείας, τόν Α' τόμον Ιστορίας τών Καλών τεχνών. Ο τόμος άποτελούμενος εκ 296 σελίδων, μετα πολλών εικόνων, επί εκλεκτού τυπωθείς χάρτου, είνε αναγκαϊότατον βοήθημα διά τούς θέλοντας να λάθωσι γνώσιν τῃς εις τās ώραιάς τέχνας επισέσεως, κατά τούς χρόνους τῃς άκμῃς τῃς. Ο Α' τόμος περιλαμβάνει εισαγωγήν περί του Καλού, σύντομον άνασκόπησιν τῃς Τέχνης παρά τούς Ανατολικούς λαούς, έκτενή δέ ιστορίαν τῃς άρχαίας Έλληνικής Τέχνης (άρχιτεκτονικής, πλαστικής, ζωγραφικής). Δέν περιτριβή ό πολυμαθής αλλά και ένθνος ιστορικός εις ζητάν όσον και άκριβή αφήγησιν, άλλα και καλλιπεστατα και κατά τρόπον έλκυστικόν εκθέτει τās πορίσματα τῃς έυσυνειδήτου μελέτης του, ιδίως εις τό περί χαρακτηρισμοϋ τῃς Έλλην. Τέχνης κεφάλαιον. Ο διεξερχόμενος τό σύγγραμμα του κ. Ζησίου θα άποκομίσῃ πολλὰς και άσφαλείς γνώσεις περί τῃς άρχαίας Έλλην. Τέχνης. Εν Έλλάδι δέ, ένθα οϋδέν ύπάρχει ειδικόν καλλιτεχνικόν σύγγραμμα, ή έκδοσις Ιστορίας τών Καλών Τεχνών πληροί αισθητῶν κενόν.

Ο Αόρδος Βύρων, υπό Μιλτ. Δασκαλάκη. Δίαν ένδιαφερούσας και άγνωστας εις τούς τόσον άλλως φανατικούς άναγνώστας τών ποιημάτων του Βύρωνος σελίδας έγραψεν ό και εξ άλλων μελετών γνωστός λογογράφος κ. Δασκαλάκη, περιστρεφόμενας περί τισα χαρακτηριστικά σημεία τῃς ζωῃς και τών έργων του ποιητού επί τῃ βάσει νέων έν Εύρώπη πηγών. Ο κ. Δασκαλάκης διά να άποκρυσταλλώσῃ εις άκριβείς εικόνας τήν ώραιάν εκείνην και έμπνευσμένην ζωήν, έμελέτησεν όλους τούς βιογράφους του ποιητού, από του Moore και του Macaulay μέχρι του Ballois και Mondot, και συγχρόνως συνείδασε πρός τās συλλεγείσας πληροφωρίας τās έργα αύτου, τās επιστολάς, τό ημερολόγιόν του. Το τελευταϊον κεφάλαιον τῃς μελέτης άσιερούται εις παραλληλισμόν του Βύρωνος προς τόν Σέλλεϋ, οϋ δίδει άριστον χαρακτηρισμόν. Μεταξύ τών δύο ποιητών ύπῆρξε κοινότης ιδιων και δυστυχίας, ή αύτῃ εκουσία εξορία ήνωσεν αύτους και οι δύο έψαλαν ένθουσιωδώς τήν Έλλάδα, άμφότεροι δέ ύπῆρξαν οι προεγραμμένοι τῃς Αγγλικῃς κοινωνίας. Το βιβλίον του κ. Δασκαλάκη, πρέπει να άναγνωσθῇ μετ' ιδιαιτέρας προσοχής, όστις περιέχει περιέργους λεπτομερείας περί του ποιητού, όστις ύπῆρξε, κατά τόν Δισραήλ, «ό πρώτος ποιητής του αιώνου του και ό ώραιότερος τών ανθρώπων».

Κατ' ανατύπωσιν εξεδόθησαν εις τεύχη δύο εκ τών καλλιτέρων έργων του διαπρεπούς λογογράφου κ. Σπυρ. Παγανέλη, ό «Αγωνιστής του 1821» λίαν επικαιρώς διά τās πολυτίμους πατριωτικές ύποθήκας και ή «Αδελφή Μάρθα» γλαφυρωτάτη αφήγησις βαθυστάτου έρωτικού αισθήματος, μεστή ποιητικού λυρισμού.

Camille Flammarion : «Ο Θεός έν τῃ φύσει». (Εν Αθήναις, Έκδοτικός Οίκος Γεωργ. Φέξη). Έργον ποιητικόν συναμα και επιστημονικόν και φιλοσοφικόν δύναται να χαρακτηρισθῇ τό σύγγραμμα τούτου του άστρονόμου Φλαμαριόν, ό όποιος δι' αύτου τό πρώτον εδείχθη άπολογητής και υπέρμαχος του Θεϊσμοϋ και τῃς ύποστάσεως τῃς ψυχῃς. Αναλύων τās επιστημονικάς περί του Σύμπαντος γνώσεις, κυρίως τās άναγομένας εις τόν εύρον ήρίζοντα τών φυσικών νόμων και τῃς άστρονομίας, παρουσιάζει έναργώς τήν λογικήν και τήν άρμονίαν του κόσμου από τούς πλέον

γενικούς νόμους έως εις τās ελαχίστας λεπτομερείας τών ύπάρξεων, εξαγει δέ ως άναμεισθήτητον συμπέρασμα τήν ύπόστασιν Άνωτάτου Όντος, δημουργοϋ τῃς ζωῃς και έπόπτου του σύμπαντος. Η μετάφρασις, γενομένη υπό τῃς κ. Α. Ζαρκου έπιμελώς, αριθμεί ήδη τήν δευτέραν αύτῃς έκδοσιν.

Ernest Renan : «Ο Αντίχριστος». Μετάφρασις Ηλ. Οικονομοπούλου. (Εν Αθήναις, Έκδοτικός Οίκος Γεωργ. Φέξη). Μ' όλας τās αντίθετους φιλοσοφικές γνώμας, ό Ρενόν ύπῆρξε και εξακολουθεί να είναι εις τών κορυφαίων τῃς συγχρόνου σκέψεως, επιστήμων βαθύς φιλόσοφος γενικών αντιλήψεων, ποιητής υπερβόλου εξάρσεως και συγγραφεύς γοητευτικου κάλλους. Έν από τās σημαντικώτερα έργα του ήμολογείται ό «Αντίχριστος». Μέγας Ασοσιολόγος και Έβραϊστής ό Ρενάν εξιστορεί με τό θαυμαστόν ύφος του τās τῃς παραδόσεως περί Αντιχρίστου κατά τούς πρώτους μετὰ Χριστόν χρόνους επί τῃ βάσει τών αυθεντικών κειμένων. Η φανέρωσις τῃς τότε κοινωνικής και πολιτικής καταστάσεως, ή άνάπτυξις τῃς χριστιανικής θρησκείας και όλα τās συνασῆ θέματα, φιλοσοφικά και ιστορικά, καθορίζονται εις τό έργον τούτο.

L. Buchner : «Ο κατ' επιστήμην άνθρωπος». Μετάφρασις Α. Φαρμακοπούλου. (Εν Αθήναις, Έκδοτικός Οίκος Γεωργ. Φέξη). Ο διάσημος τῃς Γερμανίας επιστήμων Βυχνερ επιχειρών τήν συστηματοποίησιν φιλοσοφικού συστήματος επί τῃ βάσει τών δεδομένων τῃς επιστήμης και ιδίως τῃς βιολογίας συνέγραψε, πρός τούς άλλους, βιβλίον «Ο κατ' επιστήμην άνθρωπος», του όποιου ή αξία, άνεξαρτήτως δοξασίων, γενικώς ήμολογήθη.

Τό έργον διαιρούμενον εις τρία μέρη εξετάζει από βιολογικής κυρίως άπόψεως : Ποθεν ερχόμεθα ; Ποιεί είμεθα ; Ποϋ βαίνομεν ; Η πρωτογενής του ανθρώπου καταστάσις, ή κατ' εξέλιξιν καταγωγή του, ή σημερινή φυσιολογία και ή κοινωνική, ήθική και πολιτική του ύπόστασις εκτιθενται με τό αναλυτικόν πνεϋμα και τήν εξαιρετικήν εύρυμάθειαν του διασημοϋ επιστήμονος.

A. Debay : «Φιλοσοφία του γάμου». Μετάφρασις Θ. Όρφανίδου. Με βιβλίον κοινωνικώς ώφελιμώτατον έπλουτίσθη ή Φιλοσοφική και Κοινωνιολογική Βιβλιοθήκη Γ. Φέξη διά τῃς έκδόσεως τῃς Φιλοσοφίας του γάμου, έργου άποβλέποντος εις εύρύανσιν τών καθηκόντων του γάμου, εις καθοδήγησιν πρός παραγωγήν υγιούς και εύώστου γένους και εις ένίσχυσιν του συζυγικου θεσμοϋ, ό όποιος άποτελεί τήν βάση πάσης άρτίας κοινωνίας.

Ο φυσιολόγος συγγραφεύς, του όποιου όλα τās έργα έσημείωσαν καταπληκτικήν επιτυχίαν έκδόσεων έν Γαλλία και πανταχοϋ τῃς Εύρώπης, πραγματεύεται τās του έρωτος, τῃς εύτυχίας, τῃς συζυγικής πίστεως, τῃς ζηλοτυπίας, του διαζυγίου, τῃς άγκυμίας από βιολογικής και ήθικής άπόψεως. Η μετάφρασις έγινεν εκ τῃς 115ης έκδόσεως.

Felix le Dantek : «Ο Αθεϊσμός». (Εν Αθήναις, Έκδοτικός Οίκος Γεωργ. Φέξη). Ο τίτλος του φαίνεται επαναστατικός, τό βιβλίον όμως είνε συντόν, έμβριθές, μεθοδικόν, παρέχον μάλλον γνώσεις και διασαφήσεις τών σημερινών επιστημονικών δεδομένων, και όχι διδάσκον θεωρίας και υπερασπιζόμενον δόγματα. Το σύστημα του δριστικου (determinisme) ήτοι ή φιλοσοφία ως συμπέρασμα τών εξηκριωμένων επιστημονικών γνώσεων διατυπούτα με πολυμάθειαν, με ισχυρόν λογικόν ειρμόν και με συγγραφικήν χάριν εις τό έργον τούτο του καθηγητοϋ Νταντέκ σχετικώς με

τὸς κοσμολογικὰς καὶ θρησκευτικὰς θεωρίας. Χωρὶς νὰ διδάσκη καθ'αυτὸ τὸν ἀθεϊσμόν, συνοψίζει τὰς σχετικὰς παλαιότητας καὶ συγχρόνους θεωρίας, πολεμει κυρίως τὴν αὐθαίρετον σκέψιν εἰς κάθε δόγμα εἴτε θεϊστικόν, εἴτε ὑλιστικόν καὶ ὑποδεικνύει ὄριζοντας ἐλευθερίας σκέψεως, ὑποτεταγμένους εἰς τοὺς μαθηματικούς, φυσικούς, χημικούς καὶ βιολογικούς νόμους. Ὡστε ἀνεξαρτήτως πεποιθήσεων καὶ ἰδεῶν παρέχει οὐσιαστικῶς πλήθος γνώσεων εἰς κάθε ἄνθρωπον τῆς σκέψεως. Ἡ μεταφρασίς ἐπιμελημένη ὑπὸ τοῦ λογογράφου κ. Ἀρ. Καμπάνη.

« Ἑλληνικαὶ χῶραι καὶ Ἑλληνικὰ γράμματα ». Συγγραφεὺς εἶναι ὁ καθηγητὴς τῆς Κλασικῆς φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μπράου κ. Φράνσις Γκρήνλντφ "Allusson". Ὁ συγγραφεὺς δὲν περιορίζεται εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἀρχαίων μνημείων καὶ τῶν συγχρόνων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ κανονικῶς περιβάλλων τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀρχαίας. Καὶ ἐνῶ παρέχει πληροφορίας περὶ τῶν σιδηροδρόμων καὶ τῶν ἀεροπολιῶν, δι' ὧν δύναται τις νὰ μεταβῇ εἰς τὰ ἀρχαιολογικὰ σημεῖα τῆς Ἑλλάδος, ὑποδεικνύει ἀπ' ἐπευροῦ καὶ τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα, ἄθικτα ἐκ τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ, διατηροῦν παρθένον τὴν σταθερὰν ἀρχαιοπρεπῆ φυσιογνωμίαν των, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἀδύναται τις νὰ μεταβῇ δοκιμάζων τὴν ἀνετον εὐχαρίστησιν τοῦ δι' ἡμῶν ταξιδίου.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸν πρῶτον τόμον. Ὁ τόμος αὐτὸς περιγράφει κυρίως τὴν Ἀττικὴν, τὴν Βοιωτικὴν, τὰς νήσους τοῦ Σαρωνικοῦ.

Ὁ συγγραφεὺς ἀφιεροῖ ἐλόκληρον κεφάλαιον, ἐπιγραφόμενον: « Ἡ ἀρχαία Ἑλλάς εἰς τὰς νέας Ἀθήνας », ἐπὶ τῆς ἐμπότου φιλοξενίας τῶν Ἀθηναίων, ἣ ὑποία ἀδὲν εἶνε Χριστιανικὴ, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἀρχαιοτέραν κληρονομίαν ἐκ τῶν κλασικῶν χρόνων τῆς ὠραίας χώρας.

« Εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ φιλοξενία αὕτη—γράφει ὁ συγγραφεὺς—ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ δειγμάτια τῆς θαυμασίας διαθέσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

« Ἡ Ἰονικὴ χάρις τῆς νεοελληνικῆς φιλοξενίας, κληρονομηθεῖσα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ εὐγενούς πολιτισμοῦ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἀντλοῦσα παραδείγματα ἀπὸ τὸ εὐγενές καὶ εὐρὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, ὅταν αἱ Ἀθηναὶ εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀκμὴν των, μεταφέρει τὸν ξένον εὐκολώτερον καὶ ἀμεσώτερον εἰς τὸ ἀρχαῖον Ἄστυ, ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα τῶν ὁδῶν μετὰ τὸς χαρακτῆρας τοῦ ἀλφαβήτου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ὁ Ξενοφῶν, εὐκολώτερον ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν πανταχόθεν ἐν Ἀθήναις προβάλλουσαν ὄψασιν τοῦ ἀθανάτου βράχου τῆς Ἀκροπόλεως ».

Κομψόν, πολυτελὲς καὶ πλήρες μεγάλου δι' ἡμᾶς ἐνδιαφέροντος ἐξεδόθη μεσάτως εἰς τὸ Λονδίνον ἐν βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον « Ὁ βίος ἐν Ἑλλάδι ». Συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ εἶνε ὁ κ. Νυώικκετ-Φέρριμαν. Εἰς τὰς τριακοσίας σαραντα σελίδας του περιγράφεται μετὰ μεγάλην ἀκρίβειαν καὶ μετὰ πολλὴν ἔκτασιν ἡ σύγχρονος ζωὴ τῆς Ἑλλάδος. Ὁραϊαὶ φωτοτυπίαὶ κοσμοῦν τὸ βιβλίον καὶ ἐν γένει τὸ ἔργον αὐτὸ ἀποτελεῖ οὐ μόνον πολὺτιμον ἐφόδιον διὰ τὸν ξένον, τὸν μέλλοντα νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ ἀνάγνωσμα πλήρες ἀνεξαντλήτου ἐνδιαφέροντος διὰ τοὺς Ἑλληνας, λόγῳ τῆς μελέτης τῆς ἀντιλήψεως ἐνὸς ξένου περὶ ἡμῶν.

Ἐκ τοῦ βιβλίου τούτου θὰ δώσωμεν ἀποσπάσματα τινὰ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἐπιστημονικὴ ἡχώ. Ἔτος Δ'. Τεύχος 8. Ἐκ τῶν περιεχομένων: Κυκλώνες.—Τί εἶνε ὁ Οὐρανός;—

Ἡ διὰ σκαπάνδρων σπογγαλιεία.—Ἡ ληθαργία ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὑπὸ Π. Διδάρη.—Ἡ πλασμολογία ὑπὸ Κ. Μανιάκη.—Β. Ducoudray ὑπὸ Μαρίας Ἀντωνοπούλου κ.λ.π.

Νεότης. Ἀρ. 25. Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον ἐν Σμύρνῃ. Ἐκ τῶν περιεχομένων: Τὸ νηστὶ τῆς Οὐρανίας, διήγημα Ἀλ. Παπαδιαμάντη.—Ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς κοινωνίας, ὑπὸ Πλ. Δρακούλη.—Ἡ φιλολογικὴ μας ζωὴ, ὑπὸ Θ. Ἐξάρχου.—Ἡ Μαρκησιὰ Πορκαροῦδ κλπ.

G r a e c i n. Τεύχος 6. Ἑλληνικὸν περιοδικὸν Γαλλιστὶ ἐκδιδόμενον ἐν Παριείοις, ὑπὸ τὴν φιλολογικὴν ἐπίβλεψιν τῆς κυρίας Ἰουλιέτας Ἀδύμ. Δημοσιεύονται μελέται περὶ τοῦ Γ. Ζαλοκώστα ὑπὸ τῆς κ. Ἀδύμ, περὶ τῆς πρώτης ἐκκλησίας τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Γκιεμπάρ, ποίημα ἢ « Ἀτθίς » τοῦ κ. Ἰουλίου Μπουᾶ καὶ μεταφράσεις ἔργων τῶν κ. κ. Ἰβταλιώτου καὶ Καρκαβίτσα.

Ἐμπόριον. Ἔτος Γ'. Ἀριθ. 3—4. Χρονογραφικὴ Κλεψύδρα ὑπὸ Ἀγγ. Σούλη.—Ἡ Τέχνη τοῦ ἀγοράζειν ὑπὸ Ι. Β.—Πτώχευσις καὶ Χρεωκοπία.—Αἱ Τράπεζαι ἀπὸ τῆς ΙΑ' μέχρι τῆς ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδος ὑπὸ Ἀν. Σπουργίτη.—Αἱ Συνεργατικαὶ Ἐταιρεῖαι ὑπὸ Ἀρ. Θεοδορίδου.—Αἱ ἐκ τῆς διαφημίσεως ὠφέλειαι ὑπὸ Π. Κ. Ἀναγνωστοπούλου.—Σχολὴ συμπεριφορᾶς ἐπαγγελματιῶν καὶ ὑπαλλήλων.—Τὸ Ἑλληνορωμαϊκὸν Ἐμπόριον ἐπὶ τῆς ἀκμῆς καὶ παρακμῆς τῆς Ρώμης ὑπὸ Γ. Παπανδρέου.—Ἡ Σερβία ὑπὸ Στ. Θεοχάρη.—Περὶ τῶν ἑλληνικῶν ἐμπορικῶν σχολῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ νέον σύστημα τοῦ ἐμπορεύεσθαι ὑπὸ Σ. Κατακουζηνοῦ.—Πρῶτον συνέδριον τῶν Λογιστικῶν Ἐπιστημῶν ὑπὸ Κ. Παναγιωτοπούλου.

Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντίς. Σεπτέμβριος 1910. Ἐκδίδεται ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ἡ ζωὴ ἐνὸς μηνός.—Ἀπὸ τὰ Ἀρχιπελάγη τοῦ Εἰρηνικοῦ.—Πῶς θὰ ἔβλεπον τὴν Γῆν οἱ Σελήνηται.—Ὁ Ἑλληνικὸς Ναύσταθμος.—Ὁ θαυμασίος ἀσύρματος καὶ τὰ κατορθώματά του.—Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἰωνίας.—Ἀπὸ τὴν Ζωὴν τῶν Θαλασσιῶν.—Τὰ νέα ἀθύρματα τῆς Εἰρήνης.—Ὅσα φέρει εἰς φῶς ἡ Ἀρχαιολογικὴ Σκαπάνη.—Τὸ Ἀμερικανικὸν Θέατρον.—Ἀστερίσκοι.—Ἀπὸ ὅσα γράφουν οἱ ἄλλοι.—Ἀθήναι ἰοστέφανοι.

ΑΓΓΕΛΑΟΝΤΑΙ:

Ἐνδιαφέρουσαν ἱστορικὴν ἐργασίαν ἐπεράτωσε ὁ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, πλήρη καὶ ἐκτενεστάτην μελέτην ἐπὶ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, γεννηθέντος τῷ 1871 καὶ ἀποθανόντος τῷ 1826.

Ὅ,τι ἔχει τὸ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον ἡ μελέτη αὕτη, πλὴν τῆς τελείας ἐξαιρέτως παντὸς ἀμφοιβητομένου, εἶνε τὰ τῆς διαμονῆς του ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους 1822 μέχρι τῶν μέσων τοῦ 1824 ὅτε ἀπεστάλη μὲν ὡς Ἰνέτης παρὰ τῷ Πάπα, ἀλλὰ συγχρόνως ἦλθε μετὰ τοῦ Καποδιστρίου μὲν εἰς συνενόησιν περὶ εὐρέσεως καταλλήλου Βασιλείως, μετ' ἄλλων δὲ ὁμογενῶν περὶ συνολογήσεως ἐξωτερικοῦ δανείου. Ταῦτα τὸ πρῶτον ἤδη θὰ γνωσθοῦν ἐπὶ τῇ βάσει ἀνεκδότων πηγῶν, ἐξ ὧν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔρχονται εἰς φῶς καὶ ἐνδιαφέρουσαι πληροφορίαι περὶ τῶν τότε ἐν τῇ ξένῃ Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν δρώντων ἐν τῇ ξένῃ Ἑλλήνων.

Ἡ δεσποινὶς Ἐλένη Σθορόνου ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν καὶ ἐφέτος τοῦ «Μικρασιατικοῦ Ἡμερολογίου» τῆς, διὰ τὸ ὁποῖον ἐξησφάλισεν ἐκλεκτὴν, ὡς πάντοτε, συνεργασίαν.